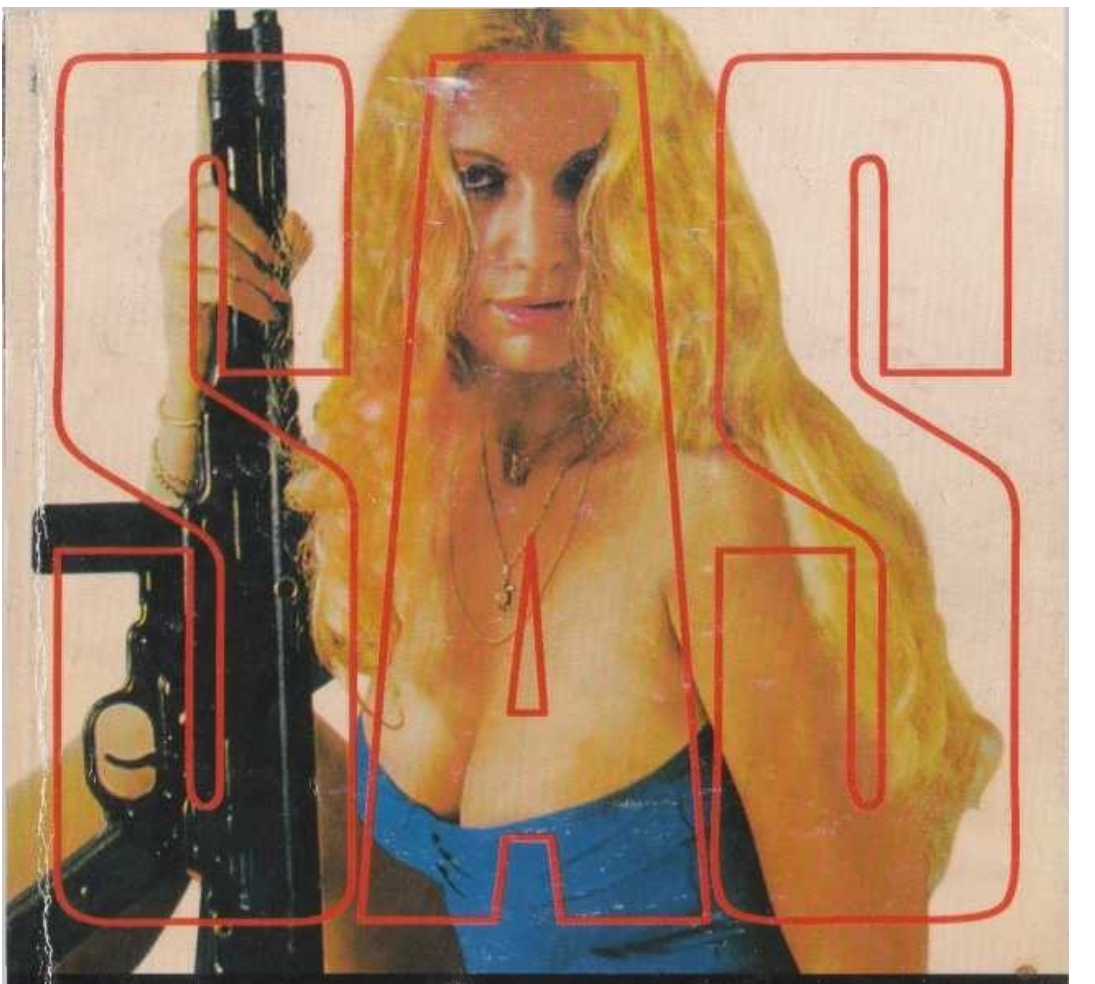

MĂCEL LA ABU DHABI

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gerard de Villiers

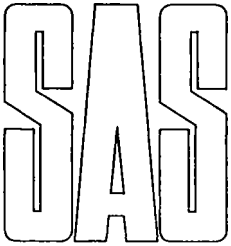

Măcel la Abu Dhabi

V.1.0

ISBN:
973-8070-30-9

Malko Productions – Paris,
Carnage â Abu Dhabi
© Gerard de Villiers,
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA
2000

Gerard de Villiers

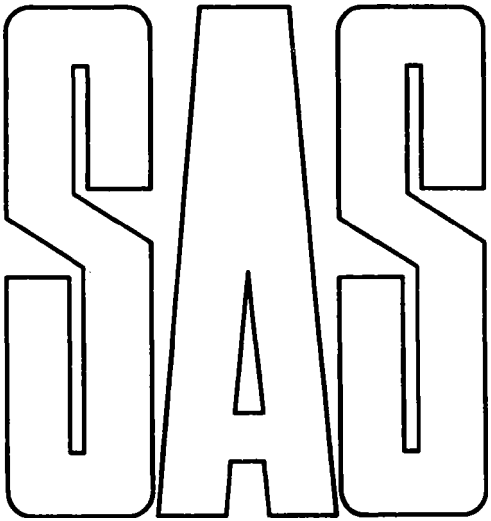

Măcel la Abu Dhabi

În româneşte de *Mihaela Stoicescu*

Tineretului

2000

Capitolul I

Prăbuşit pe o banchetă din holul hotelului, şoferul unui emir aflat în vizită, aproape scăpă din mână sticla cu Pepsi, la vederea celor siluetelor care tocmai coborau din lift. Prin fata lui treceau două tinere superbe care, cu pas ferm, înaintau în holul hotelului *Méridien*, făcând să răsune marmura sub ţăcănitul tocurilor lor înalte.

Înmărmurit, şoferul îşi aruncă spre spate pulpanele kouffiehului, pentru a putea contempla mai bine acest dublu miracol al lui Allah.

Una dintre femei era foarte brună, cu un coc somptuos, împodobit cu mulţi piepteni din aur şi fildeş, cu ochi imenşi, conturaţi precum cei ai Reginei din Saba, cu mâinile strălucind de bijuterii din diamante. Cu o neruşinare minuţios calculată, arbora o rochie neagră tip Valentino, cu corsajul extrem de decoltat, care-i punea în valoare bustul, cu talia bine marcată şi cu materialul ce se evaza graţios până la pantofii aurii cu tocuri de doisprezece centimetri. Fără tăietura foarte înaltă din faţă, care-i dezvelea pulpele frumos bronzate, ar fi fost o rochie decentă, dar tânăra femeie făcea nişte paşi atât de mari, încât lăsa să se zărească până şi tatuajul albastru de pe interiorul pulpei stângi: o cobră răsucită, al cărei cap se ridica spre umbra pântecului, ispititor desenată.

Blonda care i se alătura avea ochi albaştri, o figură provocatoare dar în acelaşi timp copilăroasă, părul cârlionţat ca al unui caniş şi nişte şolduri care deformau divin taftaua roz a rochiei. Puţin mai scundă decât prietena ei, dar cu un mers excitant, atrăgea în aceeaşi măsură atenţia celor ce le priveau, fiind şi ea la fel de acoperită cu bijuterii. Cele două femei traversară holul, fără a arunca nici măcar o privire spre şoferul uimit de prezenţa lor aţâţătoare, care ar fi atras atenţia chiar şi la Paris sau New York.

La Abu Dhabi, unde femeile îşi acopereau faţa şi trupul până la glezne, ele păreau chiar a fi un vis.

Ajunse la biroul recepţiei, bruna se îndreptă spre ghişeul rezervat celor ce închiriau seifuri. Un funcţionar se precipită spre ea.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Aş avea ceva de pus în seiful meu, răspunse tânăra şi aşează un obiect în faţa recepţionerului, care zâmbi, însă, dezolat.

— Puteţi aştepta câteva clipe? Persoana responsabilă cu seifurile este plecată la masă.

Contrariată, după o scurtă ezitare, femeia spuse:

— Nu e nicio problemă. Mulţumesc.

Împreună cu blonda, ieşiră din hotel, lăsând în urma lor o dâră de parfum. Şoferul, salivând din abundenţă, se întreba cum de Allah putea lăsa asemenea creaturi să umble chiar sub ochii credincioşilor săi oneşti, fără a le transforma imediat în praf şi pulbere.

În cealaltă parte a holului, unul dintre funcţionarii hotelului îi spunea colegului său, arborând un zâmbet obscen:

— Şeicul Ben Rashid va petrece încă o seară grozavă! Le-ai văzut pe tipele astea?

— Le-am văzut, răspunse celălalt, care nu-şi putea oferi decât o femeie de serviciu filipineză la două luni.

Oprite sub portalul hotelului, cele două străine, gătite şi machiate, păreau un adevărat dispreţ faţă de puritanismul islamic. După câteva clipe, în faţa lor se opri un Rolls-Royce alb, din care un şofer se repezi pentru a le deschide portierele. Maşina demară în trombă spre Harbour Road, de-a lungul unei străzi fără nume, care mărginea clădirile din Zayed City, aliniate precum dominourile, triumf al ingineriei libaneze. Totul fusese construit din ciment şi apă sărată… dar fără canalizare, pe care, în goana lor după bani, arhitecţii autohtoni o uitaseră.

Cele două străine îşi plimbau privirile blazate peste clădirile rămase neterminate şi la circulaţia întreruptă după fiecare două sute de metri parcurşi, printre trotuarele ce lipseau. O ţară de nisip, a nimănui, dând impresia de ceva neterminat.

În acest oraş reciliniu te puteai crede în California de început de secol, abstracţie făcând doar vesmintele albe ale arabilor.

— Ce ţară! oftă bruna Vera Petersen.

Julia Scriver, blonda cea creaţă, zâmbi dezgustată.

— Tu numeşti asta, o ţară?

Într-adevăr, îţi trebuia multă bunăvoinţă pentru a califica Abu Dhabi drept „ţară”.

Cu zece ani în urmă, pe insulă nu exista decât o veche moschee, câteva clădiri din chirpici şi multe cămile. Puţinii localnici rămaşi supravieţuiseră cu greu, pescuind perle.

Astăzi, Abu Dhabi reuşise să depăşească Kuweitul, în cursa ţărilor celor mai bogate din lume, cu un venit de 15 000 de dolari pe cap de locuitor. Betonul curgea precum o boală venerică prost tratată, hotelurile răsăreau din pământ ca ciupercile şi emirul Zayed decretase demolarea tuturor construcţiilor ridicate înainte de 1969.

Între timp, cei 80 000 de locuitori îşi împărţeau zilnic câte un milion şi jumătate de barili de petrol, cu treizeci de dolari pe baril. Nu existau nici impozite şi nici axe, totul fiind gratuit, inclusiv spitalizarea, telefonul sau şcolarizarea. Erau încă zile frumoase pentru locuitorii din Abu Dhabi, care înălţau moschei cu forţa braţelor, pentru a-i mulţumi lui Allah pentru această mană cerească.

Rolls-ul coti la stânga pe Harbour Road, trecând pe lângă hotelul Sheraton, un bloc hidos, ocru, construit lângă malul mării.

Oamenii din Abu Dhabi conduceau cu o prudenţă de bătrâni englezi... În lumina farurilor, Vera Petersen zări un motociclist cu cască albă. În oraş, circulaţia era sever reglementată şi la cea mai mică infracţiune ţi se ridica permisul de conducere fiind apoi obligat să plăteşti 300 dirhams[1] pentru a-l recupera. Vecinii sandinişti erau şi mai expeditivi: îţi tăiau un deget la fiecare infracţiune gravă.

Farul motociclistului începu să lumineze oglinda retrovizoare a Rolls-ului. Introducând o casetă cu Mariana Fathfull, Vera Petersen spuse:

— N-a văzut cine suntem!

[1] Circa 350 franci (n.a.)

Nu terminase fraza, când motociclistul îşi stinse farul, observând că maşina nu avea număr de înmatriculare, ceea ce însemna că aparţinea unui şeic ce guverna ţara.

Rolls-ul acceleră de-a lungul malului mării, apoi încetini şi coti la stânga, pe Khalidiya Street, moment în care fu depăşit de doi bolizi ce rulau cu 200 km/oră. Conducătorul bolidului de-abia ajungea la înălţimea volanului. Era nepotul vreunui emir, de nici doisprezece ani, care se lansase, ca de obicei, într-o cursă nebună.

Vera Petersen se întinse, masându-şi coapsele bronzate. Cele două femei petreceau ore-n şir în piscina hotelului *Méridien* şi trupurile lor aveau culoarea caiselor bine coapte. Muşchii le erau fermi, graţie tenisului şi masajelor.

Rolls-ul rula acum printr-un deşert cu case neterminate, palate în construcţie şi locuinţe ieftine. Vera coborî puţin geamul portierei şi aspiră cu poftă aerul răcoros. Julia Scriver îşi aprinse o ţigară şi întrebă:

— Ce l-o fi apucat pe Khalid? Nu era nimic prevăzut pentru astă seară!

Vera Petersen înălţă din umeri.

— Doar îl cunoşti! Îşi schimbă ideile precum cămăşile. La telefon, mi-a spus doar că i-a invitat pe noii piloţi ai *Mirajului*. Pe mine nu mă prea încântă ideea, mai ales că trebuia să mă întâlnesc cu M... şi să-i povestesc ce s-a întâmplat aseară.

Cele două femei schimbară priviri elocvente. Ele ştiau că nu puteau refuza invitaţia şi capriciile şeicului Khalid Ben Rashid.

— Mai vin şi alţi invitaţi? întrebă Vera.

— Cred că da, răspunse evaziv Julia.

Liniştea se lăsă, tulburată doar de scrâşnetul pneurilor. Femeile se gândeau la acelaşi lucru... în ţările arabe, rolul lor era de o simplitate aproape biblică: să te faci frumoasă şi apoi să...

În palate, toate petrecerile se derulau în acelaşi mod, la adăpostul zidurilor. Şeicii se îmbătau şi, cei care mai aveau forţa necesară, venerau femeia, fără a lăsa dubiu asupra înţelesului de „stăpân”. Bărbaţii erau totuşi destul de timizi

şi detestau violul. Ca străine, cele două tinere, cu toate că aparţineau şeicului Ben Rashid, se bucurau de ceva mai multă libertate, în comparaţia cu localnicele, acoperite de diamante, dar tratate cu indiferenţă de către soţii lor.

Vera Petersen se gândea la amantul ei, Ben Rashid, care avea douăzeci şi cinci de ani, un chip frumos, ochi stupizi, o mică ţăcălie tăiată pătrat şi care suferea de o curăţenie maladivă, ca de altfel toţi arabii. Când erau singuri, o poseda arăbeşte, adică în picioare. Între ei exista însă un „târg”. Ea făcea parte din “lucrurile “ lui, care puteau fi oferite.

Pe cât de grijulii erau arabii cu onoarea soţiilor legitime, interzicându-le chiar să fie văzute de un bărbat, pe atât de darnici erau cu cele ce le ofereau doar plăcere. Era suficient ca un amic să arate puţină admiraţie faţă de frumuseţea lor, pentru ca acesta să le ofere, preţuindu-le mai puţin decât o cămilă.

După ce-şi aprinse o ţigară, Julia îşi turnă şi un pahar de whisky din barul maşinii, pahar pe care-l bău dintr-o înghiţitură. Uitându-se spre stânga, exclamă:

— Uite!

În depărtare se zărea un fel de prăjitură luminoasă, dar nu era altceva decât palatul şeicului Khalid, împodobit cu ghirlande luminoase, semn de sărbătoare. Cu cât era mai multă lumină, cu atât era mai bine.

Rolls-ul încetini, coti la stânga pe o alee ce ducea spre palat şi, brusc, începu să hurducăie. În ciuda eforturilor şoferului, cele două tinere erau aruncate una contra celeilalte. Deodată, maşina se opri şi ele fură proiectate înspre scaunele din faţă. Julia îşi înăbuşi o înjurătură la adresa şoferului. Vera observă că în faţa automobilului se afla ceva mare, negru, aproape cu aspect înfricoşător.

— Ce este? întrebă curioasă.

Şoferul, care nu vorbea o boabă de engleză, se mulţumi să spună:

— Wadjieh! [2]

[2] Mârşăvie (n.a.)

Omul coborî din maşină şi Vera îl văzu că încearcă din răsputeri să urnească din loc o imensă bucată de rocă neagră, fără însă nici cea mai mică şansă de izbândă. La rândul ei, tânăra femeie coborî, cu tocurile înfigându-se adânc în nisip şi cu rochia ce se lipea de corp, din cauza vântului. Şoferul privea spre ea, depărtând braţele ca semn al neputinţei.

— Trebuie să ne întoarcem şi să traversăm prin deşert, ordonă Vera Petersen, gesticulând pentru a-l face pe arab să înţeleagă ce dorea.

Omul îi făcu semn că se duce spre palat pentru a cere ajutor, dar, chiar în momentul în care tânăra voia să-l împiedice, din Rolls se auzi un ţipăt îngrozitor. Era vocea Juliei Scriver.

Julia Scriver mai ţinea încă în mână ţigara, când văzu portiera deschizându-se şi zări în penumbră mai multe siluete îmbrăcate arăbeşte, care o trăgeau afară din maşină. Datorită brutalităţii agresorilor, femeia îşi pierdu pantoful drept şi scăpă pe podea pudriera Verei, cea pe care dorise s-o închidă în seiful hotelului. Acesta era şi momentul în care ţipă. O mână i se puse imediat pe gură, ea simţind că e legată şi trasă în faţa maşinii.

Ceea ce văzu în lumina farurilor o îngrozi.

Vera Petesen era ţinută de mâini de doi bărbaţi foarte tineri, alţii încadrându-l pe şoferul care gesticula. În secunda următoare, şoferul fu trântit la pământ, unul din agresori scoase o sabie scurtă, curbată şi o înfipse cu toată forţa în ceafa nenorocitului. Englezoaica văzu lama intrând în carne, sângele ţâşnindu-i din gât şi apoi capul separat de trup.

Julia Scriver nu-şi credea ochilor, în faţa acestei orori. Încercă să se zbată, dar primi o violentă lovitură de genunchi direct în şale.

Fu împinsă spre aripa maşinii şi vârful unui stilet i se sprijini pe gât, paralizând-o de spaimă. „Vor să ne violeze!” gândi ea.

Asasinul şoferului se apropie de Vera, mâna lui se vârî în decolteu, deşirând materialul mai întâi până la talie, apoi

până jos, lăsând să se vadă doar minusculul slip negru. Femeia începu să ţipe, dar, imperturbabil, bărbatul ridică sabia şi tăie dintr-o singură mişcare şi slipul şi carnea şoldului. După ce o împinse cu spatele, lipind-o de capota maşinii şi depărtându-i picioarele, îi vârî vârful săbiei între coapse. Julia auzi urletul inuman scos de prietena ei. Arabul îi decupa sistematic sexul, precum un, măcelar ce tranşează o bucată de carne. Râuri de sânge curgeau, înroşind capota albă. În final, un alt arab îi zdrobi capul cu un bolovan imens, înăbuşind astfel şi ultimul ţipăt disperat. Când văzu însă tatuajul de pe coapsa femeii, ura lui păru că reînvie. Cu vârful săbiei, desenă un arabesc grotesc, care-i decupă tatuajul.

Julia vomită brusc, chiar pe omul ce o ţinea, fapt ce-l făcu pe acesta să scoată o înjurătură şi să se îndepărteze. Acesta a fost momentul în care femeia nu mai văzu nimic altceva decât drumul luminat de farurile şi luminile castelului. Ca o nebună, se aruncă înainte, alergând din toate puterile, debarasându-se şi de ultimul ei pantof. Tot alergând, începu să urle:

— Ajutor! Ajutor!

Paşii se auzeau din ce în ce mai aproape în spatele său, ca de altfel şi vocile urmăritorilor. Brusc, în spatele ei plesni un foc de armă.

Femeia continuă să alerge disperată, cu toată durerea ce o resimţea în piciorul ce i se zdrelise de o piatră mai ascuţită, cu ochii fixaţi spre palatul strălucitor.

Bătrânul paznic al palatului şeicului Ben Rashid îşi împăturea covorul de rugăciune, când auzi, în depărtare, un foc de armă. Intrigat, ciuli urechile şi-şi spuse că ar fi bine să anunţe postul central de gardă, ceea ce şi făcu. În acest răstimp, Julia Scriver, cu gura deschisă şi cu plămânii în flăcări, avea senzaţia că luminile palatului se îndepărtează mereu, dar continua să alerge precum un robot.

După un timp, zări farurile unei maşini ce se apropia şi-i renăscu speranţa că va fi salvată. Focul de armă ce se auzi o luă prin surprindere şi simţi cum îi este secerat şoldul stâng. Imediat, auzi a doua detunătură şi simţi aceeaşi

senzaţie în şoldul drept. Căzând, primi o lovitură în pântec şi gemu, fără ca măcar să-şi dea seama că agresorii îi puteau auzi cuvintele:

— Oh, vă rog, lăsaţi-mă!

Bineînţeles, nu primi niciun răspuns. Bărbatul care o găsise pe tânăra englezoaică o ridică şi, liniştit, întinse un pistol de calibru mare spre talia ei, apăsând brusc pe trăgaci. Cele trei proiectile se înfipseră în spatele femeii, provocând multiple hemoragii interne.

Julia tresări, realiză că ăsta îi era sfârşitul şi că nu va mai ajunge niciodată la palatul amantului. Acum însă nu mai suferea, nu-i mai era frică, ci doar foarte frig.

Bărbatul o întoarse pe spate pentru a se asigura că era moartă, dar, când îi văzu ochii mişcându-se, apăsă arma pe tâmpla ei dreaptă şi apăsă pe trăgaci. Julia se mişcă, o gaură neagră îi apăru pe tâmplă şi muri instantaneu.

Asasinul plecă în fugă prin deşert, în acelaşi moment în care farurile maşinii ce venea dinspre palat se apropiau de locul incidentului. Toţi ceilalţi atacatori dispăruseră de mult...

Capitolul II

În lunga sa carieră de agent „fără state” la C.I.A., Malko Linge vedea pentru prima dată un negustor de covoare, instalat chiar la parterul unei ambasade şi mai ales a celei mai puternice ţări din lume, S.U.A.! Imobilul rotund care o adăpostea, situat pe Cornish Road, între două terenuri virane, contrasta cu turnul ultramodern din oţel şi sticlă, al United Arab Bank. Clădirea ambasadei era păzită simbolic de patru automitraliere ale armatei din Abu-Dhabi, ale căror utilaje ştirbe şi apatice, nu păreau prea fioroase.

Malko ieşi din ascensor la etajul al treilea şi fu aproape răsturnat de nişte copii care se întreceau pe bicicletă, în galeria circulară a clădirii. Accesul în imobil se făcea printr-o scară îngustă, cu pereţi de ciment, care se oprea la o uşă blindată, dotată cu ecrane de televiziune. După ce treceai prin alte trei uşi de oţel, garda specială în uniforma sa impecabilă, amintea de civilizaţie.

Malko se prezentă şi fu condus spre o altă uşă blindată, comandată electronic. Un gigant deşelat, cu o figură de actor de cinema şi cu un zâmbet binevoitor, îl întâmpină cu mâna întinsă.

— Ralph Nader, se prezentă bărbatul. Bun venit la Abu Dhabi. Aţi călătorit bine?

— Excelent, răspunse Malko,

Tocmai debarcase din avionul Air France. Sezonul îngheţat de la Liezen şi perspectiva unui soare cald, îl împinsese să accepte această nouă misiune oferită de C.I.A. Din nefericire, clima de aici nu părea atât de blândă precum sperase. Vântul sufla în rafale şi seara era chiar frig.

Şeful departamentului C.I.A. Din Emirate îl introduse într-un birou cu vedere la mare, în care singurul element decorativ îl constituiau nişte hărţi ale peninsulei arabe, pline cu semne indescifrabile. În birou se mai afla o

persoană: un bărbat cu o mustaţă roşiatică, cu părul zburlit, îmbrăcat într-un costum alb, şifonat. Degetele îngălbenite de nicotină, îi trădau nervozitatea. Îl salută pe Malko cu un semn din cap, uşor distant.

— Malcom Phoenix este un „văr”, spuse Nader, zâmbind.

Asta însemna că tipul era omologul englez al C.I.A.. Avea şi aerul...

Abu Dhabi se contura ca o „ambianţă” amicală, diferită mult faţă de Ungaria[3], neexistând nici măcar reprezentanţă sovietică. Aici, dacă un agent prieten se comporta urât, risca cel mult să fie expulzat... Era, oricum, mai avantajos decât să fie „gazda” câtorva zeci de gloanţe...

Telefonul sună şi Ralph Nader răspunse, vorbind în arabă, preţ de câteva minute.

— Aveţi talent la limbile străine, observă Malko.

— Mi-am petrecut cinci ani între Yemenul de Nord şi Oman, spuse americanul zâmbind. Am momente în care aş dori chiar să-mi iau o cămilă! Dacă n-aş fi vorbit araba, nu ştiu cum m-aş fi descurcat aici, cu toată că numai asta nu e de ajuns...

O secretară tăcută aduse o tavă cu cafele. Englezul părea transformat în statuie, dar Ralph Nader îl întrebă, arborând acelaşi zâmbet:

— V-aţi instalat confortabil?

— Da, răspunse Malko. Stau la hotel *Méridien*, într-o cameră cu vedere spre piscină şi spre mare.

Englezul se hotărî totuşi să deschidă gura:

— Prima călătorie în ţările arabe?

— Nu, răspunse agentul. Era gata să fiu tocat bucăţi în Kuweit şi linşat la Bagdad. În septembrie am fost şi la Amman, iar la Beyrouth[4] am avut câteva neplăceri, în perioada în care mai exista *Sfântul Gheorghe*...

— Ah, *Sfântul Gheorghe*, zise nostalgic britanicul. Vă amintiţi de micile dejunuri cu toţi acei băieţi superbi care făceau schi nautic...

---

[3] Vezi SAS: „Capcană la Budapesta” (n.a.)

[4] Vezi SAS: *„Omoară-l pe Henry Kissinger”, „Spânzuraţii din Bagdad”, „Masacru la Amman”, „Moarte la Beyrouth”* (n.a.)

Trecu un înger, cu obrajii uşor coloraţi în roz... Cu siguranţă, Malcom Phoenix era foarte englez...

Ralph Nader zâmbea mereu, hotărât parcă să nu atace niciun subiect important. Malko nu avea însă nicio idee despre misiunea sa din Emirate, aşa că se hotărâ să întrebe:

— Îmi puteţi spune motivul prezenţei mele, aici? Departamentul din Viena a fost extrem de discret.

Americanul schimbă o privire cu britanicul, trimiţându-şi parcă mingea de la unul la altul. În sfârşit, Nader vorbi:

— Această regiune fiindu-vă cunoscută, nu cred că vă veţi mira dacă vă voi relata un eveniment petrecut acum câteva zile. Două tinere femei, de cetăţenie britanică, au fost asasinate într-o manieră oribilă.

— Am citit ceva legat de acest subiect, chiar în ziarele din Austria, spuse Malko. Au fost masacrate şi mutilate, ca într-un gen de crimă rituală, de către nişte fanatici care-şi simţeau pângărite sentimentele religioase.

— Aveţi noroc că aţi citit în ziare, oftă Malcom Phoenix. Aici nu s-a scris un cuvânt. Cenzorii au mână forte şi nu lasă să apară nimic din ceea ce ar putea umbri imaginea Emiratelor.

— Noi avem însă nişte fotografii, adăugă Ralph Nader, aducând un pachet de documente şi înşirându-le pe masă.

Malko văzu o femeie măcelărită, sângerândă, aşezată pe capota unui Rolls cu parbrizul spart, ca de altfel şi capul victimei. Anumite detalii erau insuportabile... O altă femeie avea figura stâlcită, învineţită şi o gaură neagră în cap. Malcom Phoenix spuse cu o voce perfect controlată:

— Şeicul Khalid Ben Rashid s-a purtat foarte frumos. A plătit sicriele de abanos, reîntoarcerea trupurilor cu avionul şi câte 20.000 de dolari fiecărei familii a victimelor.

— Cine este şeicul Khalid?

— Amantul celor două tinere femei, explică britanicul. Are douăzeci şi cinci de ani şi este vărul şeicului Zayed, emirul conducător.

— Are vreo legătură cu cele două crime?

— Sincer să fiu, m-ar mira, răspunse Ralph Nader. Eu am fişe despre toţi membrii familiei Zayed. Şeicul Khalid nu se ocupă momentan decât cu colecţionarea maşinilor, amorul şi beţia, fiind un adevărat play-boy.

— Dar pe planul politicii externe?

— Este incapabil de a face vreo diferenţă între Brejnev şi Carter, răspunse americanul. Este patronul „*en titre*" al „Securităţii", cea care reuneşte poliţia din subordinea Ministerului de Interne, Securitatea Militară şi „Poliţia Petrolieră", care veghează asupra tuturor afacerilor cu petrol. Practic, se bazează numai pe colonelul Haddad, un iordanian care-i face toată treaba.

— Îl cunoaşteţi şi pe acesta?

Ralph Nader îl privi cu coada ochiului pe britanic, stimulându-l să vorbească.

— Nu cred că trădez vreun secret, dacă vă spun că Haddad are legături destul de strânse cu prietenii noştri, britanicii.

— În acest caz, nu a ştiut nimic legat de dubla crimă? se miră Malko.

— În acele momente se afla în Iordania, răspunse americanul. A făcut o anchetă, dar nu a descoperit nimic.

— Are cineva interes în suprimarea şeicului Zayed? continuă agentul, gândind cu voce tare.

— După câte ştim noi, nimeni, spuse americanul. Fratele lui îi va succeda şi nimic nu se va schimba în privinţa politicii externe. În privinţa celor ce-i vor urma la succesiune, Khalid Ben Rashid, dacă nu ar fi avut şansa de a fi vărul lui, nu ar fi fost în stare nici să păzească nişte cămile, atât e de analfabet...

— Dar în această parte a lumii, nu reprezintă un obstacol, remarcă Malko. Se pare că însuşi şeicul Zayed semnează cu degetul...

— Aveţi dreptate, consimţi Nader, dar, în plus, Khalid este şi stupid. Zayed se duce în mod regulat cu teancuri de bancnote să-i viziteze în deşert pe cei din triburile sale. Se culcă în corturile lor, mănâncă cu ei şi le împarte mana

cerească. Khalid îşi bate joc de aceste subtilităţi. El se împarte numai între băutură şi femei...

— Din ce trăieşte?

— Şeicul Zayed îi virează lunar, ca şi restul familiei, câteva milioane de dolari.

Malko îşi permise să viseze câteva clipe. Erau momente în care regreta că nu se născuse arab, chiar în timpul acestui regim. Castelul lui din Liezen ar fi ajuns Versailles... Simţea însă că îi scapă ceva. Făcuse oare tot acest drum numai pentru a asculta istoria asasinării celor două femei?

Ca din întâmplare, întrebă:

— Credeţi că şeicul Khalid nu este amestecat în comiterea crimei?

— În niciun caz, tranşă Ralph Nader. Mai mult, el este chiar indignat, dar, oficial, nu poate spune nimic. Poate că ar dori să taie câteva capete, dar nu va face decât să-şi reînnoiască şeptelul feminin. La ei, consemnul este: fără valuri.

Încă nelămurit, agentul continuă:

— Cine erau cele două tinere? Pentru ce au căzut ele victime acestei oribile crime integriste?

Malcolm Phoenix rupse tăcerea şi răspunse:

— În orice caz, n-a fost o crimă integristă. În niciun caz!

În gura lui, expresia „în niciun caz”, căpăta şi mai multă putere. Malko îl fixă, căutând să înţeleagă ce voia să spună.

Capitolul III

Buldozerul galben avansa furios prin pietriş, împingând pământul de fiecare parte a pistei. Nahir, pakistanezul care-l conducea, îşi învelise degeaba capul cu un kouddieh improvizat, acolo existând kilograme de praf galben. Murdară treabă, pentru care era însă plătit cu 4 000 de dirhami pe lună şi economisea cam 90% din salariul său.

Iarna se culca prin şantierele neterminate, pe un pat de campanie. Vara, cu mai mulţi camarazi pakistanezi, îşi cumpăra un aparat portabil de aer condiţionat, pentru a putea suporta căldura cumplită din corturile improvizate.

În ţara sa, nu ar fi câştigat nici a zecea parte din banii pe care-i lua, conducând buldozerul...

Un sunet de claxon îl făcu să întoarcă privirea. Zări botul lung al unui Buick vechi şi recunoscu maşina maistrului sau sudanez, Khalifa. Opri imediat motorul monstrului şi sări jos. Şeful venea, mai mult ca sigur, să-i aducă recompensa binemeritată.

Înainte cu trei zile, îi ceruse un serviciu insolit, pe care Nahir se grăbise să-l accepte. Trebuia să împingă o rocă imensă de-a curmezişul drumului, indicând astfel închiderea lui. Acum trebuia s-o mute înapoi, fără a lua în seamă carcasa maşinii ce zăcea în şanţ.

Khalifa îi promisese o favoare care consta în aprobarea cu o săptămână mai devreme a Concediului anual, pe care urma să şi-l petrecea acasă.

La gândul că va ajunge mai repede s-o revadă, după unsprezece luni, pe nevasta lui, Nahir nu mai avea astâmpăr. Timpul se scurgea tare greu...

Portiera maşinii se deschise şi maistrul îi zâmbi.

— Dumnezeu să te aibă în pază! spuse, amabil.

Nahir îi răspunse cu aceleaşi cuvinte, ştiind că toată existenţa sa depindea de acest om.

— Când voi putea pleca? întrebă el, timid.

— La sfârşitul săptămânii, veni răspunsul. Mă voi ocupa personal de biletul tău.

Nahir salută, pregătindu-se să plece, când maistrul îi spuse:

— După ce vei părăsi pista, te rog să aplatizezi nisipul din toată partea stângă. Zona trebuie să rămână netedă.

Omul dădu din cap, semn că a înţeles. Executând comanda lui Khalifa, îi mulţumea lui Allah pentru noroc.

Deodată, lopata întâlni un obstacol, apoi auzi un zgomot clar, metalic, urmat de un jet negru care ţâşnea din atmosferă. Realizând că atinsese din greşeală o sondă din câmpurile petroliere, pakistanezul se aruncă înapoi.

Nu apucă nici să simtă frica, petrolul luând foc instantaneu. Flăcările, aprinse de motorul încins al buldozerului, îl înconjurară şi fu carbonizat într-o fracţiune de secundă. Focul se împrăştie pe o rază de circa cincizeci de hectare, iar explozia ce urmă se auzi la mulţi kilometri depărtare.

Din buldozer rămăseseră doar manetele.

□

Explozia făcu să zăngăne geamurile biroului lui Ralph Nader. Cei trei bărbaţi se priviră miraţi.

— Încă un pilot de la *Mirage* care a depăşit viteza, spuse americanul. Sau o explozie într-un câmp petrolier. Vom afla curând.

Malcolm Phoenix nu părea interesat şi-i repetă lui Malko:

— Nu, nu a fost o crimă integristă. Cele două tinere au fost asasinate din cu totul alte motive. Vera Petersen şi Julia Scriver făceau parte din administraţia noastră, aflându-se aici în misiune, servind guvernul Majestăţii Sale.

Ochii albaştri ai britanicului nu zâmbeau deloc. Bărbatul adăugă:

— Sper să i se întâmple ceva extrem de neplăcut celui care a ordonat uciderea lor. Aş spune, chiar ceva definitiv.

Îl privea cu insistenţă pe agent, care înţelesese că era implicat într-un nou conflict.

— Care era misiunea celor două la Abu Dhabi?

Malcolm nu prea era dispus la confidenţe. Ralph Nader se întoarse spre el, zâmbindu-i încurajator.

— Mister Linge a venit aici la cererea „Companiei”, tocmai pentru a ne da o mână de ajutor. Trebuie, deci, să cunoască toate elementele problemei.

Malcolm Phoenix înălţă privirea spre Malko, cu o sclipire plină de dezgust.

— Povestea este lungă. Nu ştiu dacă sunt autorizat să vă spun totul... Pot să vă mărturisesc că una din „sursele” noastre ne-a indicat recent că se pregătea o mare lovitură în Abu Dhabi, care implica o personalitate locală şi care ar fi avut consecinţe foarte grave pentru occident...

— Cine este „sursa” dumneavoastră? întrebă Nader. Desigur, totul va rămâne între noi.

După multe ezitări, Phoenix se decise:

— Omul provine din Sanaa, care se află în Yemenul de Nord. El legase nişte relaţii de prietenie deosebit de bune cu rezidentul K.G.B. Erau, amândoi, homosexuali. Până de curând, sovieticul refuzase să furnizeze vreo informaţie, dar agentul nostru îl urmărea pentru raţiuni, să zicem, personale...

Un înger trecu, ascunzându-şi figura, în faţa atâtor stupidităţi. Englezul continuă:

— Acum două luni, ofiţerul K.G.B. A aflat de mutarea sa în Mongolia, care nu prea suna a avansare. Faptul se datora, probabil, viciului. Atunci, el i-a propus agentului nostru să-l ajute să treacă în Vest. Noi am urmat procedura legală, am avertizat Londra şi i-am cerut sovieticului să ne dea o probă a bunei sale credinţe, motiv pentru care ne-a dezvăluit existenţa acestui complot, precizându-ne că era vorba de o operaţiune foarte serioasă, în care era implicat şi un membru al familiei Zayed.

— E toi ce ştiţi? întrebă Ralph Nader.

Britanicul vorbi cu tristeţe în glas.

— Nu. A doua zi, agentul K.G.B. A fost „rechemat” la Moscova, noi neştiind dacă ceea ce spusese era fals sau adevărat. De atunci, nu mai ştim nimic despre el...

— Dacă ar fi fost fals, cele două femei nu ar fi fost asasinate, concluzionă agentul.

— Cine ştie? Am mai întâlnit astfel de montări…

Îngerul trecu din nou, de-a dreptul dezgustat.

— În urma acestui incident, aţi reuşit să vă plasaţi alte „surse”? întrebă Malko.

— Am avut o posibilitate. Ben Rashid e mare amator de europene blonde, de preferinţă englezoaice, fapt pentru care le-am şi introdus pe cele două…

— Ce ne puteţi spune despre tinere?

— Vera Petersen era fiica unuia dintre cei mai buni agenţi ai noştri şi vorbea curent araba. Am aranjat ca una dintre obişnuitele şeicului, o libaneză, pe nume Tania, să afle că există pe piaţă două fete dispuse să meargă în Orientul Mijlociu pentru a face bani. Tania a intrat în legătură cu ele, le-a adus la Abu Dhabi şi le-a prezentat lui Khalid, cu ocazia unei serate. Acesta le-a şi invitat să locuiască într-unul din palatele sale, bucurându-se de intimitatea lor…

— Totuşi, se pare că şeicul Rashid nu joacă un rol important în Abu Dhabi, comentă agentul.

Malcolm Phoenix zâmbi, politicos.

— Mă îndoiesc, mărturisi el. Dacă n-ar fi avut niciun interes, fetele noastre ar mai fi fost în viaţă.

Malko rămânea sceptic.

— Nu prea stă în firea oamenilor de aici să amestece femeile în treburile lor. În plus, dumneavoastră îl aveaţi deja în anturajul şeicului pe colonelul Haddad.

— Haddad nu are decât raporturi strict profesionale cu şeicul, explică britanicul. Ne trebuia o persoană care să intre în intimitate. De altfel, chiar în seara în care au fost omorâte, Vera ne comunicase că urma să ne dea informaţii importante. Din păcate, exact în acea seară fuseseră invitate inopinat la palatul şeicului Khalid.

— Se întâmpla des aşa ceva? întrebă Malko.

— Din păcate, arabii nu au noţiunea timpului, aşa că se întâmpla destul de des. Oricum, ele aflaseră ceva deosebit, din moment ce au fost lichidate atât de brutal.

— Despre colonelul Haddad, nu mai aveţi nicio altă informaţie? continuă agentul.

— A fost filat cu multă atenţie, dar nu am descoperit nimic suspect, în afara unei aventuri cu Vera Petersen.

— Poate a fost un act făcut din gelozie, sugeră Malko.

Englezul zâmbi indulgent; în faţa naivităţii întrebării.

— Dragul meu, pentru aceşti oameni, o femeie nu valorează mai mult decât o cămilă, mai ales o străină. E doar carne de plăcere, nimic altceva.

— Colonelul Haddad nu v-a spus nimic?

— Pretinde că ştie nimic. Ani de zile ne-a fost fidel, dar acum nu te mai poţi baza pe asta..

Îngerul trecu din nou, din ce în ce mai dezgustat…

— Nu există nimeni de încredere din anturajul şeicului? încercă Malko.

— Nimeni în care să putem avea ***noi*** încredere, răspunse britanicul.

— Care a fost reacţia şeicului faţă de această crimă?

— S-a certat cu şeicul Zayed. Bătrânul are cincisprezece neveste la Abu Dhabi, dar când doreşte minore de patrusprezece ani, are discreţia de a pleca în Pakistan. Tinerii şeici nu se ascund, ei şi-au luat-o în cap cu femeile, alcoolul şi distracţiile. Şeicul Khalid lasă să se înţeleagă că a fost o crimă fanatică…

Malko privea mustaţa roşcată a englezului, gândindu-se că ei erau bine implantaţi în Emirate, pe care le creaseră din temelii.

— Ce aşteptaţi de la mine? întrebă el.

Malcolm Phoenix luă un aer inocent:

— Nimic! Mister Nader a ţinut să vă cunosc. Acum chiar vă voi părăsi, fiind obligat să mă întâlnesc cu ambasadorul meu.

Britanicul se ridică şi-i întinse mâna lui Malko, apoi americanului, ieşind din birou. Ralph Nader, arborând un zâmbet copilăresc, comentă:

— Englezii au inventat ipocrizia!

Malko rămăsese mirat de atitudinea lui Malcolm Phoenix.

— Dumneavoastră credeţi în povestea lui?

— Sută la sută, răspunse americanul. Fetele erau de cea mai bună calitate, iar asasinarea lor a fost inteligent organizată. Wanshington-ul este convins că se pregăteşte o mare lovitură şi că cele două au fost eliminate deoarece reprezentau o sursă prea bine plasată. Aşa că trebuie găsiţi urgent asasinii, pentru a afla astfel motivul suprimării lor şi numele ucigaşilor.

— Eu nu sunt prea bine pregătit pentru această anchetă. Nu vorbesc araba şi, în afară de dumneavoastră, nu cunosc pe nimeni în Abu Dhabi.

— Vă cunoaşteţi însă foarte bine meseria, replică Nader. După Iran şi Afghanistan, nu ne putem permite o a treia eroare.

— Aveţi vreo idee? întrebă Malko.

— Niciuna! Vă amintesc numai faptele petrecute la Meca.

Îngerul trecu iarăşi, cu aripile însângerate, ţinând în mână o piatră…

— Aerul pare paşnic aici, în Abu Dhabi, observă agentul. Te-ai putea crede în California.

— Ţara produce un milion şi jumătate de barili de petrol pe zi, pentru o populaţie reală de 80 000 de locuitori, spuse americanul. Nu poate fi o ţară calmă. Are multe de ascuns, probă fiind uciderea celor două femei. Presa se opune oricărei intervenţii americane, dar este susţinută de palestinieni. Oamenii apropiaţi şeicului Zayed ştiu foarte bine că, de fapt, nu au nici poliţie şi nici armată apte a interveni în cazul unei lovituri de stat dure… Vă vor lăsa, deci, să lucraţi, excepţie făcând cei pe care îi deranjaţi…

— Aveţi vreo reţea?

— Modestă, oftă Nader. Cea mai sigură este formată dintr-un palestinian care lucrează pentru Mossad[5] şi un egiptean, recrutat de departamentul din Cairo. Cei doi vă vor putea ajuta, iar eu vă voi da adresele lor. Tot ce vă recomand este o maximă discreţie. Pentru mine, un lucru

[5] Serviciile Secrete Israeliene (n.a.)

este cert: cei care au comis o astfel de crimă, nu se vor opri aici...

— Aveţi legături cu şeicul Khalid?

— Da, numai că ele sunt extrem de superficiale, noi nefiind arabi şi trăind într-o lume total diferită de a lui.

— Dar palestinienii? insistă Malko.

— Nu cred. Ei scot prea mulţi bani din Emirate şi sunt deja la posturile de comandă, deci nu doresc destabilizarea.

— Iranienii?

— Nici ei." Nu sunt destul de organizaţi, în plus, sunt emigranţi care au nevoie de mâncare.

— Sovieticii?

— Credem că da, zise americanul. Ruşii nu vor să intervină în Golf cu acţiuni vizibile, dar au nevoie să marcheze puncte. Meca este cel mai bun exemplu. Cred că şi aici se petrece ceva identic. Poate ar fi bine să luaţi legătura cu „contactele" mele şi, astfel, să vă formaţi o idee.

— Voi merge mai întâi la locul crimei, preciză Malko.

— E uşor de găsit. Rolls-ul se află tot acolo. Maşina mai poate fi folosită, dar şeicul este de părere că asta ar aduce ghinion!

Era ţara în care-ţi puteai permite să arunci un Rolls, precum un şerveţel folosit.

Privirile se opriră asupra unei femei cu ochii protejaţi de ochelari de soare şi care traversa holul hotelului *Méridien*, îndreptându-se spre terasă. Bermudele roz i se mulau pe fesele rotunde, continuate de picioare lungi, frumos bronzate, cocoţate pe nişte tocuri de cincisprezece centimetri. Părul lung, negru, îi cădea în cascade pe umeri, subliniind legănarea armonioasă a şoldurilor înguste, atrăgând irezistibil privirea masculilor prezenţi şi chiar a unor femei...

Agentul îşi petrecuse ziua familiarizându-se cu acest oraş ciudat. Acum suna în van la unul din „contactele" sale,

telefonul fiind ocupat. În spatele lui, o voce de femeie, exclamă:

— Malko! Ce faci aici?

Când îşi întoarse faţa, regăsi bermudele roz. Din cauza ochelarilor negri, din figură se vedea numai gura copilăroasă, plină şi foarte roşie. Nu-şi crezu ochilor.

— Mandy?!

Mandy Brown, o femeie fără inimă şi fără scrupule, „aliata” sa din Honolulu, care cunoscuse cu el primul orgasm, îi părea la fel de provocatoare.

Se precipită spre el, strivindu-şi gura de a lui, lipindu-se de el fără pudoare, ceea ce-i lăsă cu gura căscată pe funcţionarii de la recepţie. Date fiind legile puritane ale ţării, ar fi existat suficiente motive pentru a fi expulzat imediat.

— Mandy, ce faci la Abu Dhabi?

— Ce bine îmi pare că te revăd, spuse ea, ocolind răspunsul. Am trecut prin Europa şi te-am căutat. Locuieşti în Olanda, nu?

— Nu, veni foarte scurt răspunsul.

Dezmăţata de Mandy avea şi calităţi, dar nu cunoştea deloc geografie. Femeia i se agăţă din nou de gât, lipindu-şi sexul de el.

— Am poftă să fac amor cu tine! îi şopti la ureche.

Când se pregătea să-i răspundă, Malko zări o siluetă care se îndrepta către ei. Era un arab cu poalele kouffiehului în vânt, cu un aer feroce şi cu o mare cicatrice pe obrazul drept. Expresia lui nu era prea paşnică. Zărindu-l, Mandy se depărtă brusc şi bodogăni:

— La dracu’l Uite-l pe Toto!

În timp ce arabul se năpustea spre ei, tânăra îşi compuse o figură de o inocenţă absolută, legănându-se spre noul venit, curajoasă în faţa acestei maree negre.

Capitolul IV

Mandy Brown se înfăşură literalmente în jurul dichdacei albe a arabului, frecându-şi micul botişor de gura noului venit, înlănţuindu-l cu privirea provocatoare de cocotă în călduri. Agentul îşi dădu seama că femeia nu-şi pierduse sângele rece.

Când o cunoscuse, era metresa unui gangster, căruia îi şi luase averea, după ce îi aranjase asasinarea. Cel pe care femeia în numise „Toto” o îndepărtă, privindu-l cu atenţie. Era clar că nu-i scăpase îmbrăţişarea.

Dar, abilă, Mandy se strecură între cei doi bărbaţi şi spuse mieros:

— Malko, ţi-l prezint pe logodnicul meu, Abdulaziz Maarek.

Întorcându-se spre arab, preciză:

— Prinţul Malko Linge este un prieten, pe care l-am întâlnit aici, din întâmplare.

Arabul îi întinse o mână impecabil manichiurată, învăluindu-l totuşi cu o privire bănuitoare. Ochii săi negri nu reflectau deloc simpatie, ci mai mult neîncredere.

— Vă cunoaşteţi de mult? întrebă el, într-o engleză destul de bună.

— Ne-am cunoscut anul trecut, răspunse Malko. Miss Brown m-a ajutat într-o problemă dificilă. Atunci lucram pentru guvernul american.

— Şi v-aţi revăzut aici, din întâmplare? întrebă „logodnicul”, pe un ton care anunţa că nu credea o iotă.

— Absolut, răspunseră „vinovaţii”, în cor.

Spuneau şi ei pentru prima dată un adevăr!

— Hai să bem cu toţii ceva, propuse femeia. Sunt convinsă că-l vei simpatiza pe prietenul meu.

Contrar voinţei lui, Abdulaziz Maarek capitulă, dar adăugă:

— Ştii bine că eu nu am voie să beau aici, cu legile astea idioate! Poate altă dată, la mine…

— Putem merge în apartamentul meu, propuse agentul. Am un bar bine asortat, iar acolo, sus, nu pot fi probleme…

O sclipire de interes apăru în ochii arabului. La fel ca toţi cei ce aveau această religie, nu putea rezista alcoolului, prohibit în mod oficial.

Mandy îl trăgea deja spre ascensor. Omul se lăsă dus, având grijă să se interpună între ea şi Malko. În lift, femeia îi vârî limba în ureche, fapt ce ar fi putut face geloasă chiar şi o şopârlă, continuând să se frece de el cu neruşinarea-i caracteristică.

Odată ajunşi în apartament, Mandy se îndreptă spre bar şi turnă într-un pahar o treime a unei sticle de whisky, suficient să lase lat şi un mamut adult. La vederea lichidului auriu, privirea arabului se îndulci.

Malko îşi turnă puţină vodcă, în timp ce Mandy îşi prepara un cocktail, menit a o reface după emoţiile prin care trecuse. Arabul se aşezase într-un fotoliu şi, în trei minute, arătă paharul gol. Femeia se repezi şi făcu plinul, iar agentul remarcă, uşor persiflant:

— Găsesc că formaţi un cuplu foarte frumos. Miss Brown pare fericită.

Abdulaziz râse fericit şi mângâie şoldul femeii, care gânguri imediat, ca un automat bine reglat. Se aşeză apoi pe genunchii lui şi, în ritmul muzicii, începu un masaj, la limita decenţei.

— Nici nu ştii cât de fericită mă face! E un adevărat bărbat…

„Bărbatul” goli dintr-o înghiţitură paharul, care fu imediat umplut de răbdătoarea „Evă”.

Atmosfera se destinse şi arabul nu părea a-l mai considera pe Malko drept rival. Cu vocea pâcloasă, discuta despre călătoriile din ultima vreme şi despre motivul sejurului în Abu Dhabi. Securea războiului fusese îngropată.

Căscând, Mandy anunţă:

— Mi-e foame.

Asta era cea de-a doua capcană: dacă ar fi dus-o la restaurant fără Malko, arabul ar fi fost considerat drept cel mai mare bădăran…

— Vă las să cinaţi, propuse şmecher Malko.

— Nici vorbă! protestă noul său prieten. Veniţi cu noi! Amicii lui Mandy sunt şi ai mei!

Luându-l de braţ, evită prăbuşirea pe mochetă şi întrebă, puţin jenat:

— Pot folosi baia? Nu aş fi dorit să vă fac de la început o proastă impresie…

Părea plin de umor, lucru rar întâlnit la arabi. Agentul îl conduse până la uşa care îl interesa. Rămaşi singuri, femeia se şi repezi în braţele agentului, plină de pofte.

— E „făcut”! Ştiu însă că l-ai cucerit.

Abdulaziz Maarek ieşi imediat din baie, ceva mai refăcut şi vorbi cu voioşie:

— Mergem la Nihal. Luăm maşina mea şi mă oblig să vă aduc eu înapoi.

□

Orchestra italiană făcea un vacarm de nedescris în restaurantul aproape pustiu. Arabul mâncă mielul din farfurie, începând cu furculiţa, dar renunţă imediat şi-şi băgă toate degetele în friptură, râzând, deconectat. Conform cărţii de vizită pe care i-o dăduse lui Malko, era vice-preşedintele unei importante societăţi de petrol.

— Unde v-aţi cunoscut? întrebă agentul.

— La Freeport, în Bahamas, explică Mandy. Abdulaziz mi-a propus să vizitez ţara.

— Fără mine, ea nu se mai descurcă, continuă arabul. Fac amor cu ea, cum n-a mai tăcut nimeni. Beau un litru de lapte de cămilă pe zi şi astfel pot face dragoste de cinci ori la rând. Dar dumneavoastră?

— Eu beau cafea.

— Ah, nu! Cafeaua nu e bună pentru aşa ceva. Trebuie, obligatoriu, să mănânci multe curmale.

Apoi începu să treacă în revistă toate reţetele afrodisiace. Piciorul lui Mandy, care aluneca pe pântecul lui Malko în sens de du-te-vino, începea să-şi facă efectul laptelui de cămilă…

Brusc, agentul întrebă:

— Îl cunoaşteţi pe şeicul Khalid?

— Bineînţeles. De ce?

— Am auzit că două dintre prietenele sale au fost ucise recent de către nişte fanatici religioşi.

Maarek luă o expresie dezgustată.

— Şeicul Zayed e prea indulgent! Îi lasă să intre pe toţi emigranţii ilegali şi nimeni nu-i controlează. Ştiţi ce s-a întâmplat când poliţia a făcut o descindere inopinată la iranienii din Abu Dhabi?

— Nu.

— Piaţa de legume a stat închisă timp de trei zile. Toţi sunt admiratori ai păduchelui de Khomeiny şi pretind că ne învaţă să conducem mai bine ţara, dar sunt nişte porci ce ar trebui decapitaţi. Vina noastră e că suntem indulgenţi. De opt ani nu s-a mai tăiat mâna unui hoţ…

În Arabia Saudită, încă se mai tăia capul femeilor adulterine…

— Totuşi, cine ar fi putut comite această crimă oribilă?

— La noi nu există fanatici religioşi. Acolo s-a petrecut altceva. Au vrut să le violeze şi să le ia bijuteriile. Probabil au fost pakistanezi sau iranieni, pe care, cu siguranţă, poliţia îi va găsi.

Nu mai avea rost să insiste. Omul părea sincer, iar în ziare nu apăruse niciun detaliu asupra crimei.

— Ce faceţi la Abu Dhabi? întrebă Maarek. Lucraţi în branşa petrolului?

— Nu, răspunse agentul. Lucrez în diplomaţie, fiind consultant pe lângă Departamentul de Stat al S.U.A.

Orchestra urla, iar Malko fu obligat să se retragă cu scaunul său, din cauza insistenţelor masajului făcut de Mandy. După ce-şi consultă ceasul de aur, arabul spuse, destul de stângaci:

— E timpul să mă duc la nevasta mea.

— Sunteţi însurat?

— Da, confirmă Abdulaziz. Trebuie să fiu alături de ea o dată pe săptămână, iar astăzi este ziua.

— Oh, nu, habibi[6], rămâi cu mine, se rugă Mandy.

— Nu pot. Asta este legea coranului.

— Dar eu nu vreau să-ţi vâri „instrumentul” tău frumos în oribila ta nevastă, protestă, gata să plângă.

Arabul o mângâie uşor pe umăr.

— Mâine voi fi cu tine.

Bătu din palme, cerând nota de plată. Cu vârful degetelor de la picioare în jurul sexului lui Malko, Mandy părea vizibil îmbufnată. După ce nota de plată fu achitată, toţi trei se înghesuiră în Rolls-ul roşu şi demarară spre *Méridien*. Cu o mână pe şoldul lui Mandy, arabul fluiera. Ajunşi în faţa hotelului, femeia se aruncă în braţele lui şi-i admi- nistră un sărut înfocat.

— Pe curând, dragul meu, şopti ea.

Maarek se întoarse spre Malko.

— Dacă aveţi nevoie e mine, vă stau la dispoziţie.

După despărţirea de Abdulaziz, Malko şi Mandy intrară în hotel. Ajunşi în ascensor, ea se şi vârî în el, sărutându-l cu furie. Agentul privea această explozie de dorinţă, fiind însă destul de sceptic, cunoscând bine fragilitatea mărturisirilor femeii.

La etajul patru, sânii tari îi erau deja descoperiţi şi ea sufla precum o locomotivă. Îl trase afară din lift şi îl conduse spre cameră.

— Dezbracă-te, ordonă ea.

Bărbatul se execută. După tratamentul din timpul cinei, nu mai avea nevoie de nicio încălzire. Dându-şi seama de asta, Mandy îl împinse pe spate şi îl încălecă, implantându-se în el. Cu ochii închişi, începu să se mişte ritmic, ca o dansatoare indiană, ondulându-şi şoldurile. Malko intră şi mai adânc, domesticindu-i mişcările, până ce ajunse la o frecare regulată şi lentă. Simţi limba femeii atingându-i

[6] Dragul meu (n.a.)

sfârcurile, într-o mângâiere extrem de dulce. Brusc, ea se imobiliză, scoase un ţipăt scurt şi căzu moale peste el.

— E fabulos! Am juisat…

Mandy avea, într-adevăr, un corp extraordinar şi, după câteva clipe de relaxare, spuse:

— Acum mă voi ocupa de tine…

Se lungi lângă Malko şi începu o felaţie la fel de lentă, pe cât de conştiincioasă. Nu-şi pierduse deloc tehnica şi, după câteva minute, simţi cum i se goleşte creierul şi se descarcă. O penetră din nou, posedând-o minute în şir, până ce tânăra femeie îl respinse, pentru a schimba poziţia. Îngenunche, îşi propti mâinile de perete şi-şi cambră şoldurile. Malko îi smulse ţipete, oftaturi şi gemete până se eliberă în ea, chiar în momentul în care se termina şi caseta pusă de Mandy, la intrarea în cameră.

— Ai aceiaşi ochi fantastici, remarcă Miss Brown, fumând. Ai spune că sunt aur lichid… Cred că asta mă excită la tine…

— Ce s-a întâmplat cu averea ta? întrebă Malko. Ai pierdut-o la Monte Carlo?

— Eşti nebun? Banii sunt bine plasaţi la Zurich şi la New York. Pentru mine, am păstrat doar o sută de dolari.

— Ce intenţii ai cu arabul?

— Nici nu ştii cât de bucuroasă sunt că te revăd! schimbă subiectul. Datorită ţie am scăpat la Honolulu şi, în plus, tu nu mi-ai cerut niciun ban. La Monte Carlo mi-am „spălat” banii, fapt care m-a costat 400 000 de dolari. Apoi, la New York, am întâlnit un editor, un tip superb, care mi-a propus un weekend la Freeport. Acolo l-am găsit pe Toto, care cumpăra terenuri şi se plictisea. Pe scurt, m-a invitat la un restaurant şi la desert am primit de la el o superbă brăţară, însoţită de un bilet în care îmi scria că mă doreşte.

— Pe scurt, te-ai trezit în patul lui…

— Nu a fost chiar aşa. Când m-am dus în apartament, l-am găsit îmbrăcat în caraghioasa costumaţie albă, lungă. M-am întrebat întotdeauna, ce poartă ei pe dedesubt.

— Şi ai descoperit?

— Bineînţeles! E teribil de excitant să cotrobăieşti sub o asemenea costumaţie şi să găseşti... În fine, după ce m-a avut, cu un picior pe un scaun şi cu faţa la perete, mi-a spus că mu va pleca fără mine şi că are atâţia bani, că nu mai ştie cum să-i cheltuiască.

— Dar eşti miliardară...

— Da, dar am chef să mai fac rost de un mic supliment, mărturisi Mandy. În plus, tipul e un animal. Nu se gândeşte decât la sex. Cel mai important este că, după fiecare partidă, îmi face cadouri de mii de dolari, fără să pun la socoteală şi sumele în bani, pe care mi le oferă cu generozitate.

— Te împrumută?

— Da. Arabii ăştia obişnuiesc să-şi schimbe amantele. Pe mine m-a cedat deja la cinci dintre prietenii lui. Este şi cazul tău, care i-ai devenit deja bun amic. Dacă n-ar fi dorit să fim împreună, m-ar fi dus într-unul din apartamentele sale. Oricum, eu vroiam să-ţi cer un mic serviciu...

— Despre ce e vorba?

— Aş Vrea s-o şterg de aici şi Toto mi-a luat paşaportul. Am început să mă cam satur, dar omul e bun prieten cu şeicul ce guvernează ţara şi face ce vrea el. Pe mine nu mă mai amuză să umblu pe sub costumaţiile arabilor. Acum ştiu ce se ascunde acolo...

Malko realiză că tânăra fusese, poate, trimisă de Dumnezeul agenţilor şi că i-ar putea fi o aliată, relativ de încredere.

Femeia se lipi cuminte de el şi adormi imediat. El rămase cu ochii deschişi, ascultând valurile mării, apoi se sculă şi se instală pe balcon, unde era răcoare. Silueta unui petrolier se zărea în depărtare. Petrolul! Un milion şi jumătate de barili pe zi! Cine ar fi şovăit să ucidă pentru un asemenea preţ? Toată bogăţia era în mâinile câtorva oameni... Fixă din nou întinderea sumbră a mării Oman. La sud, navele sovietice vegheau la ancoră, pentru a economisi combustibilul, în timp ce americanii se învârteau, în partea opusă a strâmtorii Oman, ca nişte câini de pază, bine dresaţi. În tot acest timp, şeicul Zayed vâna de peste

două luni în Pakistan, neştiindu-se cu exactitate data întoarcerii sale.

Malko părăsi balconul şi se întoarse la Mandy, care dormea, respirând ca un copil după ce fusese legănat.

Pentru moment, ea era cea mai bună armă de care dispunea, în cazul în care reuşea să-şi ducă ideea la capăt. Deocamdată, nu-i mai revenea decât sarcina vizitării locului crimei…

Capitolul V

Un vânt violent ridica trombe de praf care zburau, ridicându-se la câţiva centimetri de sol. Ieşi din Mercedes-ul închiriat de la hotel şi, imediat i se tăie respiraţia. În jur nu vedea decât deşert, iar în depărtare se distingea palatul şeicului Khalid Ben Rashid, având aceeaşi culoare cu orizontul.

Se apropie de Rolls-ul abandonat şi observă că, în afara parbrizului, făcut ţăndări, se mai zăreau doar câteva dâre sumbre pe caroseria maşinii. Erau urme de sânge uscat, urme rămase parcă pentru a aminti de sinistra crimă. Mai zări o imensă rocă neagră şi îşi dădu seama imediat că era cea care blocase drumul. Acum fusese mutată, probabil cu un buldozer, înapoi unde-i fusese locul.

Se întreba cine făcuse operaţiunea şi sub comanda cui…

Negăsind niciun răspuns, se urcă în Mercedes şi se îndreptă spre un grup de muncitori, ce se aflau la circa cinci sute de metri depărtare, meşterind ceva în jurul unei sonde. Un alb bărbos, cu o caschetă roşie şi ochelari negri, şef al echipei, se apropie de Malko.

— Bună ziua, spuse agentul în engleză. Aş dori o informaţie. Lucrează aici vreun buldozer?

Omul îl măsură, cu un aer amuzat.

— Un buldozer… făcu el. De ce întrebaţi?

— O rocă neagră, foarte grea, a fost deplasată şi a blocat drumul, destul de aproape de aici. Poate sunteţi la curent…

Bărbosul zâmbi ironic.

— A fost unul. Dacă mai mergeţi o jumătate de milă, puteţi vedea ce a mai rămas din el.

— Ce s-a întâmplat?

— Imbecilul care-l conducea a dezgropat o „pipă”. Împreună cu el, totul a fost spulberat pe o distanţă de cincizeci de hectare. De asta suntem noi aici. Încercăm să restabilim circulaţia.

— Când s-a întâmplat asta?
— Acum patru sau cinci zile.
— După crimă?
— Ce crimă?

Malko nu mai insistă şi se urcă din nou în maşină. Era adevărat că informaţiile nu prea circulau la Abu Dhabi. Se îndreptă în direcţia indicată şi văzu o carcasă metalică ce fusese carbonizată.

Coborând din maşină, simţi solul ca pe o lavă de vulcan. Din flăcări scăpase doar o plăcuţă cu inscripţia „Youssouf & Co.”. Memoră numele şi plecă. Mai avea de întâlnit câteva „contacte”.

Era duminică, o zi ca toate celelalte în Abu Dhabi, unde ziua de repaus era vinerea.

Când Malko intră la Golden Falcon, cel mai bun restaurant cu specific indian din Abu Dhabi, un bărbat cu turban şi ochi precum jarul, se apropie imediat.

— Sir, cu ce vă pot fi de folos? întrebă tânărul.

— Doresc să discut cu mister Mufti, spuse Malko. Vreau să organizez un dineu.

— Imediat, Sir.

Qupă câteva clipe, îşi făcu apariţia un bărbat blond, cu aer de european, care-i strânse călduros mâna.

— Vin din partea lui „Pete”, zise agentul.

Egipteanul zâmbi, îl luă de braţ, îl conduse până la ieşire şi-i şopti:

— Ne întâlnim în holul hotelului El-Ain, peste zece minute.

Hotelul El-Ain semăna cu un motel american ieftin, cu cele două etaje vopsite în alb şi holul rece. Malko abia comandase o apă minerală, când Mohammend Mufti îşi şi făcu apariţia.

— Ce pot face pentru dumneavoastră?

Pe scurt, agentul îi explică motivul venirii la Abu Dhabi, subliniind că fusese trimis de „Pete”, numele de cod dat lui Ralph Nader.

— Am auzit vorbindu-se de această dublă crimă. Cunosc persoana prin intermediul căreia cele două femei au sosit aici. Este vorba despre o libaneză, Tania. Racolează femei pentru şeici. Aceştia doresc numai europene adevărate şi cea mai mare parte din ele trec prin filiera libanezei.

— Cine este această Tania?

— O femeie deosebit de frumoasă. La ea în ţară a cucerit titlul de „Miss Liban”.

— O cunoaşteţi?

— Aici trebuie să ştii pe toată lumea…

— Puteţi să-mi aranjaţi o întâlnire?

Egipteanul zâmbi, uşor stânjenit.

— E cam delicat. S-ar putea să aibă unele bănuieli. Nu doresc să fac imprudenţe, având până acum o acoperire perfectă.

— Dar dacă aş veni cu o fată încântătoare şi, să zicem, accesibilă.

— Asta e cu totul altceva, aprobă egipteanul. Putem „regiza” ceva, cu condiţia ca fata cu care veniţi să nu fie prea şocată dacă cineva o invită direct în pat…

— Nu va fi şocată.

— Ne putem întâlni la piscina din incinta hotelului *Méridien*, unde vin adesea. Prietena dumneavoastră vorbeşte engleza?

— Este americancă, răspunse Malko.

— Se poate aranja. Presupun că doriţi să-i faceţi cunoştinţă cu o persoană importantă.

— Exact!.. Cu şeicul Khalid Ben Rashid. Se zvoneşte, cumva vreo lovitură de stat?

Mufti zâmbi ironic.

— Oh, da! La fiecare cincisprezece zile se anunţă că şeicul Zayed va fi asasinat…

Încântător…

— De ce s-ar dori aşa ceva?

— Motivele sunt nenumărate. Şeicul din Dubai îl detestă, sultanul Omanului de asemenea. Nu mai vorbesc de iranieni sau de yemeniţii din sud. Bătrânul are prea mulţi bani, pentru a nu provoca invidii.

După ce-şi consultă ceasul, egipteanul spuse:

— Acum trebuie să vă părăsesc. Dacă aveţi nevoie de mine, telefonaţi-mi, ca din partea lui Yasser.

— Şi întâlnirea mea cu Tania? insistă Malko.

— Ne vom întâlni la piscină „ca din întâmplare”, unde veţi fi cu prietena. Dacă este aşa cum spuneţi, îi voi telefona libanezei şi o voi anunţa că am descoperit o fată de introdus în circuit. Vă va contacta personal. Aşa e cel mai sigur.

După ce arabul plecă, se întreba cum va reacţiona Toto, când va afla că i se ia amanta vieţii sale... Mai mult ca sigur că se va isca un imens scandal, numai că miss Brown constituia singura lui şansă în aflarea adevărului.

□

După ce intră în hotel, agentul aruncă o privire spre uşa lui Mandy: cheia nu era în broască. Funcţionarul de la recepţie îl privi complice:

— Domnişoara este la piscină, Sir.

Malko îi mulţumi cu un zâmbet şi se îndreptă spre piscina aproape pustie, cu excepţia femeii care stătea lungită pe o saltea. Bikiniul nu acoperea decât un centimetru din trup. Văzându-l, îşi scoase ochelarii şi agentul observă imediat vânătaia din jurul ochiului stâng. Mandy, bosumflată, îi povesti scurt:

— Toto a venit adineauri şi m-a tăbăcit! Suntem certaţi!

— De ce? întrebă Malko.

— N-am vrut să-l las să mă... M-am săturat de capriciile lui... în plus, nici nu mă plăteşte prea scump. Crede că aseară ne-am bătut joc de el. Spionii lui i-au spus că am dormit împreună azi-noapte şi asta nu i-a prea plăcut.

Femeia asta n-ar fi făcut niciodată carieră în diplomaţie.

— Cred că mă va strânge de gât.

— Nicidecum! A plecat deja la altă târfă, la Sharja. Câteva zile vom fi liniştiţi. Putem chiar să sărbătorim…

Malko se aşeză lângă ea şi, după nicio jumătate de oră, apăru Mohammed Mufti, ignorându-i complet, prefăcându-se doar că face turul piscinei.

După câteva minute, îi făcu cu ochiul lui Malko şi dispăru, la fel de discret precum venise. Mandy nu observase nimic, deci maşinăria mergea ca pe roate.

□

— E superbă, spuse egipteanul. Exact pe gustul lor.

Convorbirea telefonică continuă dintr-o cabină a hotelului *Méridien*. La celălalt capăt al firului, Tania fluieră, amuzată.

— Nu e singură?

Mufti râse, răutăcios.

— Nu cred să asta e o problemă. Fata a avut mai mulţi tipi, iar ăsta e ultimul. Trebuie s-o vezi, îţi jur! Este aproape la fel de frumoasă ca şi tine.

— O.K! Voi veni eu la piscină, încheie Tania.

Satisfăcut, egipteanul închise telefonul. În curând va avea destui bani pentru a cumpăra un restaurant în ţara lui şi nu va mai trăi periculos.

□

Malko o părăsi pentru moment pe Mandy şi se duse să consulte o carte de telefon. Găsi o pagină întreagă cu anunţul „YOUSSOUF”, antreprenor general. Părea o afacere de anvergură.

După ce închise cartea, se gândi că a venit momentul pentru cunoaşterea celui de-al doilea „contact”, un anume Taieb Walloud, un palestinian, agent al Mossad-ului. Se îndreptă spre un bazar cu articole electrice, aflat pe strada Zayed al II-lea, lângă Center Hotel.

După cinci minute de la intrarea în imensa hală plină de lustre ce atârnau din plafon, un bărbat tânăr, foarte brun, apăru chiar în spatele lui.

— M-aţi chemat, Sir?

— Vin din partea lui „Pete”, pentru o instalaţie completă.

— În acest caz, trebuie să mergem împreună, să văd exact ce doriţi, spuse tânărul, arborând un aer indiferent.

— Perfect, acceptă agentul.

Ieşiră şi se urcară în Mercedes. În maşină, palestinianul se destinse brusc.

— Aşteptam această vizită. „Pete” a reuşit să mă prevină.

— Vă merg bine afacerile? întrebă Malko.

— Foarte bine, răspunse bărbatul. Câştig mult din instalarea lustrelor în moschei. Cum ei construiesc mereu, aproape că nu mai fac faţă. Toţi şeicii adoră lustrele şi astfel ajung să cunosc multă lume…

— Ce credeţi despre atentatul asupra celor două fete?

— Tulburător. Cineva a „regizat” crima, fie pentru a-l stânjeni pe şeicul Khalid, fie pentru că ele deţineau informaţii importante despre o acţiune ce se pregătea.

— Îl cunoaşteţi pe Youssouf, antreprenorul?

— Da. De ce?

Malko îi explică istoria buldozerului. Palestinianul ascultă cu atenţie şi spuse:

— Youssouf este extrem de cunoscut aici, fiind asociatul seicului Khalid.

— Khalid?

— Oh, asta nu spune nimic, continuă omul. Prin sistemul sponsorizării, fiecare şeic are vreo douăzeci de afaceri. Chiar şi eu am un asemenea sponsor.

— O cunoaşteţi pe Tania, libaneza? mai întrebă Malko.

— Cine n-o cunoaşte? Atenţie., e dinamită pură! Face orice pentru bani. E în legătură directă cu şeicii, furnizându-le fete frumoase.

— Încep să mă lămuresc. Vă conduc, încheie agentul. Vă rog, totuşi, să vă mai interesaţi de Youssouf.

După ce îl lăsă pe palestinian la Center Hotel, Malko se îndreptă spre *Méridien*.

□

Mandy întoarse capul pentru a o examina cu un ochi critic pe cea care se lungise pe şezlongul alăturat. Era o femeie într-un costum de baie negru, întreg, care-i dezgolea tot spatele, cu un bust generos, şolduri înguste şi picioare lungi, frumos bronzate. Un turban conferea un aer sever figurii sale senzuale, iar femeia se mişca provocator, ştiind că este privită.

”O târfă bătrână” se gândi Mandy, căreia îi plăceau totuşi brăţările grele de aur şi inelele celeilalte.

Se plictisise să stea singură la piscină şi se întreba ce făcea Malko. Începu să se joace cu medalionul agăţat la gât, în timp ce vecina de şezlong o observa cu coada ochiului. Fără a-şi scoate ochelarii, aceasta îndreptă ţigaretul spre bijuteria lui Mandy şi întrebă:

— Superbă… De unde aţi cumpărat-o?

— Din New York, răspunse flatată.

— În această ţară nu sunt multe fete atât de frumoase ca dumneavoastră, continuă necunoscuta. O să fiţi răpită…

— Oh, dar nu sunt singură, o avertiză americanca.

Libaneza îşi scoase ochelarii şi-i întinse mâna tinerei.

— Mă numesc Tania. Trăiesc de mai mult timp în această ţară şi, eventual, aş putea să vă fiu de folos. Cunosc multă lume…

— Eu mă numesc Mandy. Apreciez gestul dumneavoastră.

□

Malko privi piscina şi avu un mic şoc agreabil, când o văzu pe Mandy în compania unei femei, cu care pălăvrăgea în voie. Tânăra îl observă şi spuse:

— Ţi-o prezint pe Tania, noua mea prietenă.

Libaneza îi întinse mâna lui şi îl salută, cu o voce care putea declanşa orgasmul unui arhiereu.

— Încântat, zise el, neputându-şi lua ochii de la superba creatură.

— Cred că Mandy şi cu mine ne vom înţelege de minune, vorbi Tania. De altfel, dacă-i permiteţi, am şi invitat-o mâine seară la o cină, unde ne cam lipsesc doamnele.

Miss Brown făcu o figură de copil supărat.

— Oh, dar nu pot să-l las baltă pe prietenul meu... Nu e frumos.

— Sunteţi majoră, i se adresă Tania, pe un ton ceva mai dur.

În linişte, Malko observa scena şi era extrem de mulţumit. Totul mergea, deocamdată, ca la carte. Cu un zâmbet de complezenţă, libaneza îi spuse:

— Sunteţi binevenit şi dumneavoastră. Doar că nu voiam să vă oblig să participaţi la o cină, unde nu cunoaşteţi pe nimeni. Vin numai prieteni de-ai mei, mulţi dintre ei, „localnici”. Ştiu că străinii nu se simt întotdeauna în largul lor, în prezenţa unor astfel de persoane...

— Mie-mi place foarte mult să cunosc feţe noi, o asigură agentul.

Tania, conştientă de farmecul ei, se ridică, se înfipse în faţa lui şi continuă:

— În acest caz, vă aştept mâine seară. I-am explicat prietenei unde locuiesc.

— Sunteţi foarte amabilă că ne invitaţi pe amândoi, zise Mandy, bucuroasă.

Tania arboră din nou zâmbetul ei senzual.

— Îmi face plăcere să primesc figuri noi.

După ce-i aruncă lui Malko o privire languroasă, se îndepărtă cu paşi legănaţi, îndelung studiaţi.

— Te-ai învârtit! râse agentul.

— Mă întreb dacă nu e lesbiană. Mi-a lăsat impresia că nu prea iubeşte bărbaţii. Oricum, sper ca Toto să nu se întoarcă aşa de curând. Ar fi o dramă...

Şi el se gândea la acelaşi lucru şi se hotărî s-o pună pe tânără la curent cu planurile.

— Ţi-aduci aminte că te-am rugat ceva? o întrebă. Ei bine, a sosit momentul...

Mandy îl privi cu stupefacţie, apoi izbucni în râs.

— Nu cred că e ceva rău în acest plan...

Capitolul VI

Khalid Ben Rashid întinse mâna spre consola de la capătul patului oval şi apăsă pe un buton. Imediat, se luminară cele opt ecrane video, care permiteau urmărirea activităţii din principalele încăperi ale palatului său şi din cel destinat femeilor. Nimic deosebit... Şeicul se întinse şi puse în funcţiune casetofonul stereo.

Perdelele din mătase albastră împiedicau lumina să intre, conferind camerei un aspect ieşit direct dintr-un film ştiinţifico-fantastic. Pereţii erau pictaţi cu lac negru şi auriu, cu benzi de metal. Pe jos, mocheta era albă, groasă şi în toate colţurile erau îngrămădite instrumente electronice de ultimă generaţie, tip Akai. Printre acestea se găsea o cameră video, un magnetoscop şi un enorm ecran de televiziune, ultramodern. El îi permitea tânărului şeic să-şi filmeze propriile scene amoroase, pentru a le revedea apoi, oprind imaginea la scenele cele mai apetisante.

Patul oval avea un diametru de doi metri şi era montat pe o complicată maşinărie electronică, ce-l făcea să se învârtă încet, în timp ce producea vibraţii. O oglindă, ascunsă sub plafonul culisant, apărea atunci când şeicul îşi desfăşura ocupaţia sa favorită: sexul.

Toate aceste elemente fuseseră aduse cu mare cheltuială din Europa şi doar intimii lui aveau cunoştinţă de ele.

Tocmai când se pregătea să oprească imaginile de pe ecranul video, zări pe unul dintre ele, care era focalizat spre camerele femeilor, o scenă care-i trezi interesul. Două tinere, îmbrăţişate, se lungeau pe pat, sărutându-se cu înfocare. Şeicul se sprijini într-un cot, cu inima bătându-i de nerăbdare, simţind că va asista la o scenă „tare”.

Una dintre cele două femei îngenunche, ridică rochia celeilalte şi se aplecă spre pântecul ei. Urmară scene pasionante, care-l făcură să saliveze. De obicei, femeile,

ştiind că pot fi văzute, nu se lăsau surprinse astfel. Majoritatea acopereau camerele de filmare cu o pânză albă, destul de groasă, ferindu-se astfel de privirile indiscrete.

□

Spre enervarea şeicului Khalid, cineva bătu la uşă, iar el fu nevoit să închidă aparatul video, permiţând accesul persoanei nedorite, care-i întrerupea plăcuta activitate.

În cameră intră o femeie micuţă de statură, îmbrăcată în negru, care ţinea în mână un maldăr de hârtii.

— Ce doreşti, Amina? întrebă şeicul, furios de a fi fost privat de plăcerea vizionării anterioare.

Amina, o palestiniană refugiată de opt ani în Emirate, era secretara particulară a soţiei şeicului. Bârfitorii spuneau că, de fapt, ea guverna palatul.

— Soţia doreşte să facă nişte cumpărături, spuse femeia, cu voce fals umilă.

— Ia bani, ordonă brutal Khalid. Ştii bine unde sunt! Doar furi mereu…

Femeia nu ripostă. Stăpânul ei, Khalid, lua, ca văr al şeicului Zayed, profitul scos din două milioane de barili de petrol pe an.

Dar bărbatul se simţea frustrat… Visa să ajungă precum Zayed, să se scalde într-o avere fabuloasă şi să-i epateze pe verii lui, saudiţii…

Deoarece femeia rămăsese în faţa patului, Khalid întrebă, aruncându-i o privire furibundă:

— Ce mai e?

— O veste proastă, veni răspunsul.

Khalid înţepeni. Vocea Aminei se schimbase. Acum era glasul complicei lui.

— Nu poate aştepta?

— Nu!

Cu voce şoptită, îi spuse despre ce era vorba.

Figura şeicului se întunecă şi bătu cu pumnul într-una dintre noptiere.

— Căţea! explodă el. Totul e din vina ta! Ar trebui să-ţi tai capul! M-am săturat să tot aud vorbindu-se de asta…

— Trebuie totuşi acţionat urgent, zise ferm, Amina.

— Ocupă-te! strigă Khalid, tremurând de furie.

Femeia ieşi din cameră, la fel de umilă precum intrase. Şeicul deschise din nou ecranul video. Decepţie: cele două tinere se odihneau, îmbrăţişate, pe pat. Închise exact în momentul în care sună telefonul. Vocea Taniei, suavă şi mângâietoare, îl mai calmă puţin.

— Am o fată superbă pentru tine. Dacă poţi să-ţi faci timp deseară, ţi-o pot prezenta la mine.

— Englezoaică? Are sânii mari?

Libaneza îi făcu o descriere a protejatei atât de tentantă, încât bărbatul se hotărî:

— Ne vedem deseară.

În palat, majoritatea femeilor erau lesbiene, şeicii onorându-le foarte rar cu prezenţa lor în pat. În plus, cum rămâneau însărcinate le repudiau, în favoarea altora, mai proaspete…

Khalid se sculă şi se duse în camera de baie. Oglinda reflecta imaginea unei figuri cam moi, cu ochi mari, negri, dar stupizi. Ţăcălia pătrată nu reuşea să virilizeze ansamblul.

Îşi umflă pieptul, gândindu-se la viitor. Dacă totul mergea bine, va deveni în curând stăpânul Abu Dhabi-ului, dispunând de treizeci de milioane de dolari pe zi, putându-şi satisface astfel toate capriciile: să-şi cumpere Rolls-uri cu duzina, femei cu sutele şi multe bijuterii. În plus, n-ar mai fi fost obligat să-i ceară vărului său nimic.

Şeicul îşi frecă barbişonul, netezindu-şi părul negru. Se credea irezistibil şi ar fi dorit să strige tuturor că era pe punctul de a deveni cel mai puternic dintre puternici, că putea comanda doar cu un semn dreptul la viaţă, sau moartea…

Ignora proverbul german care spune că pentru a lua masa cu Satana, trebuie să ai o lingură cu coadă foarte lungă…

Rezolvase ultimele dificultăţi, desigur, într-o manieră nu tocmai plăcută, dar eficace. Le strivise fără milă pe cele două femei, fără a acţiona el însuşi, ştiind doar că erau o piedică în calea planurilor sale.

Bălăcindu-se în cada plină cu spumă, îşi aminti că, odată proiectul realizat, trebuie să le dea aliaţilor săi recompensa pe care o meritau.

La beduini, o veche tradiţie spunea că nu trebuie să aştepţi niciodată ca aliaţii să-ţi reclame recunoştinţa…

Khalid număra în minte zilele care-l mai despărţeau de încheierea planului. Nu erau prea multe…

□

Tania o învălui cu o privire lacomă pe Mandy Brown, apoi se întoarse spre Malko, cu zâmbetul ei senzual.

— Prietena dumneavoastră vă va pierde, răspunse galant agentul, înclinându-se în faţa libanezei.

Tania, cu părul ascuns de un turban, purta o rochie lungă din lame argintiu, foarte decoltată în faţă. În jurul vârstei de patruzeci de ani, era încă foarte prezentabilă, Cu pântecul plat şi fără niciun rid. Privirea îi era însă de nepătruns, cu toate că zâmbea continuu.

Mandy purta o rochie neagră, mulată, fără nimic pe dedesubt. Vârfurile sânilor jucau liber şi fesele tremurau la fiecare mişcare.

— E drăguţ aici, spuse ea.

Apartamentul era mic, dar decorat cu gust, foarte modern, cu canapele adânci şi multe plante ornamentale. Se adunaseră deja cam o duzină de mustăcioşi, dintre care unul, în costum oriental, o mânca din ochi pe curtezană, care observase deja acest lucru.

În mijlocul salonului, Tania dansa singură, un fel de dans lent din buric, cu o extraordinar de senzuală mişcare a şoldurilor. Practic, se rotea în jurul ei ca o statuie pe un soclu, determinându-i pe toţi invitaţii să i se adune în jur.

Ritmul tamburinei se accelera şi, odată cu el, şi cel al femeii. Se aplecă pe spate atât de mult, încât dădu

impresia a nu avea coloană vertebrală. Când muzica încetă, toţi o aplaudară.

Malko îşi spuse că nu a mai văzut pe cineva care să mimeze atât de bine amorul şi se întrebă dacă Tania nu juisase, într-adevăr.

În uşă apăru un nou musafir, un arab foarte tânăr, pe care gazda îl îmbrăţişă şi-l aduse apoi în mijlocul salonului.

— Suntem foarte onoraţi de vizita prietenului meu, şeicul Khalid Ben Rashid, îl prezentă ea, cu multă simpatie.

Tânărul zâmbi timid, apoi privirea i se opri asupra lui Mandy. Tania îl conduse spre tânăra femeie. În drum, întâlnindu-l pe Malko, libaneza făcu prezentările:

— Latã-l pe unul dintre prietenii mei, prinţul Malko Linge.

Întorcându-se apoi spre tânăra de lângă agent, Tania o introduse simplu:

— Miss Mandy Brown.

Şeicul aproape că nici nu zărea în jurul lui decât mâna americancei, pe care o strânse cu căldură.

— Sunteţi încântătoare, miss, o complimentă în engleză. Pot să vă invit la dans?

□

Livingul nu mai era luminat decât de un candelabru pus pe masă. Şeicul Khaid nu se mai dezlipise practic de Mandy. Tania se apropie de Malko şi-l invită la dans, trăgându-l într-un colţ opus faţă de cel în care se găsea şeicul. Încolăcind-şi braţele în jurul gâtului, îi şopti:

— Lăsaţi-vă condus de mine. E un dans pentru femei.

Cu bustul lăsat pe spate în arc de cerc, cu pântecul frecându-se de cel al lui Malko, dansa într-un ritm extrem de senzual. Încet, încet, îl trase pe culoar şi agentul zări o cameră slab luminată, un pat mare şi o cuvertură de zebră.

Înlănţuiţi, intrară în cameră. Tania se lăsă să alunece pe pat şi spuse:

— Repede, înainte să se termine discul.

Îşi răsuci şoldurile, ridicându-şi rochia şi degajând un parfum greu, dar incitant. Malko intră rapid în ea, fără

măcar să se mai dezbrace. Şoldurile femeii se mişcau la fel ca în timpul dansului. Excitată dinainte, se relaxă repede, chiar în momentul în pare termina şi el.

— A fost minunat, dragul meu.

Era deja în picioare, netezindu-şi rochia. Malko se întreba câţi bărbaţi fuseseră onoraţi astfel. Puse mâna pe şoldurile ei şi femeia se cambră. Înlănţuiţi, ca şi cum ar fi continuat să danseze, reintrară în living. Aici însă nimeni nu mai dansa.

Malko o. Căută din priviri pe Mandy. Dispăruse, ca de altfel şi seicul Khalid…

Constatând lipsa celor doi, libaneza izbucni în râs şi-i spuse agentului:

— Dacă nu revine, vă permit să-mi adresaţi o plângere. Cred că aveţi telefonul meu… Voi fi încântată să vă revăd. De altfel, eu vin deseori la piscină, la *Méridien*. Cu siguranţă, ne vom revedea.

— Se pare că trebuie să vă părăsesc, anunţă agentul, puţin jenat de situaţie.

— Ştiţi cum să vă întoarceţi la hotel? se interesă Tania.

— Nu cred că e prea complicat.

— Abu Dhabi este, totuşi, un imens şantier. Trebuie să ajungeţi în faţă la *Nihal*. Veţi ocoli zona în care se lucrează şi aşa veţi ajunge mai repede la hotel.

— Am să încerc să nu mă pierd. Pe curând.

Libaneza îi adresă un zâmbet şi continuă:

— Am impresia că prietena dumneavoastră nu a rămas insensibilă la farmecul amicului meu, şeicul Khalid. Dar nu vă fie teamă, este un bărbat extrem de galant…

Malko privi în jurul său. Erau singuri. Toţi musafirii se retrăseseră în acelaşi timp cu şeicul şi noua sa cucerire. Bine lucrat…

— Regretaţi ceea ce s-a întâmplat? îl întrebă brusc Tania.

Nefiind politicos să răspundă cu un „da”, agentul se mulţumi să sublinieze:

— Sunt convins că ne vom revedea curând...

Femeia izbucni iar în râs.

— Dacă vă simţiţi prea singur, puteţi să-mi telefonaţi oricând. Voi fi încântată să vă revăd. Dacă nu, oricum voi fi mâine, pe la ora unsprezece, la piscina hotelului.

Malko plecă, având încă pe buze gustul rujului Taniei. Era singur, dar se gândea că Mandy putea să se apere. Şeicul părea pe gustul ei.

Oraşul era pustiu şi vântul sufla cu putere. Malko se urcă în Mercedes şi demară spre hotel. Ajuns în faţă la *Nihal*, observă că strada era barată, maşinile fiind deviate.

Un escavator imens, mecanic, montat pe şenile, ridica pământul dintr-o gaură enormă şi-l depunea apoi peste o movilă. Un lucrător cu cască de protecţie îi făcu semn să încetinească.

Escavatorul se întoarse pe şenile, ca pentru a-i face loc, legănându-şi maxilarele de oţel, pline cu pământ. Malko se angajă spre şantierul care înconjura escavaţia. Aproape trecuse, când văzu, apărând chiar în faţa parbrizului maşinii sale, o imensă masă neagră.

Auzi un puternic scârţâit metalic şi, într-o fracţiune de secundă, realiză că acea cupă plină cu pământ se va strivi de maşina lui.

Capitolul VII

Enormul maxilar de oţel, plin cu pământ, izbi Mercedes-ul la înălţimea parbrizului, cu o violenţă neaşteptată, spulberându-l odată cu oglinzile retrovizoare din faţa maşinii.

În urma şocului, maşina dădu înapoi câţiva metri, portierele se deschiseră şi un jet de pământ afundă caroseria, strivind în acelaşi timp şi capota. Botul escavatorului se ridică apoi în aer, se legănă câteva clipe şi lovi, prin partea stângă, ce mai rămăsese din automobil.

Maşina fu măturată ca un pai şi alunecă într-una din gropile şantierului, ajungând jos cu roţile în aer. Cupa de oţel urcă din nou şi vărsă un alt strat de pământ, maşinăria depărtându-se cu un zgomot infernal şi lăsând locul unui buldozer.

Dintr-o singură mişcare, acesta împinse cam o tonă de pământ moale, până ce nu se mai văzu nimic din maşina accidentată. Mecanicul escavatorului părăsise grăbit locul, iar acum, cu misiunea îndeplinită, o lua la fugă şi şoferul buldozerului.

Nu mai rămăsese nicio urmă de atentat, peisajul arătând chiar mai haotic decât înainte.

□

Înjurând, Malko se izbi cu capul de volan. Din momentul în care, instinctiv, plonjase sub tabloul de bord, ferindu-se astfel de a fi strivit, nu-şi pierduse cunoştinţa, reflexele sale salvându-i şi acum viaţa.

Simţise maşina basculând în groapă, neînţelegând de fel ce se petrecea... Realizase doar că nu putea fi vorba de un accident.

Rămăsese în beznă şi începea să se sufoce. Pipăi pentru a găsi portiera şi mâinile dădură numai de moloz. În afara

spaţiului ce reprezenta habitatul maşinii, era înconjurat numai de pământ, îngropat de viu. Întinse mâinile înainte şi începu să sape, îndesând pământul în Mercedes. Foarte repede transpiră şi simţi iar că se sufocă. Puţinul aer de care dispunea nu-i era suficient.

Putea fi omorât încă de la primul şoc, dar se preferase metoda îngropării. Acum era nevoit să trudească precum o cârtiţă.

Cu îndărătnicie, continua să scurme deasupra lui, declanşând veritabile duşuri de pământ. Groaza îl strângea de gât, din ce în ce mai tare. Din fericire, solul era foarte moale.

Dintr-o dată, unul din braţele sale, găurind pământul, dădu de gol. Se degajă în câteva minute şi, când zări stelele, nu-şi putea reveni de bucurie ochilor. Fusese îngropat de viu, în plin centru al Abu Dhabi!

După ce-şi umplu plămânii cu aer şi se asigură că nu avea nimic fracturat, începu să urce panta escavaţiei, luând-o de la capăt, de câteva ori.

Complet epuizat, ajunse sus şi zări şantierul pustiu. Ajungând în faţa buldozerului parcat cuminte, zări o inscripţie: Youssouf & Co.

Îi reveni în minte figura libanezei care-i spusese despre drumul de întoarcere la hotel. Femeia îl trimisese la moarte, cu bună ştiinţă!

□

Malko era prea epuizat pentru a se întoarce şi a-i cere Taniei explicaţii, dar, mergând agale spre hotel, nu se putea abţine de a se întreba: şeicul Khalid Rashid fusese implicat în această treabă?

Tot el îşi răspundea că ar fi fost inutil ca demnitarul să-i fi întins cursa. Despre Toto, acesta părea în afara cauzei, sau era un monstru duplicitar?!

Ajunse la o singură concluzie: cei care atentaseră la viaţa lui erau aceiaşi care le omorâseră pe cele două foste curtezane.

Trecând pe lângă o vitrină, îşi dădu seama că arată ca un miner ieşit din şut... Ralph Nader va fi interesat să afle ce se poate întâmpla cuiva, în plin centru al oraşului.

□

Rapih Nader, încruntat, avea o figură ce exprima o tulburare profundă. Ascultase relatarea, luându-şi chiar notiţe.

— Ceea ce tocmai s-a întâmplat, spuse el, este foarte grav. Înseamnă că „vărul" avea dreptate şi că ceva extrem de important este pe cale să se întâmple, chiar sub nasul nostru... Cei responsabili nu ezită se diminueze orice potenţial pericol. Asta dovedeşte faptul că nu e vorba numai de „localnici".

— Foarte bine gândit, replică agentul.

Lui Malko îi fusese greu să explice companiei care-i închiriase Mercedes-ul, felul în care căzuse în acea groapă, obţinând în final o altă maşină. El nu se putuse întâlni cu Mufti, telefonul Taniei sunase în continuu ocupat, iar Mandy nu reapăruse la hotel.

— Cineva de la firma Youssouf & Co. E amestecat în aceste crime, reluă Malko. În două cazuri, au fost prezente utilaje de la ei.

— Ar putea fi doar o coincidenţă, remarcă americanul. Zeci de muncitori ştiu să manipuleze astfel de utilaje. Poate că e chiar un mod de a ne conduce pe o pistă falsă. Cunosc reputaţia lui Youssouf. A fugit din Yemen din cauza comuniştilor şi aici câştigă mulţi bani. Nu-l văd amestecat într-un complot.

— În tot cazul, lucrurile se învârtesc în jurul şeicului Khalid. De ce nu-i cereţi o întrevedere?

— Ce să discut cu el? Nu avem nimic precis, niciun nume. Mă va asculta politicos, apoi va pasa afacerea cuiva din anturaj, poate chiar celui implicat. După părerea mea, trebuie să aflăm urgent ce se pune la cale.

Malko nu părea convins.

— Şi dacă este chiar el amestecat? Doar e asociat cu Youssouf...

Ralph Nader făcu o mutră care arăta îndoiala.

— Khalid mai e asociat cu alţi zeci de oameni de afaceri, pe sistemul „sponsorizării”. Ia jumătate din orice afacere şi altul munceşte. Este legea exploatării omului de către om... În plus, nu este genul de complotist. E un petrecăreţ, afemeiat şi pasionat de maşinile luxoase. Poate cineva din anturajul său...

— Colonelul Haddad? sugeră Malko.

— Totul este posibil, spuse Nader. Nu ar fi pentru prima dată că întâlnim un agent dublu. Cred însă că mai întâi trebuie exploatată sursa „Tania”, deoarece este în mod ***sigur*** implicată. Doar ea v-a livrat „călăilor”, nu-i aşa?

Uşor de spus, greu de făcut...

— Oricum, pe moment e important ca amica dumneavoastră, Mandy Brown, să nu mai fie în pericol şi cred că ar trebui avertizată. Eu nu pot conta pe nimeni aici, în Abu Dhabi, dar voi cere să vi se trimită întăriri. Poate voi reuşi să-i aduc chiar pe prietenii dumneavoastră, Chris Jones şi Milton Brabeck.

— Sunteţi foarte amabil, spuse Malko.

— Totuşi, ceva ne scapă. Nu există foc fără fum! Aseară s-a încercat asasinarea dumneavoastră, numai pentru că şi-au dat seama că vă interesaţi de moartea celor două englezoaice. Deci, v-au identificat foarte repede. Va trebui să fiţi pregătit şi pentru alte tentative. Necunoscând nimic despre atacatori, situaţia nu ne e deloc favorabilă.

— Aveţi încredere în Mohammed Mufti?

Americanul zâmbi, dezamăgit.

— Cum poţi fi sigur de un egiptean?... Până acum n-a trădat niciodată, dar e şmecher şi destul de lacom. Trebuie să intraţi în contact cu el, cu orice risc.

Ridicându-se, Malko spuse:

— Sper ca prietenii mei, Chris şi Milton, să sosească cât mai curând. Până atunci, eu mă apuc de treabă.

Şeful departamentului C.I.A. îl însoţi până la uşa blindată. Agentul se ciocni iar de maratonul copiilor. Ajuns

afară, îl obseda o idee: prin Tania, putea ajunge la cei ce se aflau în spatele operaţiunii. Ea putea fi mai mult decât o simplă organizatoare de plăceri, dar problema era cum să o determine să vorbească. Realiză că singurul care-l putea ajuta, era Mohammed Mufti, care fusese probabil deja încolţit pentru faptul că-l adusese pe Malko.

Hotărându-se să-l prevină, demară spre restaurantul indian. Cu toată că se parfumase, mai avea senzaţia că miroase a pământ reavăn.

□

Acelaşi indian cu turban, îl învălui pe cu o privire mângâietoare.

— Mister Mufti plecat, spuse el. Doctor chemat.

— Ştiţi unde?

— Doctor Sabet, hotel *El-Ain*.

Cum nu avea altceva mai bun de făcut, se hotărî s-o ia într-acolo. Rula cu viteză redusă, din cauza motocicliştilor.

Când ajunse în zonă, recepţionerul îi arătă o casă din spatele hotelului, în mijlocul unui teren viran, locuinţa doctorului.

Se lăsase noaptea şi Malko rătăcea printre clădirile prost luminate, toate extrem de asemănătoare. Când se hotărâse să renunţe, zări un servitor care se răcorea pe prispa uneia din case. Îl întrebă de doctor şi acesta îi arătă o baracă veche, prin faţa căreia trecuse de câteva ori.

Ajunse la locul cu indicat şi intră într-o încăpere luminată, în care un bătrân singur făcea o pasenţă.

Era unul dintre informatorii arătaţi de Mufti, la prima lor întâlnire din restaurantul indian.

— Sunteti doctorul Sabet? întrebă Mlako.

— Da, răspunse celălalt.

— Caut un prieten care avea întâlnire cu dumneavoastră, pe Mister Mufti.

Omul rămase câteva clipe, tăcut, ca şi cum ar fi fost surprins de întrebare, apoi spuse rapid:

— Nu, nu, nu a venit astăzi. Bună seara!

Deloc ospitalier, îi arătă uşa.

Neavând altceva de făcut, Malko se întoarse la restaurant, cu speranţa că se încrucişaseră pe drum. Trecând însă prin faţa hotelului *El-Ain*, frână brusc, căci văzu parcată Lancia galbenă a egipteanului pe trotuarul de vis-a-vis.

— Nu l-aţi văzut pe mister Mufti? îl întrebă pe recepţioner.

— Nu cunosc.

Malko ieşi, examină iar maşina şi, în drum spre local, îşi spuse că poate „contactul” rămăsese în pană, ori se dusese la una dintre multiplele sale cuceriri... Totuşi, simţea că ceva nu era în regulă...

□

— Câine! Trădător! Mincinos!

Injuriile plouau direct la urechea lui Mohammed Mufti, care zăcea pe pământul moale al şantierului de la *Intercontinental*, cu capul aproape strivit de lanţurile unei macarale mobile. Şantierul se afla la vest de Abu Dhabi, într-o regiune încă foarte puţin construită. Vârful unui cuţit ascuţit se înfigea în gâtul său, chiar lângă carotidă. Mâinile îi erau legate la spate şi în jurul lui se aflau trei bărbaţi.

— Vorbeşte! ţipă omul cu cuţitul.

— Nu ştiu nimic, reuşi să articuleze egipteanul.

Lama cuţitului părăsi gâtul, atinse obrazul sub un ochi şi se răsuci, cum ai coji o portocală. Mufti scoase un urlet, simţind sângele-i călduţ scurgându-i-se pe obraz.

— Nu, nu, lăsaţi-mă! strigă el.

Ca mulţi alţii, era confruntat cu o alegere fără soluţie: să vorbească imediat şi să fie gâtuit după aceea, ori să fie măcelărit înainte de a fi omorât.

Cuţitul coborî, tăie o ureche şi din nou egipteanul urlă. Simţi apoi cum este descheiat la pantaloni şi o durere fulgerătoare îi traversă pântecul: îi fusese crestat un testicul.

— O să ţi le decupez încet, ca să simţi cum se detaşează, îi şopti o voce.

Mufti conştientiză că lama cuţitului se află pe sexul său, sângele îi intra în gură şi capul îi ardea. Începu să plângă, blestemându-l pe Ralph Nader şi viaţa frumoasă pe care i-o promisese. Ştiuse din totdeauna că va termina aşa.

— Lucrezi pentru americani?

Prizonierul aprobă din cap, fericit să câştige câteva clipe.

— Şi el lucrează pentru ei?

Dădu din nou din cap. Urmară întrebări succesive, la care răspunsurile deveniseră onomatopeice, fiindu-i frică şi să gândească. Brusc, simţi o violentă arsură în sex, durerea îl năpădi şi sângele îl stropi peste tot. Aproape că nici nu auzi zgomotul motorului. Ghemuit, încordându-şi muşchii, încerca să mai reţină viaţa. Nu văzu lanţul enorm care se deplasa spre el. Un vârf ascuţit de oţel i se înfipse în ceafă, strivindu-i bulbul rahidian. Era deja mort, când capul i se sparse precum o nucă.

Indianul cu turban era la fel de surâzător ca-ntotdeauna.

— Mister Mufti nu întors.

Malko şovăi. Nu ţinea să atragă atenţia. Mulţumi şi plecă, intrigat şi neliniştit. Purtarea doctorului i se păruse nefirească.

Trecând prin faţa hotelului *El-Ain*, zări maşina galbenă parcată în acelaşi loc. Ajuns la *Méridien*, nu găsi niciun mesaj. Telefonă iar egipteanului şi Taniei, dar fără niciun rezultat. Nu reuşea să-şi imagineze cum arată adversarii săi, dar îi era teamă pentru soarta lui Mandy. Trebuia neapărat să găsească un mijloc pentru a o salva.

Capitolul VIII

Descurajat, închise telefonul. Pentru a şasea oară, o voce anonimă îi spunea că Tania nu este acasă. Nici Mohammed Mufti nu dăduse vreun semn de viaţă şi nici de la Mandy nu avea vreo veste. Cu fiecare oră, neliniştea creştea. Dintr-o dată, aparatul începu să sune.

— Veniţi în hol. Sunt prietenul dumneavoastră, Abdulaziz Maarek şi vreau să vă vorbesc.

Asta mai lipsea! Nu putea totuşi să se ascundă.

— Cobor imediat.

Maarek aştepta lângă recepţie, ţeapăn precum justiţia. Veni în întâmpinarea agentului, cu marginile kouffiehului fluturând în jurul capului, cu ochii scăpărând ca doi cărbuni aprinşi.

— Unde e miss Brown? Am telefonat în camera ei şi nu răspunde...

Vizibil, era convins că tânăra se găsea în patul lui Malko. Pentru a evita un tărăboi, acesta din urmă se grăbi să-l liniştească.

— Nu am văzut-o nici eu.

Îi povesti rapid despre serata de la Tania şi despre răpirea femeii de către şeicul Khalid. Maarek îl asculta, nu prea convins, clătinând capul, cu o figură sumbră.

— Nu vă cred! Ea nu ar fi făcut aşa ceva, pentru că o foarte îndrăgostită de mine.

— Poate l-a plăcut şi pe tânărul şeic. Dar mai bine veniţi la mine să bem un pahar. Vom încerca să o găsim.

Fără un cuvânt, Abdulaziz îl urmă. Ajuns în apartamentul lui Malko, îşi turnă un pahar cu whisky şi se repezi la telefon. Agentul nu înţelese un cuvânt din conversaţia în arabă. Amantul lui Mandy părea că întreprinde o adevărată anchetă.

— E adevărat! mormăi el. Târfa este la Khalid.

Malko se simţi uşurat, acum că furia celuilalt se îndrepta spre altcineva.

— De ce nu vă duceţi s-o căutaţi? sugeră el.

Maarek îl străfulgeră cu privirea.

— Nu pot. Khalid este vărul şeicului nostru. Dar voi face altceva: voi vorbi cu Tania. Codoaşa! Să o aducă ea înapoi! Dacă trebuie, o voi plăti.

Îşi ieşise iarăşi din fire, dând din nou peste cap un al doilea pahar cu băutură.

— Unde o veţi găsi? întrebă Malko interesat.

— Am aflat la telefon că va fi mâine la Sharja, la una din amide mele. Îi vom face o surpriză.

— De ce „noi”?

— Veţi merge cu mine, spuse cu brutalitate. Nu vreau să mă poată minţi.

Se îndreptă brusc spre baie. Probabil era slab de vezică… Când ieşi revigorat şi parfumat cu colonia agentului, spuse:

— Am mult de lucru, aşa că mă voi întoarce la birou. Trec să vă iau de la hotel, mâine pe la ora şase. Nu încercaţi să vă ascundeţi de mine!

După ce plecă, îl lăsă pe Malko stupefiat, dar şi încântat. Se va regăsi, în sfârşit, faţă-n faţă cu Tania şi-i va pune chestiunea de încredere, mai ales că începuse să se cam plictisească, tot învârtindu-se în jurul cozii…

Încercă din nou cele două numere, fără însă a avea vreun rezultat. Era sigur că egipteanul nu dispăruse de bunăvoie. Trebuia să se întoarcă la ambasadă, să discute cu Ralph Nader.

Coborând în hol, privirea îi fu atrasă de o tânără femeie blondă, care tocmai intra în hotel, având în mână o servietă neagră. Purta coc, o bluză albă şi fustă neagră, având aerul unei femei de afaceri, fapt cam neobişnuit într-o ţară arabă.

Malko trânti portiera Mercedes-ului şi făcu cale-ntoarsă. Pierduse timpul degeaba, Ralph Nader era plecat pentru două zile la Ryad şi nimeni altcineva nu-l putea ajuta.

Trecând prin faţa hotelului *El-Ain*, zări Lancia lui Mohammed Mufti în acelaşi loc, lucru deloc îmbucurător. Dezgustat, îşi spuse că, deocamdată, nu avea nimic mai bun de făcut decât să se instaleze la piscină, ca toţi oamenii de afaceri care aşteptau întâlniri iluzorii.

Când ajunse, piscina era aproape nepopulată, cu excepţia unui steward de la Air-France, care citea *Le Point*. Nici nu se instalase bine, că remarcă apariţia neaşteptată a blondei.

Schimbase acum îmbrăcămintea severă cu un costum de baie întreg, ce i se mula pe corpul superb. Îşi păstrase pantofii cu tocuri înalte, ceea ce-i conferea un aer de manechin sau de fotomodel. Detaliul ciudat consta în faptul că păstrase servieta neagră, legată de încheietura mâinii cu un lanţ de metal, ce se termina cu o cătuşă.

Femeia îşi alese un şezlong, nu departe de el, cu faţa spre soare. Malko, după ce o remarcase, continua să se gândească la Mohammed Mufti şi la ce i se putuse întâmpla, când auzi o voce melodioasă, care-l întreba:

— Puteţi să-mi faceţi un mic serviciu?

Era necunoscuta blondă, care vorbea engleza cu un uşor accent. Amabil, se întoarse spre ea şi-i răspunse:

— Cu plăcere. Cu ce vă pot ajuta?

— Să mă ungeţi cu cremă pe corp, ceru tânăra femeie. Am uitat cheia cătuşei în cameră şi soarele arde destul de puternic…

Agentul se ridică, luă flaconul cu unguent şi o întrebă:

— De ce vă legaţi servieta în acest mod?

— Pentru că în ea se găsesc bijuterii care valorează milioane de dolari. E toată colecţia mea şi asigurările pretind să o ţin legată de mână atunci când nu am escortă. Mai târziu am o întâlnire şi nu am mai avut timp să o pun în seif.

— Amuzant. Puţin cam incomod, totuşi.

Îşi unse mâinile şi începu să mângâie uşor spatele femeii, masându-i umerii şi regretând că avea de acoperit doar această mică suprafaţă. Frumoasa blondă torcea, ca o pisică.

— Picioarele! ordonă ea, râzând.

Malko întinse unguentul de la pulpe până la genunchi şi apoi pe glezne. Ea se întoarse, trecând cu dificultate servieta dintr-o parte în cealaltă. Agentul atacă partea de sus. Blonda închise ochii şi i se lăsă în voie, depărtând uşor picioarele, permiţându-i astfel să pătrundă spre interiorul pulpelor. Mâinile lui ajunseră la câţiva centimetri de sex şi simţi o pişcătură în stomac.

— Aveţi mâini foarte delicate, spuse tânăra. E foarte plăcut şi eu ador să fiu masată. Continuaţi, dacă nu cumva aţi obosit...

Se supuse, înaintând cu mici mişcări circulare, din ce în ce mai sus. Picioarele se depărtau tot mai mult şi el frecă uşor deschizătura dintre ele. Necunoscuta fremătă uşor şi deschise ochii.

— Ador asta! oftă ea. Niciodată nu sunt masată aici...

Malko se abţinu să-i spună că soarele nu ajungea aproape niciodată acolo.

Tulburat, privea ochii cenuşii care îl fixau. Odihnindu-şi mâna între pulpele cărnoase, o apăsă intenţionat pe pubis. Femeia nu făcu nicio mişcare de retragere, dar spuse:

— Cred că am abuzat destul de bunătatea dumneavoastră...

Privirea ei se opri pe maioul lui Malko, apoi se întoarse cu spatele. El îşi şterse mâinile şi observă cât de excitată era. Brusc, blonda îi întinse mâna:

— Mă numesc Beata Steiner. Lucrez pentru un consorţiu de bijutieri europeni.

Agentul se înclină deasupra mâinii întinse.

— Prinţul Malko Linge. Sunteţi nemţoaică?

— Nu, sunt sud-africană de origine poloneză, dar trăiesc în Europa de mult timp.

El se aşeză lângă tânără.

— Este neobişnuit ca o femeie să lucreze singură, într-o ţară arabă. Mai ales când arată ca dumneavoastră.

Blonda zâmbi, flatată.

— Mulţumesc, dar eu nu lucrez decât cu femeile, cu şeicele, care nu au niciodată voie să iasă din palatele lor. Nu e întotdeauna amuzant, căci sunt nevoită să suport capriciile şeicilor. Mi se întâmplă să aştept ore în şir pentru a încasa un cec…

Îşi consultă un minuscul ceas de aur şi oftă:

— Trebuie să plec.

— Aveţi o întâlnire? nu se putu abţine Malko să întrebe.

— Mă duc să joc tenis. Trebuie să fac sport, altfel mă îngraş.

— După ce terminaţi, vă pot oferi un pahar?

— După ce termin, fac duş!

— Atunci, vă invit la cină.

Tânăra râse uşor.

— Vă atrag bijuteriile mele?! Atenţie, nu le arăt decât clienţilor serioşi.

— Mai aveţi ceva, în afara bijuteriilor! Nişte ochi superbi… Nu discut despre restul, căci nu vreau să vă şochez.

— Nu mă şocaţi. Ştiu că nu arăt prea rău…

— Nu riscaţi prea mult în aceste ţări care sunt private de femei?

— Nu! Arabii preferă să umilească moral o femeie, să se servească de ea ca de un obiect fără importanţă. Cum mie nu îmi place să fiu umilită, nu intru în jocul lor. Ne întâlnim în hol, la ora nouă, mai spuse ea, îndepărtându-se.

Malko se gândi că i-ar putea fi de folos noua sa cunoştinţă. Trebuia doar să cunoască cât mai multă lume.

□

Chelnerul făcea parcă balet în jurul mesei lor. Te-ai fi putut crede la *Maxim*! Cum mâncarea era excelentă, iar Beata Steiner părea chiar mai apetisantă, seara se anunţa plină de activitate.

O rochie neagră îi punea în valoare trupul armonios şi bustul bronzat. Ochii cenuşii zâmbeau continuu şi Malko era fascinat de senzualitatea gurii.

— Mă simt minunat în prezenţa dumneavoastră, remarcă el. Probabil că aveţi o mulţime de invitaţii, de pretendenţi…

— Le refuz pe toate, răspunse tânăra. Am un principiu: cu cei de aici nu ştii unde poţi ajunge. Vreţi să vă povestesc ceva?

— Desigur, răspunse Malko, chiar interesat.

— Acum câteva săptămâni, am fost la o serată organizată în palatul unui şeic, pe care, din discreţie, nu-l voi numi. Locul era feeric, cu oglinzi şi candelabre din argint masiv, iar în spatele fiecărui invitat se găsea câte un servitor. Fiecare invitată a găsit, sub şerveţelul din faţa ei, câte o bijuterie. La sfârşitul mesei, cum se întâmplă de obicei, femeile au fost separate de bărbaţi şi apoi conduse în palatul destinat acestora. Amfitrionul a venit şi ne-a spus că vom fi trase la sorţi! Asta era obiceiul, pentru a face plăcere oaspeţilor şeicului…

— Şi ce aţi făcut?

— Eu am plecat, dar aproape toate celelalte au rămas.

Malko se gândi iar la Mandy, plăti consumaţia şi o însoţi pe Beata Steiner. Îşi luară fiecare cheia de la recepţie şi urcară. La etajul patru, tânăra coti la dreapta, exact ca şi el, parcurgând culoarul unul lângă celălalt. Pentru a nu rupe farmecul, Malko nu îndrăznea să spună sau să facă ceva.

Ajunseră în faţa apartamentului lui şi tânăra îl privi cum descuie uşa.

— Unde-i camera dumneavoastră? întrebă agentul.

— Alături, răspunse ea.

În timp ce el şovăia în privinţa conduitei pe care s-o adopte, ea îl sărută cu tandreţe. Malko o reţinu şi prelungi sărutul, împingând-o uşor spre cameră. Simţi o uşoară rezistenţă. Ochii ei cenuşii mai zâmbeau, dar în spatele lor se citea o lumină rece.

— A fost o seară foarte plăcută, spuse ea, cu o deosebită tandreţe.

— Şi pentru mine, completă agentul cu toate că ar fi dorit să spună altceva.

— Dacă mai rămâneţi, ne vom revedea cu siguranţă, continuă tânăra. Când nu vizitez palatele, sunt la tenis sau la piscină.

Beata făcu câţiva paşi, descuie uşa şi dispăru. Malko intră şi el în cameră, abţinându-se să nu trântească uşa. Se dezbrăcă, simţindu-se frustrat şi gândindu-se la masajul pe care i-l făcuse. Se jură să revină la atac.

Pentru a-şi spulbera decepţia, se obligă să-şi mute gândurile la cu totul altceva.

Mandy nu apăruse, Mohammed Mufti părea să fi dispărut de pe faţa pământului, iar a doua zi soseau „gorilele”.

Întrucât somnul îi dispăruse din cauza enervării, se hotărî să mai întreprindă o ultimă verificare şi ieşi din cameră.

Lancia galbenă se găsea în acelaşi loc, acoperită de praful deşertului. Mohammed Mufti fusese, cu siguranţă, victima celor care le asasinaseră pe cele două tinere britanice. Aceiaşi care încercaseră să-l lichideze şi pe el, cu siguranţă oameni în legătură cu Tania.

Problema era dacă Mufti fusese torturat şi dacă declarase ceva în această situaţie.

Îşi aminti de doctorul sirian, ultima persoană care l-a văzut, probabil, pe Mohammed. Găsise ciudată atitudinea lui şi se întreba cum ar putea afla mai multe despre bătrân.

Negăsind răspuns la niciuna dintre întrebări, se întoarse la hotel, biciuit de vântul rece care sufla dinspre Oceanul Indian,

Capitolul IX

O femeie acoperită până sub sprâncene şi înfăşurată într-un voal negru, îl observa pe Malko pe sub ochelarii de soare. Un sud-corean în costum albastru, cu o staţie radio la centură, funcţionar al securităţii, trecu pe lângă ea, fără să-i arunce măcar o privire. Locuitorii din Abu-Dhabi angajaseră mulţi „civili” din Coreea de Sud.

Aeroportul din oraş nu semăna cu intrarea în Eldorado. Mic, prost climatizat, forfotea de soldaţi cu mitraliera sub braţ. Un altul, mai mare ca Roissy, era în construcţie, mai potrivit cu imensa bogăţie a ţării. Malko scrută pasagerii care tocmai coborau. Din Airbus-ul Air France. Pierduţi printre dichdachale, cele două „gorile” căscau ochi, cât cepele, înconjuraţi de oameni cu boccele, dornici de înavuţire rapidă şi de femei voalate, culorile predominante fiind albul şi negrul.

După ce terminară formalităţile, cei doi se repeziră spre agent, singura oază de civilizaţie din tot acest infern.

— Unde e petrolul? întrebă Chris Jones.

— Peste tot, răspunse Malko. Baţi din picior şi iese imediat...

Femeia acoperită îi contempla cu stupefacţie pe cei doi americani. Chris Jones şi Milton Brabeck cântăreau împreună cam cinci sute de livre. Cu costume de culoare deschisă, cu aceiaşi ochi cenuşii şi reci, erau forţa de atac a Diviziei Operaţionale. Chris o privi pe femeia voalată.

— E bolnavă, sau ce?

— Aşa e obiceiul aici, i se explică. Suntem totuşi într-o ţară destul de evoluată. Femeile au voie să şofeze... Alături, în Arabia Saudită, femeile adultere sunt decapitate...

— Ce ţară frumoasă?! oftă Milton.

— Aţi călătorit bine? se interesă agentul.

— SUPER! răspunseră în cor cele două „gorile”.

— La treabă. Aveţi artileria cu voi?

— Nu încă, explică Jones. Trebuie s-o recuperăm de la ambasadă, căci va sosi cu valiza diplomatică. Acum au fost emise reguli stricte, aşa că nu te mai poţi plimba nici măcar cu un ac de siguranţă... În schimb, am adus lucruri noi: grenade lacrimogene trăsnet!

— Sper să nu avem nevoie de ele, spuse Malko.

După ce se înghesuiră în Mercedes, cu bagaje cu tot, cei doi americani, văzând oraşul, rămaseră cu gura căscată.

— E cam neterminată ţara, exclamă Milton.

Peste tot se zăreau doar construcţii pe jumătate ridicate, împrejmuite de deşert. În faţa curţilor cu cămile, izbucniră în râs. Malko le explică situaţia.

Ajunşi la hotel *Méridien*, „gorilele" începură instalarea. În hol, agentul o zări pe Beata Steiner, cu servieta ataşată de mână. Cu toate că era în compania unui arab, blonda îi făcu un semn amical.

Intrând în camera lui, auzi telefonul. Când ridică receptorul, auzi vocea jovială a lui Maarek.

— Nu pot merge cu dumneavoastră la Sharja, aştept o delegaţie japoneză.

Malko îşi reprimă o înjurătură: unica sa pistă dispărea... Era atât de nervos, încât aproape că nu receptă propunerea lui Abdulaziz.

— Veţi merge numai dumneavoastră şi-i veţi spune Taniei, din partea mea, că sunt foarte supărat pe ea.

— Cu plăcere, spuse Malko, de-a dreptul amuzat.

— Prietena mea, care dă petrecerea, se numeşte Helen. Vă va aştepta la Sharja, în faţa hotelului *Coral Sands*, pentru că acolo străzile nu au nici nume şi nici numere. Să fiţi acolo la ora şase şi să nu întârziaţi. O.K.?

— O.K.! făcu agentul încântat.

— Distracţie plăcută. Nu uitaţi să-i transmiteţi Taniei ce gândesc despre ea...

Bucuros, Malko închise telefonul. Ştia că nu va fi uşor contactul cu libaneza, dar acest lucru nu-l speria. Era ceva mai mult decât nimic, în plus, va beneficia de efectul-surpriză.

— Deci, ce facem?

Când se întoarse, le văzu pe cele două „gorile”, îmbrăcate complet diferit.

— V-aţi recuperat artileria?

— Acum pornim spre ambasadă. Ce facem după asta?

— O plimbare în deşert, răspunse Malko. Mergem la Sharja, la o sută de mile de aici. Un alt gen de Emirat.

— Ce este un Emirat? întrebă Milton Brabeck.

— Nisip amestecat cu petrol şi cu mulţi arabi, explică Jones. Mai mic decât Bronx, ca întindere.

□

Cufundat în contemplarea ecranului video, şeicul Khalid mângâia distrat fesele cambrate ale lui Mandy. Spre stupefacţia lui, tânăra dorise vizionarea casetei cu filmul *„Pe aripile vântului”*.

Era ora prânzului şi se aflau tot în pat. În cele din urmă, femeia nu găsise prea neplăcută această escapadă. Khalid începuse prin a o poseda în picioare, chiar înainte de a ajunge în camera lui, în seara în care o răpise. Tânăra pusese acest lucru pe seama grabei orientale.

Mai târziu, când se plictisise de poziţie, îl împinsese spre pat şi el nu se împotrivise. Şeicul adusese discret lapte de cămilă, cu scopul de a lăsa o impresie de neuitat... Hotărâse să nu iasă deloc câteva zile, nevizitând-o nici pe propria soţie, care deja ştia că are o nouă favorită.

Sunetul telefonului îl deranjă. Primul său reflex fu să răspundă, dar, dându-şi seama că nu era singur, sări, aşa gol cum era, repezindu-se la aparatul din baie.

— Să nu te atingi de telefon, îi strigă lui Mandy.

Era inutil: cu lacrimi în ochi, ea contempla ultimul sărut al lui Reth Butler. Khalid răspunse şi auzi exact vocea de care se temea, cea a secretarei sale. Când era confruntat cu realitatea, se bosumfla, fără însă a o arăta.

— Luaţi măsurile necesare, spuse el cu o voce ce se dorea autoritară.

După ce închise, şeicul realiză că nu mai putea da înapoi, cu toate că aliaţii săi deveneau din ce în ce mai

incomozi. Când va deveni puternic, se va debarasa de ei, dar momentul se afla în mâinile lor.

Se întoarse în cameră, unde observă că se terminase caseta, iar Mandy contempla o imensă pudrieră din aur masiv, găsită într-o grămadă de bijuterii.

— E superbă. Cântăreşte probabil vreo trei livre... A cui e?

— A ta, dacă o vrei.

— Oh! Nu e adevărat!

Dintr-o săritură, se aruncă în braţele lui, sărutându-l, gata să-i taie răsuflarea. Era sincer fericită.

Câteva minute mai târziu, în pat se desfăşura o adevărată cavalcadă. Khalid nu avusese timp nici măcar să pornească aparatul video, pentru a putea filma scenele de amor...

Tania lăsă atât de brusc paharul gol, încât acesta zăngăni pe marmura mesei. Avea capul greu şi gura cleioasă. Singură în apartament, furioasă pe ea însăşi, bea continuu, pentru a nu se mai gândi.

Îşi dăduse seama cam târziu că fusese manipulată, tocmai ea, care era regina manipulărilor! Ar fi trebuit să-şi continue numai activităţile obişnuite, care-i aduceau atâtea satisfacţii.

Acum situaţia devenise periculoasă şi îi era teamă. Din nefericire, era prea târziu pentru a ieşi din joc. Se gândea să rămână câteva zile la Sharja, până lucrurile se vor calma.

Privind lista cu apeluri telefonice, remarcă un nume care reapărea fără încetare. Când auzi telefonul, tresări, dar răspunse.

— Da?

— Sunt eu, Amina.

Tania luă imediat un ton vesel.

— Şeicul e mulţumit?

— Încântat, afirmă palestiniana. V-am sunat tocmai pentru că ar dori să recompenseze, ca de obicei, pe unul dintre prietenii săi, în acelaşi fel.

— E foarte simplu. Voi telefona când mă întorc de la Sharja. Va fi suficient să se prezinte la o anumită adresă. Dumneavoastră sunteţi persoana care va rezolva problema?

— Da, răspunse Amina.

— Apropo, continuă Tania, în legătură cu serviciul pe care mi l-aţi cerut. A fost vreun incident?

— Nicidecum. Totul a mers perfect.

— Foarte bine! Eram doar puţin îngrijorată…

— Nu aveţi motive. Eu vă consider prietenă, iar şeicul vă este recunoscător. Vă va dovedi asta în curând…

Puţin mai liniştită, libaneza închise telefonul. Era pentru prima dată că se amestecase într-o poveste periculoasă, după livrarea celor două fete.

Acum o mai intriga ceva: Mufti nu venise să-şi reclame comisionul, pentru că i-o prezentase pe Mandy. Era total neobişnuit…

Având parcă o presimţire, îl sună la telefon. Niciun răspuns. Încercă la restaurantul indian şi dădu peste şeful lui. Când închise, era palidă şi-i tremurau picioarele. Acum era sigură că n-ar fi trebuit să se abată de la principiile ei.

□

Drumul se întindea drept, mărginit pe ambele părţi de nisip vălurit. În evidenţă nu ieşeau decât nenumăratele carcase de maşini, unele mai strivite decât altele.

Şeicii adorau cursele de viteză. În faţa peisajului dezolant, „gorilele „căscau ochii mari.

— Te-ai putea crede în Arizona, remarcă Jones.

— Ai văzut tu astfel de panouri în Arizona? întrebă Milton Brabeck, arătând spre imaginea unei cămile stilizate.

Americanii erau veseli. Recuperaseră destul armament, cât să declanşeze un mic conflict local. De la „357 Magnum” şi un tun de mare calibru, până la micuţul *„Smith*

& Wesson", „de buzunar", totul se afla în teci de piele, artistic repartizate sub veşmintele lor. Împreună cu ei, Malko se simţea mult mai în siguranţă. Rulau cu 140 km/oră şi mai aveau doar treizeci de kilometri până la Dubai.

— Ce vom face acolo? întrebă Chris.

— Veţi sta la pândă, pregătiţi cu revolverele, spuse agentul.

Deşertul începea să se populeze: apăruseră centrele comerciale ultramoderne, vilele albe şi antrepozitele. La stânga se zăreau macaralele de la Port Rashid. O reţea de autostrăzi înconjura oraşul Dubai, făcându-l să semene cu Long Beach. Sharja se afla în apropiere, semănând, la rându-i, cu excepţia inscripţiilor arabe, cu Palm Spring.

Lungi bulevarde rectilinii se întretăiau în unghi drept, traversând zone industriale noi. Marea furioasă se spărgea de plaja pustie. Trecură prin faţa unui palat neterminat, care anunţa cu mândrie: „Aici va locui emirul de Sharja".

Urmară drumul de-a lungul mării şi ajunseră în faţa unui cub de beton care purta firma: *Coral Sands Hotel*. Malko sosise la timp. Era ora şase fără zece minute.

— Vă las aici. Beţi cât vreţi! Vin eu să vă caut.

Cei doi nu aşteptară să li se spună de două ori.

Malko se pregătea să se urce din nou în Mercedes, când auzi un claxon şi văzu un Porsche oranj care parcă în faţa hotelului. Din maşină coborî o brunetă, cu părul legat în coamă şi în picioarele goale. Ea se îndreptă către agent.

— Sunteţi prietenul lui Abdulaziz?

— Exact, răspunse el.

Fata îl măsură cu o privire de cunoscător.

— Bun venit la Sharja! Eu sunt Helen. Urmaţi-mă, vă rog.

Tânăra se urcă din nou în Porsche şi-l conduse până la o vilă mare şi albă, pe care ar fi fost incapabil să o găsească singur. Înăuntru exista o imensă terasă, un living şi multe canapele.

— Prietena noastră, Tania, nu a sosit încă. Sper că nu sunteţi supărat... Dacă n-aş face-o pentru Abdulaziz, n-aş fi acceptat niciodată să-i joc această festă...

Fata dispăru, lăsându-l singur, în timp ce se gândea cum va reacţiona Tania când îl va vedea. Îşi turnă un pahar cu vodcă şi se instală comod.

□

La fiecare sonerie, Malko întorcea capul spre uşă. Tania nu apăruse încă, dar sosiseră deja mai mulţi invitaţi. Printre ei se aflau localnici, dar şi tinere englezoaice, care se înghesuiseră lângă un magnetoscop Akai. Un cuplu nou venit se săruta deja, parcă indiferenţi la cei din jur. Principalele ocupaţii ale locuitorilor Emiratelor păreau a fi băutura şi amorul. Malko, începând să se cam plictisească, se întreba dacă toate fetele prezente făceau parte din reţeaua Taniei.

Încă nu-şi dădea seama care era rolul şeicului Khalid în această serie de evenimente, şi se îndoia că Mandy ar fi putut afla ceva interesant…

Helen, îmbrăcată cu totul altfel, apăru în pragul uşii şi se îndreptă spre unul dintre arabii strânşi în faţa magnetoscopului.

— Poţi veni o clipă să mă ajuţi?

Neprimind niciun răspuns, se apropie de Malko.

— Puteţi să mă ajutaţi să-mi pun un cercel? îl întrebă, dispărând imediat pe culoar.

Urmând-o, Malko se trezi într-o cameră luminată precum o lojă de teatru. Fata îi întinse o mică semilună din aur, de care atârna un smarald.

— Trebuie să o introduci în gaura urechii şi să o înşurubezi, spuse ea. Eu nu reuşesc…

Apropiindu-se de tânără, Malko îi simţi şoldul frecându-se de el şi două fese i se lipiră de pântec.

— Reuşiţi? întrebă Helen.

— Nu încă, mărturisi Malko.

În plus, el începea să fie tulburat de frecările feselor femeii. Reuşi totuşi să înfigă cercelul şi Helen scoase un ţipăt.

— Au!

— Nu sunt prea îndemânatec, oftă agentul.

Ipocrit, mâna lui stângă alunecă spre sânii fetei, încătuşând-o. Ea nici nu se clinti. Cu o singură mână, Malko nu-i putea pune cercelul, aşa că îl lăsă pe o comodă. Helen întoarse spre o privire ironică.

— Renunţaţi…

— Nu la tot, declară el ferm.

Hotărât să nu se mai lase înşelat, o sprijini de o comodă şi o sărută. Îmbrăţişarea lor se prelungi, mâinile alergând pe corpul celuilalt. Femeia îl incită pe Malko, care o pătrunse fără un cuvânt, adâncindu-se tot mai mult în pântecul ce i se oferea. Helen zâmbea, arborând surâsul femeii satisfăcute. De altfel, peste câteva clipe, scoase un mic horcăit.

Agentul avu impresia că este aspirat şi asta îi declanşă şi lui orgasmul. Când redeschise ochii, Helen îl contempla, zâmbind.

— Cred că nu-mi voi mai pune cerceii. Acum, du-te la ceilalţi. Abdulaziz a avut o idee genială.

— Mulţumesc, răspunse politicos agentul.

□

Tania purta o rochie-combinezon din şaten negru, strânsă pe talie cu un cordon lat din fire aurii, ornat cu o enormă pafta de smaralde şi diamante. Era machiată şi părul negru, lins, accentua provenienţa orientală. Malko îşi oferi luxul de a o observa, în timp ce ea discuta pe terasă.

Era, într-adevăr, o creatură superbă!

Recepţia era în toi. Invitaţii beau precum nişte butoaie secătuite. Helen îi zâmbea discret, micul ei orgasm clandestin părând a o bine dispune. Devenit poate gelos, amantul nu se mai dezlipea de ea, fapt ce nu-l deranja deloc pe Malko.

Tania nu-l văzuse şi el beneficia de efectul-surpriză. Aşteptă ca libaneza să rămână singură, înaintă în spatele ei şi o prinse uşor de cot. Femeia se întoarse, cu un zâmbet la comandă, care dispăru instantaneu, lăsând loc unui rictus.

Ochii îi îngheţaseră. Malko avu impresia că va leşina, dar femeia, cu un efort supraomenesc, făcu să-i reapară zâmbetul.

— Ce surpriză plăcută, spuse ea. Nu ştiam că sunteţi la Sharja. Mincinoasa asta de Helen nu mi-a spus nimic…

— Am rugat-o să mă lase să vă fac o surpriză, preciză agentul, pentru a-şi apăra complicea. De altfel, am încercat să vă găsesc la Abu Dhabi… Am crezut că sunteţi plecată!

— Oh! Am avut multe treburi de rezolvat! Sper că nu sunteţi supărat pe mine, din cauza prietenei dumneavoastră…

— Mandy nu a revenit la hotel, remarcă agentul.

— Ştiu, spuse libaneza. Mi-a telefonat şeicul Khalid, foarte stânjenit. S-a îndrăgostit nebuneşte şi cred că sentimentul este reciproc. Ştiţi, Ben Rashid nu a luat-o cu forţa…

— Sunt sigur…

— Mandy nu mai vrea să-l părăsească, continuă Tania, iar el a instalat-o deja la palat.

Femeia părea calmată de atitudinea relaxată a bărbatului din faţa ei.

— Sunteţi singur? întrebă ea. Am putea pleca împreună lâ Abu Dhabi, mai ales că şi eu sunt singură…

Era o invitaţie discretă. Îl luă de braţ, cu aceeaşi senzualitate animalică şi îl trase în mijlocul invitaţilor. Malko realiză că acum şi aici, nu va putea afla niciun secret. O prinse de talie şi-i propuse:

— Dacă am vizita apartamentul? E prea mult zgomot în jur!

Tania acceptă, cu un zâmbet complice şi plecară braţ la braţ. Malko se îndreptă spre camera amfitrioanei. Cu un aer amuzat, însoţitoarea observă:

— Unde mă duceţi? Aici e un dormitor!

— Nu e deloc un spaţiu rău pentru o conversaţie…

După ce închise uşa în urma lui, o atrase spre el, sărutând-o. Ea îi răspunse şi se lăsă dusă spre pat, cu un gângurit încântat. Apoi se întinse, dezgolindu-şi pulpele şi bărbatul începu s-o mângâie, fără însă s-o dezbrace. Ea îşi

începu ritualul, masându-l uşor, dar, simţind lipsa de reacţie, îi căută privirea. Ceea ce citi în ochii lui, o făcu să înţepenească.

— Ce…

— Înainte de a face amor, şopti Malko, vreau să vă întreb ceva. Seara trecută, plecând de la dumneavoastră, am fost victima unui atentat. Cineva a vrut să mă omoare. Erau. Oameni care ştiau bine că voi trece pe acolo, care mă aşteptau şi care-mi cunoşteau maşina. O singură persoană cunoştea toate amănuntele. Dumneavoastră…

Tania avu o lucire de panică în ochii ei mari şi negri.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi… Lăsaţi-mă.

— Cu condiţia să răspundeţi întrebărilor mele, continuă el, pe un ton mai dur. Cine v-a dat ordin să mă determinaţi că aleg acel drum?

Tania nu răspunse. Sărind din pat, traversă camera şi ieşi, trântind uşa. Malko o urmă, dar libaneza dispăruse deja în mulţimea de invitaţi.

Ştia însă cu certitudine un lucru: nimerise direct la ţintă. Acum rămânea doar să-i smulgă. Adevărul. Era calm, ştiind că are întreaga seară la dispoziţie.

Când ieşi pe terasă, se ciocni de Helen, care-l întrebă pe un ton de reproş:

— Ce i-aţi făcut Taniei? A plecat, parcă era urmărită de diavol…

Capitolul X

Malko ajunse în grădina vilei de fa Sharja, exact în momentul în care auzi un zgomot de motor şi zări un Porsche negru, demarând într-un nor de praf, cu Tania la volan. Fără să şovăie, se urcă în Mercedes şi porni în urma ei. Timp de câteva sute de metri, pe micite drumuri prăfuite, se desfăşură o cursă nebună. Maşina Taniei era mai puternică, vira mai bine, dar nici el nu-şi menaja Mercedes-ul. Libaneza accelera din ce în ce mai tare. În schimb, agentul nu reuşea să depăşească 140 km/oră.

La o cotitură, o pierdu din ochi. Ajunsese între Sharja şi Dubai, unde circulaţia era intensă, dar el aproape că strivea acceleratorul, depăşind tot ce-i ieşea în cale şi încercând să nu piardă din ochi pata neagră a maşinii femeii. Din păcate, după zece minute, exact asta se-ntâmplă. O pierduse!

Ajunse pe Bin-Yas Road, bulevardul care tăia Dubai-ul în două, curios amestec de orient şi occident. Aici se puteau vedea şiruri impresionante de hoteluri, buticuri ultramoderne, clădiri din sticlă şi beton, precum şi maşini somptuoase, americane.

Bărci mari se înghesuiau la chei, descărcând tot felul de mărfuri. La o curbă, Malko întoarse, furios că o pierduse pe Tania, care era acum, probabil, destul de departe. Brusc, măturând cheiul cu privirea, se crezu prada unei halucinaţii: maşina urmărită se afla între nişte stive de lăzi, în mijlocul cheiului. Parcă imediat Mercedes-ul şi coborî, întrebându-se ce făcea femeia în port.

Pe chei se desfăşura o activitate febrilă. De aici pornea întreg comerţul cu India, arabii ducându-se să vândă hinduşilor perlele pe care le pescuiau, precum şi aurul venit din Europa.

Malko zări o îngrămădeală de bare metalice, chiar lângă maşina libanezei. Apropiindu-se, nu-i veni să-şi creadă ochilor: erau lingouri de aur, la standardul internaţional,

având câte douăsprezece kilograme şi jumătate, fiecare. Toată această bogăţie nu era păzită de nimeni. Incredibil!

Tania nu se afla însă nicăieri. Malko privi şirul de hoteluri de peste drum şi se gândi să înceapă căutarea la *Carlton*, care se afla chiar în faţa lui. Intrând în holul întunecos, îl întrebă pe recepţioner:

— N-aţi văzut o tânără înaltă, brunetă?

Omul ridică din umeri. Pentru a-şi satisface totuşi curiozitatea, îi dădu cincizeci de dirhami şi-l chestionă:

— Tocmai am văzut nişte lingouri de aur pe chei. Nu le păzeşte nimeni?

— Nu! Este aurul emirului şi nimeni n-ar îndrăzni să se atingă de el, dacă n-ar vrea să-şi piardă capul... Este adus din Europa şi pleacă în India.

Malko mulţumi, dar brusc, încetă aproape să mai răsufle. Libaneza tocmai traversa strada, ieşind din hotelul vecin. Avea, probabil, un al şaselea simţ, căci se întoarse şi-l zări. O luă imediat la fugă, mai sprintenă ca o căprioară...

Maşina ei rula deja, în vreme ce el nici nu apucase să bage cheia în contact. Porsche-ul dispăruse din nou! Malko reluă drumul spre Abu Dhabi, depăşind toate vehiculele întâlnite în cale până la ieşirea din oraş. După zece kilometri, zări un panou radar, incredibil pentru această ţară. Continuă totuşi să ruleze, până ce ajunse la un baraj, unde era oprită şi maşina femei, în spatele alteia de poliţie. Libaneza era atât de absorbită de discuţia cu ofiţerii, încât nici nu observă apariţia Mercedes-ului. Malko îşi continuă drumul, oprind în spatele unei staţii de benzină. Nu aşteptă mult şi maşina neagră apăru, el putând observa figura crispată a Taniei. Lăsându-i cinci sute de metri avans, demară şi urmărirea se derulă timp de o jumătate de oră. Drumul era dificil de parcurs şi femeia nu putea merge cu viteză.

Deodată, se produse ceva neaşteptat: o duzina de cămile alergau stângace, tăind drumul maşinilor. Le văzuse

şi Tania, dar îl zărise şi pe el în oglinda retrovizoare. Nu mai avu timpul necesar pentru a evita ciocnirea cu animalele care-i tăiau drumul. Capota ridică animalul lovit de la pământ, proiectându-l la mai mulţi metri. Îngrozit, agentul văzu maşina neagră efectuând un viraj, într-o jerbă de scântei, cu parbrizul făcut ţăndări.

Rănită, cămila se prăbuşea. Tania încerca, cu disperare, să menţină controlul asupra maşini, care făcu mai multe zig-zaguri, pierdu o roată, se rostogoli în şanţul din stânga şi se întoarse cu roţile-n sus, oprindu-se în sfârşit.

Malko frână din răsputeri şi stopă la câţiva metri de accident. Sărind din Mercedes, alergă spre Porsche. Era de nerecunoscut...

Se aplecă prin portiera smulsă şi văzu scaunul şoferului gol. După câteva clipe, reperă şi trupul femeii. Malko alergă până la ea. Rochia ruptă lăsa să se vadă porţiuni de carne albă, dar şi pete de sânge. Culcată pe burtă, libaneza era inertă.

O întoarse şi rămase încremenit de ceea ce vedea. Probabil, Tania fusese proiectată prin parbriz. Faţa era strivită, o tâmplă înfundată, nasul redus la jumătate şi gura umflată. Malko o scutură uşor, o strigă, dar nu obţinu niciun răspuns. Când încercă să o ridice, ea gemu uşor, dar nu deschise ochii. În spatele lor, maşina Porsche explodă, dând naştere unei flăcări portocalii.

Pieptul Taniei, acum dezgolit, era pătat de multiple hematoame. Malko auzi cum, în spatele lui, o maşină frânează. Patru arabi se îndreptară spre ei şi o transportară pe libaneză în Mercedes, pe bancheta din spate. Avea de parcurs treizeci de kilometri până la Abu Dhabi, şi se ruga din tot sufletul ca victima să nu moară în timpul acestei călătorii.

Drumul spre oraş i se păru infinit de lung. Începu să respire mai uşurat doar când zări podul de peste braţul mării. Curând văzu un poliţist pe motocicletă, frână şi alergă spre el:

— Am nevoie urgentă să ajung la un spital!

Spre norocul lui, acesta vorbea engleza şi după ce văzu despre ce era vorba, se urcă pe motocicletă, făcându-i semn să-l urmeze.

Spitalul către care se îndreptau se afla între aeroport şi strada Soudan. Ofiţerul îi conduse direct la intrarea de urgenţă. Aici, un doctor egiptean, care cunoştea engleza la perfecţie, ascultă cu atenţie explicaţiile, în timp ce Taniei i se acordau primele îngrijiri. Femeia fusese deja pusă pe o targă şi Malko o văzu dispărând, având ataşată de mână o pungă de perfuzie. Doctorul îi luă paşaportul, găsit în micuţa geantă ce rămăsese agăţată de umărul femeii, îşi notă datele şi-i spuse lui agentului că ea va avea de stat în spital, fiind destul de grav rănită. Îl atenţionă că femeia nu va putea primi vizite, dar că se va găsi la camera 326.

Obosit, Malko se pregătea să se ducă la hotel pentru a se odihni, când brusc, îşi aduse aminte de Chris şi Milton, care încă îl aşteptau la *Coral Sands Hotel*...

□

Când ajunse la hotel, spre ora trei dimineaţa. Malko avu surpriza să le găsească pe „gorile”, care, plictisindu-se, veniseră cu un taxi.

Se gândi s-o sune pe Helen şi să-i povestească despre accident, dar se răzgândi. Cu cât se gândea mai mult la Tania, cu atât avea convingerea că se afla în miezul complotului. Deodată, fu cuprins de o teamă cumplită. Al şaselea simţ îi spunea că femeia era în pericol. Se sculă, se îmbrăcă din nou. Şi telefonă celor doi.

— Îmbrăcaţi-vă! Ne întâlnim jos, în hol, într-un sfert de oră, ordonă Malko.

Partea bună a lor era că nu comentau niciodată. După zece minute, se aflau în hol, cu buzunarele îngreunate de artilerie.

— Unde mergem? întrebă Chris.

— La spital.

Pe drum, agentul le explică motivul acestui raid nocturn. Odată ajunşi, spitalul părea că doarme.

La recepţie nu era nimeni, aşa că urcară la etajul al treilea, reperând cu uşurinţă salonul.

Numai că între 310 şi 330, toate camerele aveau uşi duble şi cineva păzea în interiorul lor. Un mustăcios îi bară drumul, până ce interveni Chris, cu pumnul său atotputernic.

Malko deschise uşa camerei 326, zări patul şi un al doilea mustăcios, aplecat peste Tania, care îi înfunda liniştit degetele în gât. Din gura libanezei ieşi un horcăit oribil.

Zâmbetul arabului pieri la vederea lui Milton, care îi şi înfipse mâna în corotidă, izbindu-l cu toată puterea de unul dintre pereţii. Nici nu avu timp să-şi tragă răsuflarea, că Milton îi mai aplică un upercut, sudându-i cele două maxilare. Ucigaşul reuşi să scoată un stilet, chiar în momentul în care colegul său, cel de la intrare, îşi revenea.

Malko îi reţinu la timp pe Chris şi Milton să nu facă uz de arme. Ar fi fost alertat întregul oraş... La vederea arsenalului, mustăcioşii o luară la fugă şi dispărură.

Întorcându-se spre patul în care se afla femeia, înlemni. Avea gura deschisă şi o dâră subţire de sânge îi curgea din nara stângă. Cu organismul slăbit din cauza accidentului, nu suportase agresiunea brutală a arabului.

— Să plecăm! Nu are niciun rost să fim găsiţi aici! ordonă agentul.

Cu Tania moartă, nimeni nu-l va mai putea ghida spre asasini, gândea Malko.

O revăzu ieşind din hotelul Carlton şi alergând. Acolo, probabil, nu pierduse timpul de pomană... Ce altceva ar fi putut face, în afară de a da un telefon de urgenţă? Dacă au venit s-o lichideze chiar şi în spital, mai mult ca sigur că acest contact fusese unul extrem de important.

Singura concluzie era că trebuie neapărat să se întoarcă la Dubai, dar numai după ce se va odihni puţin...

Fata de la recepţie era încântătoare şi rămăsese fascinată de ochii lui Malko. Hotelul *Carlton* era mic, liniştit

şi părea pustiu. El îi strecură fetei o bancnotă de o sută de dirhami şi o întrebă, cu cel mai dulce glas:

— Vă amintiţi de tânăra femeie înaltă, brunetă, cea care a fost ieri seară aici? A venit cam tot pe la ora asta…

Fata dădu din cap.

— Da! E foarte frumoasă! A dat un telefon.

Inima lui Malko începu să-şi accelereze ritmul.

Recepţionera îl fixă, zâmbind.

— Curiozitatea este un defect, spuse ea. Nu trebuie să fiţi gelos.

Pentru o clipă, Malko avu impresia că tânără nu va mai continua. Dar după câteva clipe de suspans, recepţionera adăugă:

— A sunat la Abu Dhabi şi a vorbit cu cineva de la palatul şeicului Khalid Ben Rashid.

Capitolul XI

Malko se aştepta parcă la acest răspuns, astfel că nu-şi manifestă în niciun fel mirarea. Fata crezu că expresia de pe chipul bărbatului şi tăcerea instalată, însemnau altceva şi se grăbi să adauge:

— Să nu spuneţi nimănui despre aceste informaţii... Nu vreau să am probleme.

— Nu voi spune nimic, jură Malko. Aţi mai văzut-o şi înainte?

Ea înclină capul, afirmativ.

— Da! Destul de des! Venea şi paria pe încărcăturile cu aur. Mulţi vin pentru a-şi satisface această plăcere... Acum, scuzaţi-mă! Trebuie să mă întorc la birou...

Agentul nu mai insistă şi ieşi din hotelul *Carlton*, simţindu-se cu mult mai bine afară, în aer liber.

Inspectă cheiul şi observă o barcă mare, din lemn cafeniu, pe care o mai văzuse ancorată. Plimbându-se printre lăzile înghesuite peste tot, zări două maşini, una lângă cealaltă. Iată de ce venise Tania: să ceară ajutor! Malko mai zăbovi câteva minute, apoi se întoarse la maşină.

O singură persoană îl mai putea ajuta să lămurească lucrurile despre libaneză: prietena ei, Helen, şi asta numai în cazul în care accepta să vorbească. Se hotărî să plece spre Sharja. Era vineri, adică duminica musulmană.

Helen rămase surprinsă în pragul uşii. Purta un pantalon de pânză, foarte mulat, un corsaj din jerse negru, iar picioarele îi erau desculţe şi bandajate.

După cearcănele din jurul ochilor, era clar că nu prea dormise.

— Ce surpriză!... Aţi făcut atâta drum numai ca să mă revedeţi?

Malko nu avea chef să mintă.

— Nu! Vin de la Dubai.

Intră în vila pustie, care mirosea a tutun. Gazda se lăsă pe o canapea şi îşi aprinse o ţigară.

— Am dansat atât de mult întreaga noapte, încât am picioarele însângerate. Ce mai e nou? V-aţi împăcat cu Tania?

— Tania e moartă.

Relată circumstanţele morţii libanezei, fără a omite niciun amănunt. Trăsăturile femeii se înăspriră, dar ea nu-şi pierdu sângele rece. Fixându-l pe Malko, întrebă:

— Cine sunteţi dumneavoastră, de fapt, şi pentru ce vă aflaţi la Abu Dhabi?

— Anchetez, împreună cu o agenţie federală americană, o posibilă lovitură de stat, mărturisi el. Cu sau fără voia ei, Tania era amestecată. Doresc să aflu pentru ce se afla aici, ieri seară.

Helen zâmbi, ironic.

— Săraca Tania! Nu mă miră! Nu era fată rea, dar ar fi făcut orice pentru bani. Vizita de ieri nu are însă nicio legătură cu problemele dumneavoastră. Venise să racoleze o fată, Fayrouz, o mică minune tunisiană. Şeptelul ei din Abu Dhabi era cam epuizat şi avea deja un „contract” pentru fată.

— Unde este acum această Fayrouz?

— A plecat azi dimineaţă la Abu Dhabi.

— Ştiţi unde o pot găsi?

— Desigur! Locuieşte într-un apartament în Zayed City, loc în care Tania îşi caza protejatele. Pot să vă dau numărul de telefon şi să vă explic cum puteţi ajunge acolo.

— Pentru cine era destinată fata?

— Nu ştiu exact. Eră o cerere a Aminei, secretara şeicului Khalid. Poate, era chiar pentru el...

— Ce părere aveţi despre şeicul Khalid? întrebă brusc Malko.

Helen păru surprinsă.

— Niciuna! Este frumos ca bărbat, dar cam prostănac. Nu se gândeşte decât cum să cheltuiască dolarii vărului său, e leneş ca o şopârlă şi nu-i pasă de nimeni şi de nimic. Dar acum vă voi ruga să mă scuzaţi. Am avion peste două ore spre New York.

Pe Malko, perspectiva de a străbate din nou o sută cincizeci de kilometri prin deşert, îl obosea chiar înainte de a fi plecat.

□

Intrând în holul hotelului *Méridien*, Malko aproape că se izbi de Beata Stiener, care părea la fel de obosită ca şi el, având, ca de obicei, servieta ataşată de mână.

— Dacă-mi oferiţi un pahar, propuse ea, nu vă refuz!

Pătrunseră împreună în micul bar din hotel, care avea întreg plafonul acoperit cu covoare.

O filipineză tăcută le aduse vodcă. Beata scoase din geantă un cec în arabă, mare cât o batistă, şi-l flutură, cu un zâmbet amar.

— Lată! 68 000 de dirhami, pentru o grămadă de bijuterii, aruncate imediat într-un sertar. Meseria asta începe să mă obosească! Toţi şeicii îşi acoperă nevestele cu aur şi cred că într-o zi mă voi lăsa şi eu tentată... Trebuie să fie foarte odihnitor să te laşi, şi apoi doar să întinzi mâna.

— E o cu totul altă meserie, spuse Malko, întreţinând cu greu conversaţia.

Înainte de a reveni la hotel, se dusese la adresa indicată de Helen, dar nu o găsise pe Feyrouz. Bineînţeles, *Emirate News* nu publicase nimic despre asasinarea Taniei...

Beata Steiner îl mângâia discret cu piciorul. Era o femeie apetisantă, veselă şi activă. Oare ce o adusese aici?

— Nu aţi fost căsătorită niciodată? întrebă Malko.

— Ba da! Am fost părăsită după patru ani şi de atunci trăiesc singură. Câteodată, obosesc. Asta s-a întâmplat de fapt şi astăzi, aşa că mă voi duce să mă culc. Dacă doriţi, putem lua cina împreună. Sunaţi-mă.

După ce femeia plecă, se decise s-o mai caute încă o dată pe Fayrouz. Se gândea că până nu va descoperi ceva nou, nu poate fi în pericol.

□

Palierul era din beton ca şi scara. Agentul, ajuns în faţa uşii, auzi mişcare în interior. Sună şi în faţa lui apăru o femeie, care dorea să aibă aerul a ceva ce nu era: o cocotă!

Când îl văzu pe Malko, fu gata să-i închidă uşa-n nas, dar el apucă să-i spună:

— V-am văzut la Sharja, ieri seară, acasă la Helen...

— Nu-mi amintesc, spuse ea, cu răceală în glas.

— Sunt un prieten al Taniei, care mi-a şi dat adresa dumneavoastră. Pot intra?

Fără a se bucura, fata îi deschise uşa şi o luă înaintea lui, arătându-i drumul.

— Ce doriţi?

— Ieri seară eraţi foarte frumoasă. Aş dori să petrec o perioadă cu dumneavoastră. Tania mi-a spus că e posibil.

Declaraţia nu păru să o tulbure peste măsură pe Fayrouz.

— În seara asta în niciun caz, pentru că aştept pe cineva care va sosi curând. De altfel, chiar vă rog să plecaţi.

— Îl aşteptaţi pe prietenul pe care trebuia să vi-l prezinte Tania? o întrebă agentul, fără prea multe ocolişuri.

Fata îl privi îngrijorată.

— De unde ştiţi?

— Fiind buni amici, nu are secrete faţă de mine, veni răspunsul foarte clar. Rămâne pe mâine?

— Dacă doriţi... Trebuie ca mai întâi să-mi telefoneze Tania!

— De acord! Vă va telefona chiar mâine, dimineaţă.

Tunisiana îl conduse până la uşă. Fiind aproape unul de celălalt, Malko o luă de talie şi o sărută.

După ce plecă, se instală comod în maşină şi deschise radioul. Dorea să afle cu orice preţ, cine era norocosul beneficiar al graţiilor fetei. Ordinul venise de la palatul

şeicului Khalid, probabil ca şi cel ce o trimisese pe Tania la moarte.

Plictisit, Malko închise radioul. Îşi consultă ceasul Seiko-Quartz şi îi veni să fluiere. Musafirul lui Fayrouz intrase de peste două ore.

Bărbatul avea tenul închis la culoare, era burtos, avea chelie şi îşi parcase maşina, un Oldsmobil, la cincizeci de metri în faţa Mercedes-ului.

În timp ce aştepta terminarea programului, i se făcuse foame şi sete. Deodată, văzu o siluetă în faţa imobilului ieşind şi îndreptându-se cu paşi rapizi spre maşină. Era „clientul" care demara în dreapta, către cartierul Al-Salam. Nu realizase că este urmărit...

Ajuns în apropierea palatului şeicului Zayed, acesta încetini, coti şi intră apoi în incinta sârmelor ghimpate, trecând nestingherit pe lângă un mic post de control. Incinta palatului includea clădirile ofiţerilor, o cazarmă, o moschee, un spital şi mul-te alte construcţii. Soldatul făcu semn Oldsmobil-ului să treacă şi, când apăru Mercedes-ul, Malko riscă, arătând spre maşina din faţă, ca şi cum ar fi fost împreună. Soldatul îi permise şi lui să treacă...

„Clientul" parcă în faţa unui bungalou, care purta doar un număr:124. În timp ce agentul se gândea asupra conduitei pe care s-o adopte, uşa bungaloului se deschise în faţa bărbatului pe care-l urmărise. În cadrul ei apăru o matroană, ce trebuie să fi cântărit o tonă, cu zorzoane cu tot, fiind împodobită ca un pom de Crăciun. Cucoana îl urmă la maşină şi bărbatul îi deschise portiera.

Nu putea fi decât soţia legitimă, cea care pleca acum împreună cu bărbatul urmărit.

Cu farurile stinse, aşteptă plecarea Oldsmobilului şi se îndreptă apoi spre bungalou, în dorinţa de a arunca o privire în interiorul lui. Dintr-un colţ, o voce îl făcu să tresară:

— E cineva?

Văzu o siluetă micuţă, stând în întuneric şi privindu-l puţin mirată.

— Prietenul meu nu e aici? întrebă el zâmbind.

— Căpitanul Numeiry, plecat. Mâine.

Încântat de răspunsul obţinut, Malko mulţumi şi plecă. Cunoştea acum numele „clientului” recomandat de Tania, ofiţer în garda şeicului Zayed. Ieşi fără probleme din incintă, gândindu-se dacă femeia va raporta ceva legat de vizita lui.

Adevărata întrebare era legată însă de acest căpitan Numeiry şi de legătura lui cu evenimentele petrecute în ultima vreme.

Conducând Mercedes-ul, îşi spuse că ceva e totuşi în neregulă. Înainte de a muri, Tania sunase la palatul şeicului Khalid. Cele două englezoaice fuseseră asasinate în drum spre palatul acestuia. Cererea în favoarea căpitanului venise tot de acolo.

Totul se învârtea în jurul aceloraşi personaje: şeicul Khalid, Tania şi poate Amina, secretara şeicului. Mai rămânea Mohammed Mufti, dacă mai era în viaţă…

Îşi spuse că pentru programul de seară va fi ocupat cu Beata Steiner, urmând ca a doua zi, dimineaţă, să ia legătura cu Ralph Nader. În aceste circumstanţe, „gorilele” nu-i erau de prea mare ajutor.

Ajuns la *Méridien*, găsi un mesaj: „Rog sunaţi la miss Fayrouz”. Intrigat de acest fapt, telefonă imediat.

— M-aţi căutat? întrebă el.

— Da, răspunse tunisiana. Nu ne putem vedea mâine.

— Atunci, poimâine?

— Nu! Am mult de lucru. Vă voi suna eu.

Închise aparatul, fără a-i lăsa drept de replică. În mod sigur, cineva o contactase şi-i interzisese orice întrevedere cu Malko. Încă o uşă se închidea…

Acum, căpitanul Numeiry devenea persoana cea mai interesantă, dar agentul realiză că adversarii său nu cunoşteau decât o singură metodă pentru a-şi elimina inamicii: cea definitivă!

Nu-i mai rămânea decât să-i culce pe Chris Jones şi Milton Brabeck în acelaşi pat cu el…

Capitolul XII

Figura lui Ralph Nader, şeful Departamentului C.I.A., părea destul de contrariată. Chiar înainte de a strânge mâinile, americanul spuse:

— Săptămâna începe prost. Poliţia a găsit azi dimineaţă trupul lui Mohammed Mufti, în şantierul de la *Intercontinental*. A fost torturat şi asasinat, cu capul strivit de un escavator. Era mort de câteva zile. Bineînţeles, nicio urmă a celor ce au comis crima, niciun martor. Locul este absolut pustiu.

Malko luă loc, primind vestea fără a simţi o mare surpriză.

— Cum aţi aflat?

— Avem prieteni la poliţie, dar nici ei nu ştiu prea multe. Sunt convinşi că e vorba de o reglare de conturi, dar nu-şi vor sparge capul pentru un egiptean... Mi-a telefonat şi soţia lui, deoarece i-au fost aduse lucrurile găsite asupra soţului.

— Pot să mă duc să o văd?

— Desigur. Nu locuieşte departe de aici, Dar, înainte de a pleca, am nevoie de câteva precizări. Mi se cere un raport, în legătură cu banii cheltuiţi...

— Dacă doriţi, eu pot să exclud o masă, propuse Malko, sau pot să-i rog pe Chris şi pe Milton să se hrănească doar cu salată.

Ralph Nader nici nu zâmbi măcar, la această glumă.

— În ce stadiu vă aflaţi?

— În niciunul! Ceea ce s-a întâmplat cu Tania şi cu Mufti, fără a mai aminti de atentatul asupra mea, confirmă ideea că se pregăteşte ceva, cu implicarea directă a şeicului Khalid. Le este teamă să nu descoperim un lucru important, aşa că elimină sistematic orice sursă potenţială de informaţii. Englezoaicele, care aflaseră probabil ceva deosebit, au fost omorâte, ca şi Tania, care deţinea destule

secrete legate de şeic. Mufti a fost ucis, fiind poate agent dublu. ***Eliminat*** e cuvântul lor de ordine! Mai rămâne miss Brown, dacă o vom revedea întreagă...

Ralph Nader îşi aprinse o ţigară.

— Nu înţeleg. Khalid este considerat de toată lumea drept un prostănac, politică nu face şi e prea tânăr pentru a fi şi ambiţios. Din toate analizele noastre nu reiese a fi o afacere internă ci, din contra, că nimeni nu ar avea interesul de a-l asasina pe bătrânul şeic Zayed.

— Ştiu, spuse Malko. Totuşi se întâmplă ceva! Nu se omoară oamenii, chiar la întâmplare. Singura noastră şansă ar fi s-o recuperăm pe Mandy şi ea să ne poată furniza informaţii noi...

Americanul clătină din cap, cu scepticism.

— Sper, dar nu prea cred. Miss Brown nu vorbeşte araba şi nu are profilul ideal pentru acest gen de operaţiune.

— Un profil în formă de cadavru e ceea ce vă trebuie, zise agentul, cu ironie. Ea riscă enorm fără a pretinde vreo decoraţie.

— Ştiu, ştiu, aprobă Nader. Dar ce să scriu eu în raport?

— Să ne trimită un detector de minciuni. Dacă vom reuşi să-l atârnăm de gâtul lui Khalid, poate vom mai avansa cu investigaţiile. Eu mă duc acum s-o văd pe văduva lui Mufti. Nu trebuie să neglijăm nimic. Secretara dumneavoastră are adresa?

— Da. Vă rog însă să nu o speriaţi prea tare pe doamna Mufti.

— De când lucrez la „Companie”, am început să învăţ să tratez cu văduvele, replică Malko.

Ajuns la adresa familiei Mufti, constată că sărmana femeie era o mică pată neagră, aşezată într-un fotoliu vechi şi înconjurată de bocitoare. Malko reuşi să îndepărteze câteva, pentru a ajunge s-o vadă. Femeia ridică ochii umflaţi de plâns şi-l examină pentru câteva clipe.

— Vin din partea lui Ralph Nader, spuse el, pentru a vă prezenta condoleanţele noastre. Eu...

Nu putea să continue. Văduva dădu drumul unui bocet prelung, îngropându-şi obrazul în batistă. Bocitoarele îl

împinseră cu indignare, mormăind ceva, probabil nişte injurii. Era o situaţie delicată.

Malko privi în jurul, său şi zări pe masă un sac din plastic transparent, plin cu diverse obiecte. O fetiţă se apropie de el şi-i spuse în engleză:

— Poliţia a adus astea.

— Pot să arunc o privire?

Cum fetita rămânea tăcută şi bocetele continuau, deschise sacul şi examină rapid conţinutul: un portofel, nişte bani, chei, o batistă, un ceas oprit la 9.20 şi o hârtie mototolită. Malko o despături şi inima începu să-i bată mai puternic. Îşi aminti brusc zâmbetul tăios al doctorului şi afirmaţia acestuia prin care nega că îl văzuse pe Mufti în acea zi.

Urmărit de bocetele văduvei, părăsi modestul apartament, îndreptându-se spre Mercedes, traversând o zonă destul de pitorească, printre numeroşi vânzători de aparatură electronică.

□

— Mă doare foarte rău în gât, insistă Malko. Mi s-a spus că mă puteţi primi imediat.

Puse rapid mâna pe receptor, pentru a astupa zgomotul făcut de Chris, care-şi încărca arma „357 Magnum”. Milton, citind revista Playboy, de contrabandă, îşi rodea unghiile.

— Bine, răspunse doctorul Sabat. Vă aştept peste o oră.

Bucuros, Malko închise telefonul.

— Mergem toţi trei? întrebă Chris.

— Voi veţi sta afară, urmărind ce se petrece. Eu mă duc să-i împrospătez puţin memoria acestui domn. Dacă nu ies în limite rezonabile, intraţi.

□

Doctorul Sabet era tot nebărbierit şi abia îi aruncă o privire, nepărând a-l recunoaşte. Îl introduse într-un mic

cabinet de consultaţie şi după ce-i examină gâtul, se aşează la birou.

— Aveţi febră?

— Nu.

Doctorul înălţă capul şi spuse, cu un aer savant:

— Trebuie să fie un virus. Luaţi aspirină. Îmi datoraţi 50 de dirhami.

Malko scoase din buzunar bancnotele, împreună cu reţeta găsită asupra lui Mufti.

— Îl trataţi şi pe unul dintre prietenii mei, Mohammed Mufti. L-am căutat într-una din zile la dumneavoastră şi mi-aţi spus că nu l-aţi văzut.

Pe figura doctorului Sabet era imposibil de citit vreo reacţie, aşă că se hotărî să dea lovitura.

— Mohammed Mufti e mort. Asasinat! Reţeta s-a găsit asupra lui. Nu pot crede că nu l-aţi văzut exact acum patru zile.

Omul se ridică brusc şi doar mişcările îi trădau nervozitatea.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi. Eu am mulţi pacienţi. Poate că l-am văzut. Oricum, sunt aşteptat de multă lume, aşa că vă rog să plecaţi.

Practic, îl împinse pe Malko afară. În faţa casei doctorului, era parcat un Taunus vechi.

— Eu mă întorc la hotel, spuse agentul. Voi doi rămâneţi aici şi dacă iese, îl urmăriţi, fără a fi văzuţi.

Chris scoase dintr-o sacoşă un „Startron”, un amplificator de lumină, care permitea observarea în întuneric. Agentul plecă pe jos, satisfăcut de capcana întinsă.

□

— Ieşi de aici! strigă Khalid.

Amina, secretara particulară, nu se clinti niciun milimetru. Tânărul şeic repetă ordinul, bătând cu piciorul în mocheta albă. Era o scenă inedită în lumea arabă: o femeie

refuza ordinele unui şeic. Figura bărbatului era convulsionată de furie.

— Este imperios necesar să mă ascultaţi, spuse Amina, cu un ton categoric. Altfel, toate proiectele noastre vor fi în pericol!

Cei doi se sfidară cu privirea.

— N-ai decât s-o iei înapoi, spuse Khalid.

Amina înaintă cu un pas, împingând pudriera din aur masiv direct sub nasul şeicului.

— Priviţi! Chiar dacă i-o luăm, riscul rămâne acelaşi.

Khalid privi, nu prea încântat, gravurile de pe pudrieră. Blestemă ziua în care i-o făcuse cadou lui Mandy. Pentru o clipă, avu chef să lase totul baltă şi să se ducă la şeicul Zayed, cerşindu-i iertarea şi povestindu-i adevărul. Dar mustrările de conştiinţă nu durară mult...

— Bine. Anunţ-o pe miss Brown că poimâine vom da o recepţie şi apoi o vom conduce la hotel.

Amina aprobă, fără a zâmbi.

— Decizia voastră e cea justă. Viitorul vă va recompensa, chiar dacă acum sunt necesare câteva sacrificii. Trebuie să ne împrumutaţi pentru câteva ore şi Rolls-ul.

Conversaţia terminată, Khalid îşi puse o casetă porno şi se lungi pe pat, având la îndemână o tavă cu bunătăţi. Nu-i mai rămânea mult timp pentru a profita de trupul aproape perfect al ultimei sale cuceriri. O blestemă în gând pe Amina. Desigur, doar bătând din palme, ar fi putut avea în pat pe cele mai frumoase femei din Golf, dar el o dorea pe ultima. Ea avea ceva în plus, care o făcea să fie deosebită. Cu toate că îi făcuse un mic scandal din cauza faptului că i se interzisese să ia contact cu exteriorul, neavând voie nici să părăsească palatul, Mandy nu putea fi învinuită de bănuielile Aminei.

Nereuşind să se concentreze asupra trupurilor înlănţuite pe ecran, se duse în birou şi începu să reconstituie lista cu toţi cei pe care-i va livra călăului, imediat ce va accede la putere.

Amina împinse încetişor uşa camerei în care Mandy îşi petrecea ore întregi, aşteptând capriciile şeicului. Era cu receptorul telefonului în mână, când o văzu pe palestiniană. Furioasă, aceasta o întrebă:

— Cui îi telefonaţi?

— Nimănui, râse Mandy. Mă amuzam. M-am săturat să fiu ţinută ca într-o închisoare.

— Nu vă mai faceţi griji, şeicul a hotărât să se despartă de dumneavoastră, chiar mâine seară. Veţi asista la o serată şi apoi veţi fi condusă la hotel. Cred că în tot acest timp aţi putut aprecia generozitatea şeicului…

Ochii lui Mandy exprimau mirare: pudriera din aur masiv se afla acum în mâna palestinienei. Aceasta o puse lângă Mandy, care întrebă imediat:

— Pot s-o păstrez?

Amina îşi reprimă o grimasă de dispreţ.

— Şeicul nostru e prea bun. Desigur că puteţi să o păstraţi.

După ce uşa se închise în spatele secretarei, curtezana se repezi din nou la telefon şi, cu o voce mieroasă, întrebă:

— Acum îmi puteţi face legătura?

Îşi exercitase toate farmecele vocii, pentru a-l convinge pe pakistanezul care deservea centrala telefonică a palatului, să-i facă legătura cu hotelul *Méridien*. Malko ridicând receptorul şi auzind vocea emoţionată a femeii, avu un şoc.

— Dragul meu! Nici nu ştii ce bucuroasă sunt că te aud! Nu am avut voie să telefonez, dar te anunţ că mă întorc poimâine. Nici nu îţi imaginezi ce dor îmi e de tine. Eu nu…

Brusc, convorbirea se întrerupse. Agentul încercă să se consoleze, gândindu-se că în curând o va revedea. „Gorilele” nu veniseră încă, ceea ce era un semn bun.

□

Un licăr vesel strălucea în ochii lui Chris Jones, dar costumul său era plin de praf. Dimpotrivă, Milton arăta impecabil.

— Ei? Ce veşti aveţi? întrebă Malko.

— Cred că ne-am descurcat bine, spuse Milton, turnându-şi un pahar cu whisky. Amicul dumneavoastră nu bănuieşte nimic, între noi fiind mereu cam patru sau cinci maşini.

— Unde v-a dus?

— Într-o clădire mare, ce semăna cu o cazarmă, explică Jones.

Inima lui Malko începu să bată mai rapid.

— La palatul de lângă mare, al şeicului Zayed?

— Da. Dacă ăsta este un palat, atunci eu locuiesc la Casa Albă... Dezgustător, continuă Milton.

— Erau sentinele la poartă?

— Da, afirmă Chris. Ne-au şi oprit când am vrut să-l urmăm pe tip.

— Deci nu ştiţi unde s-a dus?

Chris zâmbi ironic.

— Ba da! Am fost mai şmecheri. Am înconjurat locul şi am observat că la o jumătate de milă depărtare era pustiu. Am pus în funcţiune Startronul, după ce am sărit zidul.

— Nu v-a văzut nimeni?

— Nimeni, jură Milton. Am rămas acolo o oră, supraveghind maşina tipului, care era parcată în faţa unui bungalou.

— Era bungaloul 124?

Chris Jones rămase cu gura căscată.

— Dacă ştiaţi, nu era cazul să ne mai trimiteţi...

Malko nu-şi putu reţine un zâmbet.

— Nu ştiam, dar din ce mi-aţi spus, am dedus urmarea. Ati făcut o treabă a dracului de bună. Astăzi vă puteţi duce la restaurant, nu la cafenea.

— Super! exclamă Jones. N-am putea profita şi de-o puicuţă? Una, în genul celei pe care aţi masat-o la piscină. Cu bijuteriile ei, cred că are nevoie de tipi solizi şi cinstiţi ca noi.

— Puteţi să încercaţi, spuse Malko. Eu nu sunt gelos. Deci, ne întâlnim la restaurant. Voi duceţi-vă să faceţi un duş.

Rămas singur în apartament, agentul îşi turnă o vodcă, încercând să-şi tempereze bucuria. Nimerise la ţintă: vizita doctorului Sabet la căpitanul Numeiry era vitală, căci acum „cadoul” făcut de Tania ofiţerului, avea o semnificaţie precisă.

Medicul era, incontestabil, amestecat în uciderea egipteanului. Primul său gest, imediat ce şi-a dat seama că e bănuit, a fost să alerge la Numeiry, care, la rândul său, avea legătură cu palatul lui Kahlid, graţie fetei procurate de Tania, Fayrouz, care asculta numai de secretara şeicului, Amina. Malko se întreba de ce i se ordonase Taniei să-i ofere o fată lui Numeiry. Îşi mai spuse că vizita urgentă a doctorului la ofiţer nu putea însemna altceva decât că acesta era în pericol de moarte.

El nu avea acum altceva mai bun de făcut, decât să-i facă curte Beatei Steiner şi să aştepte evenimentele următoarelor 24 de ore cruciale.

Capitolul XIII

Beata Steiner îşi legase părul blond în coadă de cal, coafură ce o întinerea mult. Bustul opulent îi deforma senzual bluza decoltată adânc. Servieta era la locul ei, ataşată de mână. Malko se apropie de femeie, foarte galant.

— V-am căutat ieri seară. Nu eraţi în cameră.

— Aşa este. Am fost obligată să mă întorc la palat. Acum, mă duc la şeica Fatima, dar voi reveni şi vă voi suna în cameră, în cazul în care nu vă găsesc la piscină.

— Aştept cu plăcere.

Văzând-o atât de apetisantă, frustrarea lui se redeşteptă. Aseară fusese obligat să cineze cu „gorilele”, fapt ce nu prea era de rangul lui.

Dar asta era mai puţin important acum. Urgent, trebuia să-l prevină pe Ralph Nader asupra deciziilor pe care le luase. Se pare că timpul începea să se scurgă în favoarea lui, aşa că trebuia acţionat.

Se uită cu coada ochiului la Chris şi Milton. Cei doi, afundaţi în banchetele din hol, îi asigurau o protecţie discretă.

Un Rolls Royce, fără placă cu număr de înmatriculare, de culoare albastru „fazan”, rula cu aproape 200 km/oră, pe drumul Dubai-Abu Dhabi, depăşind sistematic toate celelalte maşini întâlnite în cale. Cu toate acestea, ocupanţii nu aveau „profil” de şeici... Cei trei tineri din Rolls erau bărboşi, în blugi şi bascheţi, cu maiori şi curele late la centură. Pe bancheta din spate, într-un sac de pânză, se afla tot arsenalul lor: mitraliere Skorpio, pistoale automate Random, grenade defensive şi chiar explozibile. Aceşti trei tineri, care trăiau în clandestinitate şi violenţă, erau

membrii aripei extremiste a Organizaţiei pentru Eliberarea Palestinei, fiind trimişi oriunde trebuia acţionat repede, chiar cu riscul vieţii. Sosiseră la Dubai, venind din Yemen, având acte false.

Nu intenţionau să rămână mult timp în Emirate, ci doar cât să-şi îndeplinească misiunea, după care se vor întoarce în Yemen, unde se vor odihni până la următoarea acţiune.

Cel care conducea maşina, dădu drumul radioului şi ceilalţi începură să bată zgomotos din palme, râzând din toată inima. Păreau nişte copii, dar erau copii pregătiţi şi antrenaţi să ucidă. Până la Dubai rămăseseră doar 14 kilometri. Şoferul încetini, căci se apropiau de locul întâlnirii cu „contactul” ce trebuia să le furnizeze ultimele detalii asupra misiunii lor.

□

Tocmai când se pregătea să răsfoiască ziarele, telefonul sună. Privindu-şi ceasul, se gândi că e Beata, dar auzind vocea centralistei, fu extrem de decepţionat.

— Sir, sunteţi aşteptat la bar.

Malko sună în camera ajutoarelor.

— Ne întâlnim peste cinci minute în faţa ascensorului.

Când ieşi din cameră, agentul văzu culoarul pustiu, cu excepţia unei femei de serviciu, de tip oriental. Ea se apropie şi-l întrebă:

— Camera dumneavoastră, numărul 424?

— Da, răspunse el, puţin surprins.

Femeia zâmbi.

— Pot să fac serviciu bun, dacă doriţi, şopti ea.

Arăta destul de sexy, cu figura ei senzuală şi proaspătă. Malko nu avu timp să răspundă. Văzu trăsăturile necunoscutei deformându-se brusc şi chipul marcat de spaimă, privind parcă ceva ce se afla în spatele lui. Se întoarse, dar palierul rămăsese pustiu. Nedumerit, o întrebă:

— Ce este?

În acel moment, se petrecură mai multe lucruri simultan. Se auzi un zgomot surd şi sec, iar femeia, lovită parcă de un pumn invizibil, se dădu înapoi spre ascensor, uşile acestuia deschizându-se brusc. În timp ce se prăvălea în cabina liftului, o pată de sânge îi apăruse în mijlocul frunţii, de parcă i-ar fi apărut un al treilea ochi. Uşile liftului se închiseră. Malko se întoarse şi observă o mână înarmată cu un pistol automat, care ieşea din plafon, exact ca într-un film de groază! Arma era îndreptată asupra lui... Din colţul culoarului apăru silueta masivă a lui Chris Jones, urmat de cea a lui Milton, strigând:

— *Duck*[7]*!*

„Gorilele” aveau deja mâinile în buzunare. Malko făcu un salt, exact în momentul în care un alt glonţ se înfigea în uşa ascensorului. În timp ce se rostogolea, detunăturile armei lui Jones făcură să se cutremure pereţii. Tocmai când încerca să se ridice, Milton îi dădu un ghiont, împingându-l în afara palierului. Avu timp să vadă un bărbat care alerga pe culoar. „Gorilele”, pe burtă, traseră asupra individului, strigându-i lui Malko:

— Nu mişcaţi!

Milton ţâşni spre ucigaş şi-l răsturnă. Auzind cum acesta îşi reîncarcă arma, înaintă spre parapetul care domina cele patru etaje. Ucigaşul rămase câteva clipe blocat de neaşteptata mişcare a adversarului său, încercând să-şi menţină echilibrul. Apoi basculă, tras în jos de greutatea propriului corp şi se prăbuşi în gol, scăpând arma şi scoţând un urlet înfiorător. Milton nu-i văzu prăbuşirea, dar auzi zgomotul făcut de corpul acestuia care, de la înălţimea celor patru etaje, căzuse pe marmura din holul hotelului. Tăcerea se instală imediat. Palid, Milton exclamă:

— Fir-ar al dracului!

Era pentru prima dată când omora un om în acest fel... Malko, ridicându-se, se uită spre plafon, părându-i-se că vede ceva suprarelist. Plafonul părea că sângerează...

— Cred că l-am nimerit, spuse Chris. Tavanul e dublu.

[7] *Pe burtă!* (n.a.)

Înălţându-se pe vârful picioarelor, îndepărtă una dintre plăcile de lemn care compuneau tavanul. Parcă din neant, apăru o mână. Îndepărtând mai multe plăci, agentul văzu un trup lungit. Fără îndoială, era al teroristului mort.

— Sunaţi imediat ambasada, spuse Malko. Rugaţi-l pe Ralph Nader să vină aici, căci sigur vom avea nevoie de el.

Agentul se aplecă peste parapet. O mulţime de curioşi se strânseseră deja în jurul cadavrului strivit. Poliţia din Abu Dhabi urma să sosească, probabil, curând, pentru a cere explicaţii.

— Nu sunteţi înarmat? întrebă Chris.

— Nu, răspunse agentul.

— Mai bine. Noi ne vom descurca.

Escortat de cele două „gorile”, chemă liftul şi ajunse în hol. În faţa celuilalt ascensor, ale cărui uşi erau deschise, se adunase un alt grup de oameni, privind spre cadavrul femeii cu faţa însângerată. Directorul hotelului se afla şi el acolo, alb ca varul.

— E îngrozitor! Ce se întâmplă? întrebă el.

— Nici eu nu ştiu, răspunse Malko. Nişte terorişti au încercat să comită un atentat. Din fericire, aceşti domni, spuse arătând spre cei doi, sunt gărzile mele, trimise de ambasada S.U.A. Fiind înarmaţi, au putut riposta.

□

Din teroristul ucis nu mai rămăsese decât o mare baltă de sânge, pe care un om de serviciu încerca să o cureţe. La apariţia poliţiştilor, curioşii se risipiră. Printre primii, se distingea silueta înaltă a lui Ralph Nader. Din fericire, colonelul Haddad fusese găsit în timp util, astfel că se putuse evita arestarea lui Chris şi Milton.

La intrarea în ţară, ei fuseseră declaraţi ca membri ai serviciului de securitate al Ambasadei S.U.A. Şi astfel, problemele erau rezolvate. Nu li se puteau pune întrebări nici asupra provenienţei armelor şi nici de ce, ducându-se să ia micul dejun, fuseseră înarmaţi până-n dinţi.

Teroriştii morţi, acoperiţi cu nişte pânze albe, aveau asupra lor doar acte false, fără nicio altă hârtie care să desconspire „sponsorizarea” acţiunii 1or. Brusc, câţiva poliţişti împinseră în hol un tânăr cu barbă, în blugi, explicând că fusese descoperit ascuns în parcarea din faţa hotelului. Colonelul Haddad îl întrebă:

— Cine eşti tu? Ăştia doi, care au murit sunt prietenii tăi?

Tânărul răspunse fără ezitare:

— Da! Noi suntem comandoul „Răzbunătorii din 13 iulie” şi am vrut să dăm o lovitură imperialismului american. Nu voi mai răspunde la nicio altă întrebare, dar pot să jur că nu am avut ca ţintă ţara dumneavoastră…

Haddad îl examină pe tânărul palestinian din faţa lui. Nu era pentru prima dată când aceştia atacau în Abu Dhabi. Cu un an în urmă, îl uciseseră pe ministrul comerţului, recunoscând apoi că fusese o eroare. Cu extremiştii palestinieni, totul era posibil.

— Nu aţi vizat pe nimeni în particular?

— Nu, admise tânărul. Ştiam însă că aceşti doi americani sunt ucigaşi plătiţi de Ambasada S.U.A. Noi i-am urmărit…

— Şi femeia din lift?

— Nu ştiu. Precis e o eroare.

Haddad făcu un semn cu capul şi subordonaţii lui îl înşfăcară. Era din nou un caz delicat… Va trebui să-l expulzeze discret, după câteva săptămâni.

Ralph Nader se apropie de colonel.

— Sunteţi mulţumit? Eu cred că ar fi mai bine să nu răspândim povestea. De altfel, nu voi face nicio comunicare oficială, iar dumneavoastră veţi avea depoziţia domnilor Jones şi Brabeck.

— E bine aşa, spuse colonelul Haddad. Dumneavoastră îi veţi însoţi pe cei doi domni pentru a redacta declaraţiile.

În zece minute, cadavrele fuseseră ridicate şi calmul se reinstalase la hotel *Méridien*.

— Vă conduc, le spuse Ralph Nader lui Malko şi „gorilelor”.

Cei patru luară loc în Buick-ul negru al C.I.A. Fiind acum singuri, scoaseră cu toţii câte un oftat.

— Aţi scăpat ca prin minune! vorbi Nader. De unde au apărut aceşti indivizi?

— Nu am nici cea mai mică idee, mărturisi Malko. Oricum, îmi cunoşteau numărul camerei, din moment ce am fost chemat jos… Veniseră să mă lichideze.

— Dar de ce?

— Sunt pe urma a două piste. Trebuiau să mă împiedice să merg mai departe.

Agentul îi povesti americanului despre vizita făcută doctorului Sabet şi de pista ce conducea către căpitanul Numeiry, apoi concluzionă:

— Mereu ajungem în acelaşi punct şi cineva a dorit să nu merg mai departe.

Ajunşi la ambasadă, urcară în biroul lui Nader. Aprinzându-şi o ţigară, acesta întrebă:

— Ucigaşii nu erau localnici. Pentru ce trebuia să se aducă oameni din afară?

— Pentru că era o operaţiune organizată în grabă. Dacă erau prinşi, nu trebuia să se ajungă la „organizator”. Acesta era grăbit, altminteri ar fi acţionat cu mult mai bine decât acum.

Lui Malko îi veni brusc o idee: de ce n-ar folosi-o şi pe Beata Steiner în ancheta sa? Doar se învârtea exact în mediul de care era interesat.

Îi transmise lui Nader decizia lui. Ralph, mai prevăzător, îl sfătui:

— Trebuie să fiţi sigur că fata nu este legată de alt „serviciu”… Acum, duceţi-vă la „electrician”…

□

Taieb Walloud, unul dintre „contactele” lui Ralph Nader, îl asculta cu multă atenţie.

— E ciudat. Mi se pare lipsit de sens să te căzneşti atât, numai cu scopul de a-l lichida pe şeic Zayed.

— Aveţi vreo. Posibilitate să-l supravegheaţi pe căpitanul Numeiry? întrebă Malko. Eu nu vorbesc araba şi sunt uşor de reperat.

Palestinianul reflectă câteva clipe, apoi faţa i se lumină.

— Cred că am o idee. Veniţi cu mine.

Se urcară în Mercedes-ul agentului şi opriră în faţa unei prăvălioare plină cu covoare. Un mustăcios masiv le zâmbi. După ce Walloud, vorbind în parsi, îl prezentă pe Malko, iranianul îi strânse mâna şi îl pofti să ia loc.

Ascultând, prin intermediul palestinianului toată povestea, omul dădu din cap şi spuse:

— Vă ofer serviciile mele şi un covor de valoare, dacă îmi aduceţi capul lui Khomeiny…

— Dacă aş cunoaşte pilotajul, vi l-aş aduce imediat, răspunse Malko, tot cu ajutorul interpretului. Aş avea nevoie însă de informaţii asupra unei femei care vine foarte des pe aici. O cheamă Beata Steiner.

Îi povesti apoi interlocutorului tot ce ştia despre tranzacţiile femeii cu clica emirilor, despre tripla sa naţionalitate şi mai ales despre presupusa firmă la care lucra. Spera într-un răspuns foarte urgent, deoarece investigaţiile sale ajunseseră la un moment foarte important, în care avea nevoie de oameni de încredere.

□

Ajuns la hotel, Malko o găsi pe Beata aşteptându-l, de data asta fără servietă şi cu ochii plini de spaimă. Tânăra se repezi la el.

— Am aflat ce s-a întâmplat. E teribil! Cine a vrut să vă omoare?

— Nişte nebuni. Încercau să protesteze astfel împotriva imperialismului american…

— Dumnezeule! Când mă gândesc că puteam să nu vă mai găsesc în viaţă… E oribil!

— Vă rog să mă aşteptaţi puţin, trebuie să verific ceva.

Malko se duse la centrala telefonică, deservită acum de un filipinez, pe care-l cunoştea din vedere.

— Azi dimineaţă, înainte de evenimente, am fost sunat de aici, de către cineva care dorea să cobor.

— Îmi amintesc, dar nu ştiu cine a fost persoana. Oricum era un bărbat care vorbea stricat engleza.

Probabil era cel de-al treilea terorist, gândi agentul. Dar cine-i dăduse numărul camerei? Tania? Mufti? Sau poate chiar Mandy Brown sau Beata Steiner… Întorcându-se către femeia care-l aştepta, aceasta şi făcu o propunere insolită:

— Nu doriţi să ascultaţi la mine în cameră o casetă cu muzică clasică? Cred că vă va linişti!

Urcară împreună, iar Beata puse o casetă cu unul dintre concertele lui Âlbinoni. Femeia îşi scoase haina taiorului şi se lungise pe pat.

— Veniţi, îl rugă.

Agentul se aşeză lângă ea şi rămaseră aşa, până aproape de jumătatea concertului. El începu s-o sărută şi ea îi întoarse sărutul cu tandreţe şi îndemânare. Gura tinerei îl părăsi pentru a-i explora urechea şi gâtul. Respiraţia îl gâdila plăcut, în timp ce ea se dezbrăca. Malko redescoperi trupul frumos pe care-l masase.

Beata se întoarse pe spate şi-l atrase peste ea.

Când o penetră, unghiile ei i se înfipseră brutal în spate. Femeia îi muşcă buzele şi începu să se mişte încet sub el, cu propriul ritm, mâinile părăsind spatele şi aşezându-i-se pe fese, ca pentru a-i ghida mişcările. După câteva minute, Malko simţi că Beata se apropie de orgasm. Femeia înţepeni într-adevăr, tremură şi căzu inertă. Deschise apoi ochii şi-i spuse, cu voce calmă:

— Sunt multe săptămâni de când nu am mai făcut amor…

Ochii cenuşii aveau aproape o expresie tandră. După ce îl mângâie, continuă:

— Când am crezut, mai devreme, că poate vi s-a întâmplat ceva, am regretat modul meu de comportament din seara trecută…

□

Întors în cameră, Malko auzi telefonul. Era Taieb Walloud.

— Sunt jos şi am noutăţi, anunţă el.

După câteva minute, se întâlniră la bar. Tipul părea extrem de nervos.

— Aţi avut o idee bună! Căpitanul Numeiry a fost chiar acum în oraş, lângă moscheea şiită.

— Şi ce dacă!?! făcu Malko, nemulţumit.

Pentru el, asta nu dovedea decât că Numeiry era un om pios, deşi iubea târfele.

— Acolo s-a întâlnit cu patru bărbaţi, continuă palestinianul. Au vorbit destul de mult, apoi s-au despărţit. Cei patru s-au dus la una dintre dughenele din piaţa de legume, numită „Fructele din Golf”. Este un reper cunoscut de toţi teroriştii pro-Khomeiny, strâns legat de extremiştii palestinieni.

Capitolul XIV

Malko încerca să-şi omoare timpul, neputându-se împiedica să-şi consulte ceasul Seiko-Quartz, la fiecare cinci minute. Mandy Brown trebuia să revină în câteva ore. Cu ajutorul negustorului de covoare, căpitanul Numeiry se afla mereu sub observaţie. Ciocnirea lui din ajun cu teroriştii, însemna iminenţa unei acţiuni dar, din nefericire, nu ştia încă nici unde şi nici când...

Chris şi Milton nu-l mai scăpaseră din ochi, incidentul cu cei trei ucigaşi dovedind că te puteai aştepta oricând, la orice...

□

Uşa de abanos, încrustată cu oglinzi, se învârti încet în jurul axei sale verticale, deplasându-se graţie unor mecanisme invizibile. Era uşa apartamentului în care şeicul Khalid îşi adăpostea noile favorite. Pereţii erau acoperiţi cu blănuri albe de vulpe polară, importate din Canada. Un aparat de climatizare instala în încăpere un frig siberian. Mocheta neagră contrasta cu pereţii. Peste tot erau canapele şi în mijloc trona patul rotund.

Într-un colţ se afla aparatura electronică şi un imens ecran. Khalid intră în cameră, îmbrăcat într-o dichdacha din mătase albă, parfumat şi proaspăt ras. Mandy era aşezată pe pat, uitându-se la un film. Cu puţin timp înainte, i se adusese o foarte pudică rochie neagră, cu o singură crăpătură laterală. Trei cameriste o ajutaseră să se pregătească, ungând-o cu diverse creme şi uleiuri, spălând-o mai întâi, până în cele mai intime părţi ale corpului, iar rezultatul tratamentului se vedea bine...

— Invitaţii mei vor sosi curând, anunţă tânărul şeic. Vom petrece seara împreună şi apoi vei fi condusă la hotel. Aş fi

vrut să mai rămâi dar, din păcate, nu aş fi avut timp să mă ocup de tine, după cum o meriţi.

— Sunt foarte tristă, spuse Mandy, reuşind să-şi disimuleze uşurarea pe care o resimţea.

Se gândea cum s-ar fi simţit într-un harem, rămasă acolo pe viaţă. Gândul era de nesuportat. Nu putea concepe să devină o sclavă.

Mâna ei dreaptă era pusă, neglijent, pe pudriera din aur masiv. Khalid văzu gestul şi zâmbi.

— Îţi voi lăsa o amintire care te va face să te gândeşti la mine. Acum vino şi fă tot ce îţi spun.

□

Taieb Walloud apăru la hotelul *Méridien*, îl traversă şi urcă direct în camera lui Malko. Era o imprudenţă din partea lui, dar circumstanţele impuneau anumite riscuri. Agentul îl lăsă să intre şi palestinianul începu:

— Numeiry tocmai s-a întors de la piaţă, unde s-a întâlnit din nou cu cei patru tipi de ieri. Au urcat cu toţii în maşina lui, având şi un sac ce putea conţine arme.

— Încotro au luat-o? întrebă Malko.

— Au ieşit din Abu Dhabi. După pod au virat la dreapta şi s-au îndreptat spre o pistă care taie deşertul. Oamenii noştri nu i-au mai putut urmări, neavând cum să se ascundă în plin deşert.

Inima agentului începu să-şi accelereze bătăile.

— Nu e pista care duce spre palatul şeicului Ben Rashid?

— Ba da, răspunse Walloud.

Era drumul pe care trebuia să vină Mandy Brown... Îşi dădu seama de gravitatea situaţiei. Era necesară o strategie, urgent de pus în aplicare. Chris şi Milton urmau să vine din clipă în clipă, urmând să realizeze împreună cu ei planul de salvare al americancei.

□

Dineul era pe sfârşite. Peste tot se găseau farfurii cu resturi de miel. Valuri de Pepsi Cola şi whisky fuseseră servite în ceainice, pentru a nu şoca servitorii. Sosise clipa în care femeile se separau de bărbaţi.

Toţi invitaţii îl urmară pe Khalid iar femeile, împreună cu Mandy, se retraseră în alt salon. Partea aceasta a serii nu i se părea deloc amuzantă americancei. Încercase de mai multe ori să ia parte la discuţia femeilor dar ele vorbeau doar despre lipsa distracţiilor şi a banilor… Mereu banii…

Deodată, o uşă se deschise şi în cadrul ei apăru Khalid. Era prerogativa şeicului, de a putea vizita oricând salonul femeilor.

— Doresc să fac o surpriză unora dintre voi, spuse el, cu un aer misterios.

Întinse degetul spre o brună cu un decolteu vertiginos, o alta cu păr lung şi creţ, o englezoaică cu păr scurt, o localnică şi, în sfârşit, spre Mandy. Una câte una, ele se ridicară.

— E un joc? întrebă blonda.

— Desigur, spuse Khalid. Veniţi cu mine.

Apropiindu-se de Mandy, îi şopti la ureche:

— Aşteaptă. Mă întorc imediat.

După ce le conduse pe cele alese, se întoarse şi-i făcu semn americancei să-l urmeze. O duse printr-un labirint de culoare, până la o încăpere mică, goală, cu podeaua acoperită de perne.

Pe un perete se afla o oglindă imensă. În spatele ei, Mandy putu zări femeile alese de şeic, care, în acest timp, pălăvrăgeau.

— Instalează-te şi priveşte, spuse tânărul şeic. Prin această oglindă ele nu te pot vedea. Voi veni să te iau, puţin mai târziu…

□

Mandy contempla intrigată cum Khalid făcea faţă celor patru femei. El scoase dintr-un buzunar cinci diamante,

cam de zece carate, fiecare. Figura şeicului exprima un amestec de excitaţie animalică şi de o veselie răutăcioasă.

— Am o piatră pentru fiecare dintre voi, cu condiţia să acceptaţi condiţiile mele…

— Ce trebuie să facem? întrebă bruna, care de fapt era soţia unui director de bancă.

În câteva cuvinte, savurate cu plăcere, Khalid le explică „jocul”, anunţând că cele care nu doreau să participe, puteau pleca. Localnica se îndreptă spre uşă, toate celelalte rămânând neclintite.

Khalid se aşează pe canapea şi-i făcu semn brunei, care veni şi îngenunche în faţa lui. Ea îşi vârî mâna sub dichdacha şi-i trase slipul, scoţând la vedere un organ în plină erecţie. Şeicul îi şopti ceva la ureche, după care femeia se aşează în patru labe, cu faţa în pernele canapelei.

Bărbatul o pătrunse brutal pe la spate, timp de numai câteva minute, apoi luă unul din diamante, înfundându-l în anus, precum un supozitor.

Mandy, stupefiată, îşi simţea gura uscată şi privea scena simţind şi scârbă, dar şi teamă.

După ce înfundase cu mâna diamantul, şeicul o sodomiză cu brutalitate, femeia scoţând imediat un urlet, pe care-l auzi, bineînţeles, şi miss Brown.

Khalid râdea în hohote, ţinând-o de şolduri pe femeia îngenunchiată, retrăgându-se şi înfingându-se încet, împingând tot mai adânc micuţul diamant, obligând-o să-l accepte.

Mandy se întreba dacă era excitată sau dezgustată. În orice caz, palmele îi erau umede şi nu fu deloc surprinsă să vadă că şeicul se retrăgea, fără a fi juisat. Khalid îi făcu semn blondei şi ritualul continuă, în acelaşi mod. Îi era teamă să nu juiseze, ca să nu piardă pariul făcut cu femeile.

Când ajunse în sfârşit şi la ultima, mişcările deveniră mai violente şi, după ce-şi satisfăcu plăcerea, se ridică.

Le privi îndelung, ştiind că fiecare purta în măruntaie, câte un diamant. Cu o voce seacă, le concedie.

— Acum, întoarceţi-vă la bărbaţii voştri, după care ieşi, trântind uşa.

□

Mandy Brown îl contempla pe şeicul Khalid, cu sentimente oarecum divergente. Faptul de a-l fi văzut sodomizând femeile, la numai câţiva metri de ea, de a-i fi văzut sexul înfigându-se în aceste fese, o excita mai mult decât ar fi vrut să recunoască. În acelaşi timp, tremura de frică, gândindu-se la ce i se rezerva-ei, care era favorita…

— Şi tu vei primi un diamant, spuse şeicul. Însă nu în acelaşi fel. Am vrut doar să-ţi arăt la ce se pretează femeile. Tu vei purta diamantul împreună cu multe alte cadouri. Acum, vino…

Tânăra fu surprinsă constatând că bărbatul mai era încă în erecţie şi părea grăbit să o posede. O răsturnă pe perne, o penetră pe la spate şi, după câteva mişcări, păru satisfăcut. Frustrată, se ridică, având certa impresie că Ben Rashid se gândeşte la cu totul altceva.

— Maşina te aşteaptă, spuse Khalid.

Mandy plecă doar cu pudriera de aur, escortată de Amina. Şoferul unui Mercedes îi deschise politicos portiera din spate a maşinii. Totul se petrecu atât de repede, încât ea mai simţea în pântece urmele calde ale amantului.

Se întoarse, pentru a privi pentru ultima dată ghirlandele luminoase ale palatului şeicului Khalid.

□

Chris Jones înainta cu precauţie pe solul inegal al deşertului, ce se întindea cât vedeai cu ochii, în drum spre palat. Brusc, se opri, şoptind:

— Atenţie! Acolo se află un bărbat.

Noaptea era relativ frumoasă, comparativ cu întinderea neagră, aproape apăsătoare a deşertului neluminat care-i învăluia.

Malko şi cele două ajutoare parcară Mercedesul la marginea drumului care şerpuia spre palat. Agentul încercă să distingă silueta semnalată de Chris. Zări un punct roşu: omul fuma, stând în picioare, chiar la marginea pistei. Dacă informaţiile palestinianului erau corecte, ceilalţi trebuiau să se afle ceva mai departe, împreună cu căpitanul Numeiry. Era riscant să înainteze pe jos, fără a trezi atenţia celui ce stătea de pază.

Malko îl trase de mânecă pe Jones şi-i şopti:

— Trebuie să mergem cu maşina. Repede!

Se întoarseră, alergând pe pietriş şi se aruncară în Mercedes. Timpul îi presa. Ar fi fost de-a dreptul tragic dacă ajungeau prea târziu.

În maşină, agentul le explică planul lui, gândit ad-hoc. După ce rulară circa trei minute, zăriră silueta celui care păzea, dar şi farurile unei maşini ce venea din sens contrar, dinspre palat.

— E sigur Mandy, vorbi Malko.

Bărbatul care păzea ridică braţul stâng, făcându-le semn să stopeze. Agentul încetini imediat şi coborî geamul pe partea lui Chris.

— E rândul tău… îi spuse.

Santinela se apropie de maşină, băgându-şi capul pe geamul deschis. Gestul îi fu fatal. Mâna lui Chris ţâşni ca o cobră, trăgându-l spre interior şi punându-i gâtul pe marginea geamului. Într-o secundă, pumnul lui Jones îi izbi figura, apoi ridică geamul, prinzându-i mitraliera. Nu se auzi niciun zgomot, în afara unui mormăit, gen horcăit, după care omul se prăbuşi la pământ.

După încă treizeci de metri, farurile Mercedesului luminară vechiul Oldsmobil al lui Numeiry, în care stăteau înghesuiţi trei bărbaţi, cu armele pregătite. Chris coborî şi unul dintre ei îl ochi. Milton, care sărise deja din maşină, trase de două ori, atingându-l la cap pe agresor.

— Aruncaţi armele, strigă Jones, care se apropia de Oldsmobil, înarmat cu un „Magnum 357”.

Urmară câteva clipe de dezorientare, apoi ucigaşii aruncară armele. Căpitanul Numeiry ieşi din maşină, cu mâinile ridicate deasupra capului.

Malko îi obligă pe toţi să se ascundă în spatele maşinii, astfel încât să nu poată fi văzuţi de un alt automobil care se apropia.

— Culcaţi-vă la pământ! ordonă Malko.

Numeiry se execută primul, urmat imediat şi de subordonaţii lui. Celălalt Mercedes negru trecu pe lângă ei, fără a încetini. Agentul îl apucă de păr pe sudanez, obligându-l să se ridice.

— Vorbiţi engleza? întrebă el.

Numeiry înclină afirmativ din cap.

— Cine v-a dat ordinul de a executa această ambuscadă?

Sudanezul nu răspunse imediat, apoi o luă la fugă, alergând ca un disperat. Chris îl urmă, lăsându-i pe ceilalţi prizonieri în grija lui Milton. După treizeci de metri, Malko şi Jones îl ajunseră. Omul gâfâia şi spunea vorbe fără şir. Chris se instală pe pieptul lui iar agentul repetă întrebarea:

— Cine?

Sudanezul scutura capul, vizibil îngrozit.

— Şeicul Khalid?

— Nu.

— Secretara lui?

— Nu.

— Atunci, cine?

Tăcerea era întreruptă doar de respiraţia precipitată a căpitanului. Agentul se gândi la altceva.

— Fata pe care aţi vizitat-o aseară, era o recompensă pentru acţiunea de astăzi?

Teroarea crescu în ochii lui Numeiry. Reuşi să bâlbâie, într-o engleză stricată:

— Vă rog, nu-i spuneţi nevestei mele! Vă rog…

— Atunci, vorbiţi!

Lui Jones îi veni o idee:

— Poate ar trebui să vă întoarceţi la hotel şi să verificaţi dacă miss Brown a ajuns cu bine. Ar fi stupid să i se întâmple ceva tocmai acum. Are nevoie de protecţie…

— Şi voi cum vă întoarceţi?

— Îi va face plăcere căpitanului să ne împrumute maşina, făcu Jones cu un zâmbet sinistru. Trebuie doar să-mi spuneţi cum să procedăm în continuare.

— Aduceţi-l la hotel. Vreau să aflu cine i-a dat ordinele.

Se întoarseră toţi trei la maşină, unde agentul îi eliberă pe ceilalţi prizonieri. Numeiry le aruncă o frază în arabă şi aceştia nu aşteptară să li se spună de două ori. În câteva clipe, dispărură în întunericul deşertului.

Mallko se urcă în Mercedes şi plecă spre Abu Dhabi, în timp ce Chris îi puse căpitanului cătuşele pe care le purta veşnic cu el.

— Ne vom întoarce cu toţii, dar ca să nu stăm prea înghesuiţi, tu vei alerga în urma noastră…

Trăgându-l pe sudanez, îl obligă să se lungească în spatele maşinii, agăţându-i o cătuşă de bara din spate.

— Poţi să te urci, atunci când vei răspunde la ceea ce ai fost întrebat. Nu vom conduce cu viteză.

Omul ridică spre el o figură răvăşită.

— Vă rog… lăsaţi-mă…

— Ai fost de faţă când au fost omorâte cele două englezoaice, ia zi?

Sudanzul tăcu mâlc. Chris se urcă în maşină şi apăsă pe viteza întâi. În spate se auziră nişte urlete înfiorătoare. Milton îşi şterse frunte, nervos.

— Eşti dur! Omul ăsta va fi belit ca o portocală…

— Tu ai văzut pozele celor două fete? îl întrebă scurt Chris.

După două sute de metri, opri şi coborî. Numeiry avea figura însângerată şi gemea.

— Vorbeşti?

Celălalt nu răspunse. Chris se urcă din nou şi porni mai repede. Milton îşi astupase urechile, cu toate că ştia că partenerul său avea dreptate. Brusc, maşina făcu un salt înainte.

— Al dracului! înjură Chris. Cred că i s-a desfăcut cătuşa…

În spatele maşinii nu se mai afla nimic. Alergă circa douăzeci de metri şi îl găsi pe Numeiry, sau ce mai rămăsese din el. Cătuşa îi smulsese o parte din mână. Ofiţerul era leşinat. Cu tot antrenamentul, lui Chris îi venea să vomite. Interogatoriul se terminase.

— Trebuie dus la spital, spuse Milton, care coborâse şi el din maşină. Doar nu suntem de la Gestapo!

Îl urcară amândoi în maşină şi, după un sfert de oră de mers, opriră în faţa unui spital. Zărind o targă, luară trupul căpitanului, îl suiră pe ea şi, nefiind nimeni prin preajmă, sunară la punctul de urgenţă, alergând apoi imediat la maşină. După încă două sute de metri părăsiră şi Oldsmobil-ul, preferând să meargă pe jos.

Căpitanul Numeiry nu vorbise, iar Malko va fi privat de „surpriza” pe care ei doreau să i-o facă. Se gândeau totuşi că cei din Abu Dhabi ar fi procedat cu mult mai brutal decât ei.

Capitolul XV

— Malko!

Mandy Brown se aruncă în braţe lui, chiar în holul hotelului *Méridien*, fără a-i păsa de lumea care o privea. Agentul îi întoarse îmbrăţişarea şi o conduse imediat în apartament. Tânăra americancă habar nu avea din ce scăpase...

După ce intrară, femeia i se agăţă de gât, strigând:

— M-am săturat până peste cap de folclorul lor şi de persoane care regulează pe sub rochii...

Malko îi răspunse, pe un ton ferm.

— Aş vrea să discutăm ceva foarte important. În seara asta se planificase uciderea ta...

În timp ce-i povesti totul, miss Brown asculta cu gura căscată. La sfârşit explodă:

— Mizerabilul! Este doar un gunoi!

— Eşti sigură? întrebă Malko.

Cu ochii plini de furie, femeia îi povesti scena cu diamantele şi termină, spunând:

— Gunoiul ăsta calic ştia că voi fi omorâtă! A preferat să nu mă facă să suport şi eu acelaşi tratament, pentru a nu-şi pierde diamantul. Dar sunt foarte mulţumită că i-am umflat chestia asta din aur, spuse Mandy, cu un ton răzbunător.

— Unde ai găsit-o?

— Era într-o cameră plină de bijuterii, în care locuiam eu.

Malko lăsă pudriera şi formă numărul lui Ralph Nader. Acesta răspunse imediat, ascultând istoria ambuscadei pusă la punct de cei de la palat.

— Am recuperat-o pe miss Brown. Ar fi trebuit să i se întâmple acelaşi lucru, ca celorlalte două fete, dar am intervenit la timp. Cred că e momentul să acţionăm oficial.

— E prea târziu în seara asta, replică Nader. Mâine însă, la prima oră, voi cere o audienţă la şeicul Zayed şi îi voi povesti totul. Acum avem suficiente elemente, inclusiv pe

căpitanul Numeiry. Şeicul va fi obligat să mă asculte, char dacă nu-i va plăcea ce aude. Până atunci, somn uşor şi felicitări. Aţi făcut o treabă minunată!

Mandy încă mai avea lacrimi în ochi.

— Era să mor, scâncea ea. Fără tine aş fi fost pierdută.

Se aruncă în braţe lui, ferm hotărâtă să-şi manifeste recunoştinţa, ceea ce şi făcu. Sexul bărbatului dispăru cu totul în gura ei lacomă. Recunoştinţa era extrem de activă. După o zi tumultuoasă, era binefăcătoare o partidă de amor cu focoasa americancă. Simţea cum întreg organismul se destinde şi viaţa parcă era mai aproape de culoarea roz...

□

Mandy încă mai dormea, cu pumnii strânşi, când el se hotărî să coboare la cafenea, unde bănuia că este aşteptat de „gorilele”. Se gândea ca apoi să meargă cu toţii la Ambasada Americană. Când ajunse în hol, o zări pe Beata Steiner, care avea un zâmbet crispat şi era palidă.

— Nu vă simţiţi bine?

— Cred că am mâncat o porcăire ieri seară, răspunse tânăra femeie. Din nefericire, am întâlniri toată ziua şi nu pot sta în pat. Oh!

Îşi duse mâna la stomac, prinsă de o nouă durere şi având în ochi o lucire de panică.

— Puteţi să-mi faceţi un mic serviciu? Trebuie să mă duc urgent la toaletă. Îmi puteţi păzi servieta preţ de câteva clipe?

Pentru un gentleman ca el, era dificil să refuze. Cu un zâmbet de recunoştinţă, Beata îi trecu lui cătuşa.

— Mă întorc imediat, spuse ea. Vă găsesc aici?

— Nu, la cafenea, răspunse Malko.

O văzu dispărând spre toaletă şi el se îndreptă spre cafenea. După câţiva paşi, difuzorul anunţă că este chemat la telefon. Făcu cale-ntoarsă, până în capătul opus holului. Era vocea lui Taied Walloud, anormal de tensionată.

— Am noutăţi, şopti palestinianul. Sunt legate de persoana care pretinde că este Beata Steiner.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Ştiţi cine este?

— Nu.

— O „rândunică” de la K.G.B. Adevărata Beata Steiner a murit într-un accident în Polonia. Aceasta, al cărui nume adevărat nu-l cunoaştem, i-a luat paşaportul şi actele. Prietenii noştri i-au semnalat deja prezenţa în diferite locuri din Orientul Mijlociu. Trebuie să fiţi extrem de prudent căci este foarte periculoasă. Mă auziţi?

— Da. Vă rechem eu.

Malko alergă spre toaleta femeilor şi în câteva secunde văzu toate uşile deschise. Beata nu era acolo... Revenind la recepţie, după ce sunase fără succes în camera femeii, întrebă:

— N-aţi văzut-o cumva pe miss Steiner?

— Ba da! A plecat acum câteva minute.

După ce inspectă şi parcarea din faţa hotelului, fără a o găsi, reveni în hol, cu servieta prinsă de mâna stângă, sub privirile curioase ale celor de la recepţie, care ştiau că Beata nu dădea niciodată servieta altcuiva. Malko se aşeză pe un fotoliu şi începu să umble discret la încuietoarea cătuşei.

Imediat îşi dădu seama de realitate şi simţi o sudoare rece care-i îngheţa coloana. Era evident de ce i se lăsase obiectul şi ce conţinea acesta. Şi mai rău era că nu o putea nici desprinde de mână şi nici deschide spre interior. Îl chemă pe unul dintre funcţionarii de la recepţie şi-i spuse, crispat, dar ferm:

— Căutaţi-l pe director. Acum! E o chestiune de viaţă şi de moarte.

Când apăru directorul, un bărbat scund şi chel, Malko îi spuse şoptit:

— Trebuie să mă ajutaţi. Servieta e plină cu explozibil. Dacă nu o deschidem imediat, vom sări în aer, cu hotel cu tot...

Capitolul XVI

Privirea directorului se plimba de la servietă la Malko, cu un amestec de stupefacţie şi groază, apoi un zâmbet palid i se întipări pe faţă.

— E o glumă?

— Nu e nicio glumă, replică agentul. Cred că aveţi în hotel un serviciu de întreţinere sau un lăcătuş. Obiectul ăsta este un fel de maşină infernală...

După tonul vocii şi după privirea îngrozită, arabul îşi dădu seama că era vorba de ceva serios. Totuşi, el remarcă:

— Dar această geantă aparţine lui miss...

— Ştiu, dar nu avem timp acum de povestit. Vreţi să mă ajutaţi sau nu?

Directorul privi înlemnit spre holul său nou-nouţ.

— N-ar trebui să rămâneţi aici, propuse el, timid. Dacă...

Malko îl văzu plecând în fugă, fără să ştie dacă pleca definitiv sau se ducea după ajutoare.

Căuta cu disperare o soluţie pentru capcana în care fusese prins, dar îşi simţea creierul golit de orice idee. Privind în jurul său, avu un şoc: holul se golise, ca prin miracol. Era absolut singur...

Brusc, îi trecu prin minte o soluţie abominabilă: să-şi taie braţul! Îşi dădu seama la timp că nu avea nimic ta dispoziţie pentru o astfel de operaţie!

În sfârşit, se gândi la „gorile”. Când intră în cafenea, Chris tocmai îşi achita consumaţia. Văzându-l pe Malko, zâmbi ironic.

— Deci, am umflat şi bijuteriile?!

— N-am timp de glume. Servieta e plină cu explozibil. Beata mi-a prins-o de mână, pentru a se debarasa de mine.

Chris încetă cu râsul. Nu era el campionul cuvintelor încrucişate dar, în circumstanţe dificile, reacţiona rapid. Examină repede încuietoarea, apoi privirea îi străbătu

cafeneaua. Agentul îl văzu cum se năpustea asupra unei femei bătrâne, care avea un coc enorm. Fără explicaţii, „gorila” cotrobăi prin părul acesteia, cu toate ţipetele isterice. Reveni, ţinând triumfător în mână o agrafă dublă de păr, destul de rigidă. Malko avea gâtul atât de uscat, încât abia mai putea respira. La fiecare secundă, i se părea că aude un scârţâit suspect din interiorul obiectului ucigaş.

Haideţi la piscină. Dacă explodează, vor fi mai puţine stricăciuni.

Cei doi bărbaţi ieşiră în fugă din cafenea. Zvonul exploziei se răspândise şi clienţii aşteptau îngroziţi. Desigur, majoritatea părăsiseră de mult hotelul. Agentul se lungise pe burtă, scufundându-şi braţul cu servieta în apă. Chris se lungi în aceeaşi poziţie şi-şi băgă în piscină ambele mâini.

Milton, care asistase până acum neputincios, profera nişte blesteme. Chris îndoise agrafa şi introduse delicat bucla în închizătoarea cătuşelor. Cu fruntea transpirată, Malko număra secundele.

— La dracu’! înjură Jones.

Agrafa se răsucise. O scoase şi refăcu bucla. În mintea agentului defilau imagini fără legătură între ele: Alexandra, castelul, scene erotice, scene violente... Calm, îi spuse lui Milton:

— Dă-te înapoi! N-are rost să sărim în aer toţi trei...

Brabeck nici nu se clinti. După douăzeci de secunde se auzi un „clic” şi Jones scoase un urlet de bucurie, chiar în momentul în care cătuşa se deschise. O smulse de la mână şi servieta neagră, antrenată de propria-i greutate, căzu pe fundul piscinei. Malko se ridică, încercând să-şi revină.

— Unde ai învăţat asta?

— E unul din primele trucuri pe care le înveţi la Fort Bragg. Dar a trecut mult timp de când nu l-am folosit.

— Poate a fost o păcăleală, vorbi Milton. Nu s-ar zice că a explodat.

— Dacă e o păcăleală, Beata Steiner vă apărea în curând. Dar m-aş mira, continuă Malko.

Directorul hotelului apăru la piscină, numai zâmbete.

— Deci, a fost o glumă, nu?

Agentul nu mai avu timp să-i răspundă.

O explozie surdă zgudui solul şi din apă ţâşni un jet de lichid foarte înalt, împreună cu bucăţi din carapacea purtătoare de moarte. Unda de şoc sparse geamurile şi dărâmă câteva uşi.

— Cred că nu a fost o păcăleală, spuse Malko.

□

Ralph Nader zâmbea. Până şi colonelul iordanian care era aşezat lângă el, mult mai închis din fire, nu-şi putea ascunde bucuria. După explozia de la hotel, Malko, Chris şi Milton se duseseră la ambasadă, cum era prevăzut anterior.

Trebuiau să afle ce făcuse Nader la întâlnirea cu şeicul Zayed.

— Colonelul Haddad vă transmite felicitări pentru modul în care aţi acţionat, spuse Nader. Nu era cazul să vă mai faceţi griji, serviciile sale au acum control deplin asupra situaţiei.

Malko mulţumi printr-un zâmbet.

— Ce înseamnă asta? întrebă el.

— Totul va fi bine, răspunse americanul, cu un gest liniştitor, l-am explicat şeicului ceea ce ştiam despre complot. Reacţia a fost imediată. L-a arestat pe şeicul Khalid, care acum se află sub pază militară în palatul său. Acesta a şi mărturisit că voia să atenteze la viaţa lui Zayed.

Agentul rămânea totuşi neliniştit.

— Şi complicii şeicului?

— Niciunul. Nu mai are posibilitatea de a acţiona, afirmă Nader. Femeia care a vrut să vă asasineze, Beata Steiner, a fugit. Ancheta a stabilit că ţinea permanent legătura cu Amina, secretara şeicului. Acesta din urmă i-a băgat în cap lui Khalid proiectul satanic.

— Unde se află ea acum?

— Voia să fugă, dar a fost arestată.

— Dar căpitanul Numeiry?

— Arestat. A trecut deja la mărturisiri. Şi el asculta de ordinele palestinienei.

— Ce l-a determinat să acţioneze astfel?

— Aţi văzut-o pe nevasta lui? Un monstru de trei tone. El avea o frică teribilă de ea. Deoarece solda nu-i permitea să-şi ofere fete tinere, a fost o pradă uşoară pentru Amina.

— Şi Youssouf? continuă Mlako.

— Nu era amestecat în afacere. Unul dintre subalternii lui, un maistru pe nume Khalifa, prieten cu Numeiry, a avut ideea buldozerelor. A fost şi el arestat... Mulţumită dumneavoastră, totul este perfect şi cazul închis.

— Dar doctorul Sabet?, insistă agentul.

Chipul americanului se umbri.

— Nu a fost încă găsit...

— Ce voia de fapt şeicul Khalid?

— Un lucru simplu: mai mulţi bani. Considera că generozitatea vărului său, şeicul Zayed, nu era suficient de mare şi a ales metoda beduinilor: asasinatul, fără însă a-şi da seama că nu e suficient de competent pentru a reuşi.

Colonelul iordanian se scuză, strânse mâna celor prezenţi şi plecă în grabă.

— Totul e bine, când se sfârşeşte cu bine. Desigur nu îi iau în calcul pe Mufti, pe englezoaice şi pe Tania. Rămân totuşi întrebări fără răspuns, concluzionă Malko.

Ralph Nader era cam contrariat, dar spuse, zâmbind:

— Dragul meu, să nu fim mai catolici decât papa. Noi i-am adus, pe o tavă de argint, un complot, şeicului Zayed. Acesta ne este recunoscător. Cred că s-ar înfuria dacă ne-am amesteca şi în treburile sale interne...

— Uitaţi un lucru important, spuse Malko. Beata Steiner era agent K.G.B., iar ea avea cu totul alt motiv să mă ucidă. Lor le era teamă că voi continua ancheta şi voi descoperi adevărul.

— Despre ce vorbiţi?

— Despre ceea ce se va întâmpla de acum încolo. Doar nu credeţi că sovieticii şi-au spart capul degeaba ca să-l pună pe idiotul de Khalid, şeful acţiunii din Abu Dhabi. Să

fim serioşi, omul n-are nimic dintr-un marxist. Operaţiunea Zayed era numai un paravan, altceva se află în spate.

— De ce anume vă temeţi, întrebă Nader, cam nedumerit.

— Beata Steiner se află în libertate şi nu cunoaştem nici planul teroriştilor care au venit să mă asasineze la hotel.

Ralph oftă.

— Sper să vă înşelaţi. Am încredere în colonelul Haddad, care nu vrea să-şi piardă capul.

— Să vă audă Dumnezeu! spuse Malko.

Îşi dorea cel mai mult să se odihnească, după toate emoţiile prin care trecuse. Pentru starea în care se găsea, Mandy Brown era antidotul ideal.

□

Mandy îşi refăcuse tonusul. Îmbrăcată într-o rochie foarte decoltată, lua cina cu Malko. La un moment dat, oftă adânc.

— Mizerabilul de Khalid... Putea să-mi dea măcar diamantul...

— Păcat că n-am recuperat bijuteriile Beatei Steiner, ţi-aş fi putut dărui eu o grămadă de frumuseţi!

— Eşti un amor! Sunt mulţumită totuşi că i-am luat măcar această pudrieră. Parcă ţi-am mai arătat-o, nu-a aşa?

Malko o examină şi tocmai când voia să i-o înapoieze, observă nişte inscripţii, gravate în interior: *Dubai-Umm Shaif, Gold boat. Kabouz*...

Tulburat de acest mesaj, venit de dincolo de mormânt, agentul se repezi la telefon. Auzi vocea lui Ralph Nader şi îi spuse:

— Fiţi atent! Numele Umm Shaif vă spune ceva? E un emir?

Americanul izbucni în râs.

— Nu, este cel mâi mare zăcământ de petrol din afara oraşului, cam la o oră de mers cu elicopterul. Este un complex unic în lume.

— Şi Kabouz?

De data asta urmă o scurtă pauză.

— Kabouz este sultanul Omanului.

— Vine în vizită la Abu Dhabi?

— Câteodată. Nu se află în termeni prea buni cu şeicul Zayed şi în plus, e gelos pe petrolul lui.

— Probabil că englezoaicele au simţit că ceva nu este în regulă cu invitaţia lui Khalid şi au notat pe pudrieră ultimele informaţii pe care le deţineau, mai spuse Malko.

— Mă tem că nu vom afla niciodată. Oricum, va trebui să exploatăm aceste informaţii.

Agentul era de aceeaşi părere.

— Trebuie să verificăm, în primul rând, dacă sultanul Kabouz nu e aşteptat în zilele ce urmează, să sosească la Abu Dhabi şi dacă nu are planificată o vizită la Umm Shaif. Ar fi o ţintă interesantă pentru sovietici, mult mai importantă decât bătrânul Zayed…

— Aveţi dreptate, zise Ralph Nader. Ruşii ar da orice să destabilizeze Omanul. Totuşi, nu pricep de ce noi nu am fost informaţi despre această vizită.

— Verificaţi acum, spuse Malko. Sarcastic. Ar fi neplăcut pentru dumneavoastră să aflaţi din ziare despre asasinat…

□

Cu căştile la urechi, goală puşcă, miss Brown se fâţâia în pat, aşa că nu auzi telefonul sunând. Malko se repezi şi auzi vocea lui Nader:

— Kabouz a sosit în seara asta, cu un avion al şeicului Zayed, VC 10 şi locuieşte la palatul acestuia. Mâine dimineaţă are în program o vizită la Umm Shaif.

— Trebuie să anulaţi programul, îl sfătui Malko

— Imediat mă voi ocupa exact de acest lucru. Voi lua legătura cu colonelul Haddad. Este obligatoriu să anulez vizita, pentru că nu prea avem mulţi aliaţi în regiune.

□

Telefonul îl trezi pe Malko. Tresărind din somnul profund, se uită la ceas. Era ora două dimineaţa şi de cealaltă parte a firului auzi vocea lui Nader.

— L-am găsit pe Haddad. Cei din Abu Dhabi refuză să modifice programul lui Kabouz.

Capitolul XVII

— Dumnezeule! explodă Malko. Sunt nebuni?

— Nu, replică americanul, dar nu vor să-şi piardă imaginea în faţa unui musafir care, oricum nu-i prea iubeşte. Haddad e convins că sunteţi prea pesimist şi că sultanul nu riscă nicio primejdie... În plus, spune că paza va fi dublată.

— Şi dumneavoastră ce credeţi? Sunteţi de aceeaşi părere?

— Nu, mărturisi Nader. Nu putem sta cu braţele încrucişate. Aveţi vreo idee?

— Vagă. La ce oră începe vizita?

— N-am putut afla exact. Cu arabii nu poţi cunoaşte nimic precis.

— Găsiţi-mi un elicopter. De acum încolo, voi fi pe picior de război, împreună cu Milton şi Chris.

— Un elicopter? oftă Ralph. Nu prea avem...

— Descurcaţi-vă, spuse nervos Malko. Dacă dumneavoastră nu puteţi găsi aşa ceva, ar fi mai bine să vă schimbaţi meseria! Gândiţi-vă la imaginea propriei ţări. Ce s-ar întâmpla dacă aţi eşua tocmai acum, când lucrurile sunt atât de clare.

O tăcere neobişnuită domnea în Mercedes, în timp ce traversau oraşul în drum spre aeroport.

Milton şi Chris dormeau, iar agentul fusese nevoit să-şi dea cu mult after-shave, pentru a se putea trezi. Intrând în incinta aeroportului, se adresă unui pilot.

— Îl caut pe Jim Mahoney, spuse el.

Omul întinse braţul, arătând spre un mic Bell cu cinci locuri.

— E acolo.

Cei trei se îndreptară spre elicopter. Pilotul era nebărbierit şi, în alte circumstanţe, Malko nu i-ar fi încredinţat viaţa.

— Sunteţi Jim Mahoney? întrebă el.

Pilotul îl examină, cu o privire ostilă.

— Mda. Dumneavoastră sunteţi prietenul lui mister Nader? Unde mergem?

— La Dubai.

Mahony rânji, dezamăgit.

— Aşa, simplu, fără misiune, fără plan de zbor? Sunt aproape sigur că voi fi doborât... în fine, sper că mister Nader să-şi ţină promisiunea. Urcaţi.

După ce se instalară cu toţii, Mahoney declanşă turbina şi elicopterul începu să vibreze din toate încheieturile. Apoi, într-un zgomot asurzitor, aparatul se ridică încet, îndreptându-se către mare.

— Cât timp facem până la Dubai? strigă Malko.

— Cam douăzeci şi cinci de minute. Unde anume în Dubai?

— În „golf”.

— Dar nu avem voie să aterizăm acolo...

— Şi totuşi, acolo vom ateriza, spuse ferm agentul, uitându-se fioros la pilot.

Tăcerea se reinstală. Aparatul survola deşertul. Agentul nu ştia cum va proceda. În momentul în care apăru panglica „golfului”, Jim se întoarse spre Malko şi-i spuse, indicând un spaţiu liber, pe chei, în faţa *Intercontinentalului*:

— Dacă ţineţi neapărat, putem ateriza acolo.

— În ordine.

Mahony încetini şi ateriză. Agentul sări din aparat şi ordonă:

— Chris, vii cu mine! Milton, tu rămâi aici!

Linge şi Jones plecară în pas alergător, ajungând imediat în faţa hotelului *Carlton*, unde o văzuse pe Tania. Acolo se făceau operaţiuni de încărcare într-una din bărci. Malko, puţin mirat de activitatea febrilă, găsi în sfârşit un marinar

care rupea puţină engleză şi pe care-l întrebă ce destinaţie are barca.

— India, răspunse omul, râzând. Numai aur! „Barca de aur”!

Malko se gândea că ar putea fi chiar mijlocul de transport al teroriştilor. Dacă ar zbura foarte jos, o vor putea repera, în cazul în care micuţa navă se îndrepta spre Umm Shaif.

Ajunseră înapoi la elicopter şi decolară, chiar în momentul în care spre ei se îndrepta un echipaj de poliţie.

— Unde mergem? întrebă pilotul.

— La Umm Shaif, răspunse Malko, explicându-i ce urmăreau.

— Dacă au plecat spre India, vor merge spre strâmtoarea Ormuz, dar dacă se îndreaptă spre Umm Shaif, o vor lua pe cu totul alt drum, adică spre vest.

După acest dialog, tăcerea se instală în avionul care zbura acum la două sute de picioare deasupra mării. Deodată, în faţa lor nu se mai vedea nimic, în afara unei pături dense, albe şi opace.

— A dracului de ceaţă! înjură Mahoney.

Practic, zburau printr-un pachet de vată! Nici marea nu se mai distingea, aşa că elicopterul începu să urce puţin ajungând, în sfârşit, în plin soare. Jim întrebă:

— Ce facem acum? Nu sunt echipat pentru a străbate norul de ceaţă.

— Credeţi că „barca de aur” se îndrepta spre Umm Shaif?

— Cu siguranţă... Dar poate face contrabandă cu Iranul şi, în acest caz, nu are alt drum. Totuşi, în asemenea scopuri, nu se folosesc bărci atât de rapide, cum e cea pe care o urmărim...

Puteau fi, teroriştii... Lui Malko îi veni dintr-odată o idee.

— Dacă este ceaţă şi în Abu Dhabi, înseamnă că nici delegaţia oficială nu poate decola?

— Depinde, explică pilotul. Pot folosi avioane mici până în insula Pas, care se află la câteva minute de Umm Shaif.

— Atunci nu avem de ales. Zburaţi deasupra stratului de ceaţă până aproape de Umm Shaif, apoi vom încerca să coborâm.

— Cum doriţi, dar vă atrag atenţia că nu prea mai avem combustibil. Să nu ne trezim în apă.

După patruzeci de minute de zbor, printr-o crăpătură a norilor, agentul zări o platformă:

— Aterizaţi aici!

— Dar e o nebunie, mormăi pilotul. Ceaţa e foarte densă…

Toţi îşi ţineau răsuflarea când aparatul începu să coboare, cu viteză minimă. Nu se vedea nici la un metru.

— Dacă ne lovim de platformă, vom muri cu toţii, mai spuse Mahoney.

Nimeni nu răspunse. Secundele se scurgeau, interminabile. Deodată, Jim efectuă o înclinaţie bruscă… Malko apucă să zărească o structură metalică pe care fuseseră aproape să o zdrobească.

Ceaţa se maţ risipi şi apăru platforma care se întindea sub ei. Într-un ultim efort, pilotul puse elicopterul jos şi îşi şterse fruntea.

— Eu nu mă mai mişc de aici, anunţă el. N-aveţi decât să vă continuaţi nebuniile, înotând.

În jur, ceaţa se întindea peste tot. Puţul care domina platforma, avea înscris pe el numărul 24.

Capitolul XVIII

Jim Mahony oprise rotorul elicopterului, rămânând aplecat peste harta sa.

— Mai sunt douăzeci de minute de zbor de Umm Shaif.

— Suntem obligaţi să ajungem acolo. „Barca de aur” nu a fost împiedicată de ceaţă. Nu ne putem asuma riscul…

Pilotul înălţă din umeri.

— O.K.! Dacă ne vom sparge capetele, voi aţi vrut-o!

Aparatul se înălţă şi străpunse repede stratul de ceaţă, zburând spre vest. Marea apărea, puţin câte puţin. Bucuros, Malko zări o pată întunecată pe scânteierea valurilor

Era o barcă, imobilă, la ancoră.

— Apropiaţi-vă, îi strigă lui Mahony.

Elicopterul începu să se rotească deasupra apei. Barca părea pustie, când, brusc, agentul zări părul blond al Beatei Steiner.

Când îi observă, tânăra femeie luă un Kalaşnikov, îndreptându-l spre ei. Pilotul se înălţă la timp, pentru a nu fi nimerit de rafalele armei.

Apucară să vadă cum din interiorul bărcii apăreau şi alţi oameni înarmaţi.

— Mergeţi spre Umm Shaif, ordonă Malko, sigur deja de ceea ce se punea la cale.

De data asta, Jim nu se mai lăsă rugat, virând deasupra ceţei, razant cu marea. Chris scoase brusc un strigăt:

— Iată-i!

Malko privi în jos şi zări opt plonjori, dintre care trei împingeau scutere submarine. La mică depărtare se observa şi complexul, ca o structură ce se înălţa deasupra mării, mult mai mare faţă de puţurile care o înconjurau. Acolo nu exista nici cea mai mică pază sau protecţie, făcând astfel posibil raidul plonjorilor. Când ajunseră chiar deasupra complexului, agentul strigă.

— Coborâţi!

Jim Mahoney se supuse. Malko zări grupul oficialilor, care se îndrepta spre complex. Se observa clar escorta şeicului Zayed, înarmată până-n dinţi.

Gărzile începuseră deja să îndrepte armele către elicopter.

— Intraţi în contact cu ei, ceru Malko. Să-l cheme urgent pe colonelul Haddad.

Pilotul vorbea deja la microfon, apoi îi traduse ce se anunţase în arabă:

— Vor să plecăm. E interzis să survolăm complexul în timpul vizitei oficiale. Ne ameninţă că vor trage asupra noastră.

— Insistaţi. Trebuie să vorbim cu Haddad. Explicaţi-le că i-am văzut pe plonjorii cu scutere, care se pregătesc pentru a face să explodeze întreaga zonă.

Tot rotindu-se deasupra, Jim transmise exact ce îi ordonase Malko. Cortegiul oficial se oprise şi toată lumea privea spre elicopter.

Agentul zări înotătorii care se apropiaseră deja de unul dintre pilonii complexului. Dacă acesta sărea în aer, întreaga structură se prăbuşea şi se scufunda în mare. La cinci sute de metri depărtare, Malko văzu un puţ, de unde ar putea comunica, mai apăraţi de gloanţe.

— Aterizaţi acolo, spuse agentul, arătându-i pilotului zona.

Elicopterul ateriză pe platforma puţului. Malko era furios, fiind sigur că aparatul său servise teroriştilor, ca diversiune. Brusc, Mahoney îi strigă:

— Colonelul Haddad e pe fir!

Îi smulse microfonul şi auzi vocea colonelului.

— Aici Malko Linge. Prietenul lui Nader. Nişte terorişti sunt pregătiţi să facă să explodeze unul dintre pilonii complexului. Totul va sări în aer. Mă auziţi?

— Unde sunt?

— Pe mare! îi puteţi vedea.

Nu se mai auzi nimic, dar agentul observă un du-te-vino pe pasarela cu oficialităţi.

— Decolaţi, ordonă din nou Malko. Acum nu vor mai trage în noi.

Văzând că li se face semn de pe platformă, ceea ce însemna că situaţia lor se schimbase, agentul luă microfonul şi strigă în engleză:

— Evacuaţi imediat toată zona. Totul va sări în aer!

Bucuros că în sfârşit erau crezuţi, văzu cum jos se dădea alarma. Dichdachelele o luau la fugă spre elicoptere, cu şeicul Zayed în frunte, urmat îndeaproape de invitatul său.

În acelaşi timp, înotătorii se îndreptau în viteză spre barca lor. Şeicul Zayed tocmai se pregătea să urce treptele aparatului de zbor, când o formidabilă explozie făcu să tremure totul. Din mare se ridică o coloană lichidă, măturând soldaţii care rămăseseră pe loc, urmată imediat de o jerbă de flăcări, care apăru din jurul complexului.

Dacă Malko nu l-ar fi avertizat pe colonelul Haddad, acum ar fi fost cu toţii cuprinşi de foc.

Prin radio, deja salvaţi, colonelul întreba unde se află teroriştii. Agentul îi explică despre „barca de aur” ultrarapidă.

— Încercaţi să-i urmăriţi, îl rugă iordanianul.

Malko reperă cu uşurinţă vasul, dar nu prea avea cum să intervină. În plus, barca se depărta în viteză, îndreptându-se spre coasta iraniană. Momentul era de importanţă crucială. Toată poliţia şi securitatea erau la posturi. Urmăriţii nu mai aveau nicio şansă…

Colonelul Haddad ieşi din baraca de lemn şi alergă spre elicopterul care ateriza, într-un nor de praf. Acesta îl strânse în braţe pe Malko, vorbind în arabă şi engleză, gâtuit de emoţie. Jim Mahoney sări din aparat şi-i arătă două mici găuri din elice.

— În Vietnam am văzut ţipi sărind în aer pentru mai puţin decât atât…

Capitolul XIX

Un şir dublu de soldaţi înarmaţi străjuia drumul ce ducea spre intrarea în Palatul Mării, aparţinând şeicului Zayed. Toţi aveau figuri sălbatice, indiferente la trecerea Rolls-Royce-ului în care se găseau Mandy şi Malko.

Trecuseră opt zile de la atentat. Chris şi Milton se întorseseră în S.U.A. şi agentul fusese invitat personal de şeicul Zayed, să mai petreacă ceva timp la Abu Dhabi, ca oaspete oficial. Se folosise din plin de această perioadă, vizitând deşertul şi făcând amor cu Mandy…

Un alt şir de soldaţi închidea perimetrul. În faţă se afla un singur bărbat, cu pantaloni bufanţi, sprijinit de un paloş lung, puţin curbat. Era călăul oficial al Emiratelor Arabe Unite.

— Mi-e frică, spuse Mandy. N-am văzut niciodată aşa ceva. Trebuie să coborâm din maşină?

— Nu. În principiu, nu sunt admişi străinii la o astfel de execuţie, dar nu uita, noi suntem aici din partea şeicului Zayed.

— Priveşte! strigă femeia.

O furgonetă zăbrelită se oprea şi din ea începură să coboare prizonierii, cu mâinile legate la spate. Întâi iranienii, apoi căpitanul Numeiry. După el urmară Amina, câteva personaje necunoscute de la palat şi ultimul, şeicul Khalid.

— Dumnezeule! oftă Mandy.

Călăul îl luă pe primul iranian de umeri şi-l obligă să îngenuncheze, cu faţa spre public. Fără ca măcar să-l lege la ochi, trecu în spatele lui şi ridică paloşul. Totul fusese extrem de rapid, încât nici nu sesizară momentul desprinderii capului de trup.

Femeia scoase un ţipăt de groază.

— E oribil, şopti ea.

Impresionată, dar excitată, ea îi luă mâna lui Malko şi i-o sprijini pe pieptul transpirat. Instinctiv, el o trase mai aproape de el, simţindu-i şoldurile legănându-se ritmic lângă ale sale. Senzaţia era stranie…

Călăul îşi făcea în continuare datoria, bine antrenat pentru această meserie. Ajunsese deja la căpitanul Numeiry, care se lăsă cu greu, fiind tras aproape cu forţa.

Malko o aşeză pe Mandy pe genunchii lui şi o penetră cu o mişcare abia perceptibilă. Femeia scoase un geamăt înăbuşit şi se înfipse cu hotărâre, continuându-şi mişcarea ritmică a şoldurilor.

Călăul ajunse la Amina şi aici avu loc o schimbare. Lăsă paloşul şi scoase un revolver, pe care-l îndreptă spre capul victimei.

— E oribil, repeta Mandy. Acum strânge-mă tare.

În culmea excitaţiei, nepăsându-i nici de şofer, nici de cei ce puteau privi în interiorul maşinii, trăia momentul foarte intens.

Ajungând la şeicul Khalid, călăul aşteptă puţin, ca pentru a permite spectatorilor să se bucure mai mult de ceea ce vedeau.

Mandy scoase un oftat ciudat, exact în clipa în care paloşul reteza capul şeicului. Malko nu se putu abţine nici el şi explodă în pântecul oferit.

Întorcând spre el un chip pe care se citea emoţia, femeia spuse, oftând uşor:

— A fost îngrozitor! Nu voi mai asista în viaţa mea la o execuţie!

Redactor: ***Ani Sângeorzan***
Redactor tehnic: ***Ioana Sandu***
Tehnoredactare computerizată: ***Ani Sângeorzan***
Publicitate: ***Nelu Georgescu***

Tiparul executat sub comanda nr. 350
Compania Naţională a Imprimeriilor

Cuprins

Capitolul I.....4
Capitolul II.....13
Capitolul III.....18
Capitolul IV.....26
Capitolul V.....34
Capitolul VI.....42
Capitolul VII.....49
Capitolul VIII.....56
Capitolul IX.....63
Capitolul X.....73
Capitolul XI.....79
Capitolul XII.....85
Capitolul XIII.....93
Capitolul XIV.....102
Capitolul XV.....111
Capitolul XVI.....114
Capitolul XVII.....120
Capitolul XVIII.....124
Capitolul XIX.....127
Cuprins.....129